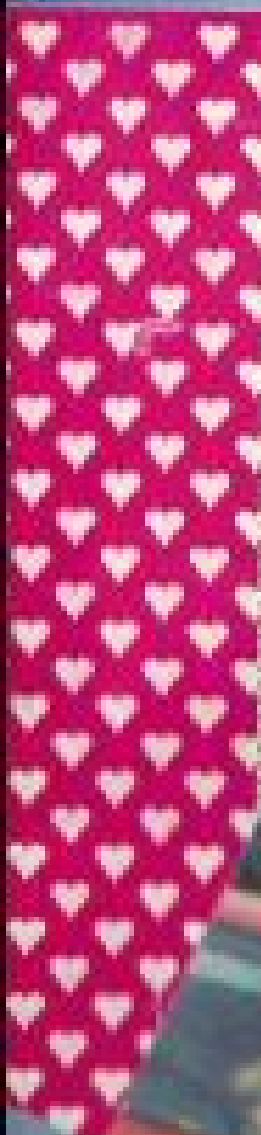

© 1984

Фейрени Престон

СРЕБЪРНИ ЧУДЕСА

Нови
любавни романи

ФЕЙРЕНЕ ПРЕСТЪН СРЕБЪРНИ ЧУДЕСА

Превод: Мая Керезова

chitanka.info

Тринити-Ан Уорънтън от романа „Сребърни чудеса“ живее с тригодишната си дъщеричка Стефани — плод на първата ѝ, трагично завършила любов. Една лунна нощ край езерото във фермата си тя среща нефтения магнат Чейс Колфакс, известен не само с богатството си, но и с нежеланието си да се обвързва трайно с никоя жена. Суров, самоуверен и енергичен, Чейс смята, че всичко може да се купи с пари. Но Тринити не е от тези, които се заплеляват с подаръци. Дали Чейс няма да попадне в плен на любовта? Ще съумее ли да убеди Тринити, че я обича искрено?

ПЪРВА ГЛАВА

Беше последната нощ на септември. Минаваше полунощ, а Тринити — Ан Уорънтън не спеше. Беше си легнала преди час и през цялото време се бе опитвала безуспешно да заспи. От непрекъснатото въртене изгладените чаршафи се намачкаха, а дългата нощница се усука около неспокойното ѝ тяло.

Имаше пълнолуние. Загадъчният блясък на луната я примамваше да излезе. Нощта изглеждаше жива и канеше Тринити да се присъедини към нея.

Стефани беше заспала отдавна и нямаше да се събуди, а даже и да изплачеше случайно, Тринити щеше да я чуе.

След няколко минути тя се отказа от безплодните усилия да лежи неподвижна. Чувстваше се съвсем будна, твърде жизнена, за да издържи в леглото и минутка повече.

Провери дали дъщеря ѝ спи и след това излезе през задната врата на старата къща. Побягна боса по отъпканата пътека, излезе от двора, който ограждаше отвсякъде къщата, и закрачи през ливадата надолу към езерцето.

Беше една от онези очарователни нощи, в които луната свети така ярко, че ти се струва, че е ден. Никакви облаци не я засенчваха и Североизточен Тексас се къпеше в ярка сребриста светлина.

Фината памучна нощница се прилепи към тялото на тичащата Тринити, а широкият волан в долния край леко докосваше глезените ѝ. Златистокафявият загар на голите ѝ ръце контрастираше с бялата тъкан. На лунната светлина нощницата ѝ проблясваше с всички цветове на дъгата. Като стигна кейчето на малкото езеро, голямо около акър, тя свали нощницата и я захвърли, след това застана на края му. Топлият нощен въздух галеше голата ѝ кожа и тя спря за момент с протегнати ръце, за да се наслади на гледката и звуците, които украсяваха изкусително нощта.

Наоколо просветваха светулки, свиреха щурци, а някъде по шосето се чу самотна кола. В далечината ехото понесе зова на козодой

и той стигна до женската, която му отвърна. Сияйната магия на нощта плени Тринити изцяло.

Точно преди да се извие като дъга и да се гмурне в езерото, зелените ѝ очи зърнаха сребристо проблясване в горичката, но тя не му обърна внимание, защото здравето ѝ тяло вече прорязваше водата. Тя бе хладна, от подпочвен извор, който пълнеше езерото, и Тринити с удоволствие усети завихрянето на хладката вода около голото си тяло.

Тя се засмя на глас, напълно щастлива. Животът, който си беше избрала, бе тежък и отговорен и почти не отделяше време за себе си. Сега си позволяваше напълно заслужена награда.

Плуваше, отпускаше се на повърхността или се гмуркаше и с необуздана радост се наслаждаваше на допира с водата. Като плискаше шумно, за да изплаши водните змии, които се въдеха наоколо, започна отново да се смее и чу как щастливият ѝ смях се издигна в нощта и се смеси с шепота на боровата гора от едната страна на езерото.

След половин час тя с неохота си даде сметка, че беше стояла достатъчно дълго. Потопи глава във водата. Дългата ѝ коса се разстла като течна кафява коприна по гърба ѝ. Качи се на кейчето и постоя известно време неподвижно, за да се стече водата по високите ѝ едри гърди надолу към дългите ѝ красиви крака и оттам върху грубите дъски. После се наведе да си вземе нощницата. Облече я и тя прилепна по мокрото ѝ тяло от раменете до глезените.

Точно в този момент го видя. Той крачеше покрай езерото и идваше към нея. Тринити го наблюдаваше без никакъв страх. Наистина беше непознат, но се приближаваше съвсем открито.

Като слаба, изгладняла котка мъжът се движеше на лунната светлина със странна смесица от грация и сила. Най-чудното бе, че Тринити усещаше вътрешно всяко негово движение. Дишането ѝ се учести. Слезе от кейчето на брега и зачака.

Мъжът се приближи и тя можа да го види по-добре. Беше на трийсет и няколко години, висок над метър и осемдесет, с изумителна сребристобяла коса и с пушка през рамо.

Във вида му прозираше груба сила, дори насилие и това се загатваше не само от пушката. Родена и отгледана в Източен Тексас,

Тринити знаеше, че да видиш мъж с пушка не бе кой знае какво събитие. Но имаше нещо друго. Нещо в самия мъж.

Той беше облечен в синя риза и джинси, така опънати по тялото му, че подчертаваха мускулите и мъжествеността му. Тринити разбра, че сребристият проблясък, който беше зърнала точно преди да се гмурне, беше от неговата коса. Прие мисълта, че той беше видял голото ѝ тяло така ясно, както тя виждаше него сега. По гърба ѝ полазиха тръпки.

Мъжът спря на две-три крачки от нея, без да казва нищо. Гледаше я със светлите си очи, които изглеждаха странно студени на меката лунна светлина. Много отдавна мъж не бе възбуждал сетивата ѝ, а този го правеше без усилие и без да промълви нито дума.

Тринити първа наруши тишината, като го попита спокойно:

— Ако ще ме стреляте, бих искала първо да ми кажете причината.

Смехът му прозвуча неприятно в меката нощ.

— Очаквах да кажете всичко друго, но не и това.

— Съвсем логична реакция към непознат, който излиза от моята горичка посред нощ с едрокалибрена пушка.

— Не се страхувате, нали? Чудно ми е защо.

Той се усмихна, но това не приличаше много на усмивка. Тринити се питаше дали той я привлича, или само така ѝ се струваше. В отговора ѝ обаче нямаше никакво колебание.

— Аз не се плаша лесно, господин...

— Чейс — допълни с лека насмешка той.

— И така, господин Чейс, ако имахте намерение да ме застреляте, без първо да го обсъдим, досега да сте го направили. Пушката е от далекобойните. Освен това ще трябва да свалите предпазителя, преди да стреляте, а това ще ми даде възможност да ви отвлека вниманието или да се опитам да ви разубедя.

Погледът му бавно се плъзна по тялото ѝ, чиито форми ясно се очертаваха под прилепналата мокра нощница. Тя дори не се опита да я оправя. Нямаше смисъл, а и не желаше да му достави удоволствие, като покаже как добре съзнава, че преди няколко минути той бе видял доста по-добре тялото ѝ, отколкото в момента.

— Не само сте хубава, но и много наблюдателна — хапливо подхвърли той. — Не трябва да се тревожите, никога не бих ви убил.

Това би било престъпление, нали? — Той протегна ръка и прокара пръсти надолу по бузата ѝ. Движението бе по-скоро чувствено, отколкото нежно.

Пулсът на Тринити заби лудо. Беше смаяна от този допир, който ѝ подежда като ток, затова и отговорът ѝ прозвуча несигурно:

— Предумишленото убийство обикновено се нарича така.

— О, едно предумишлено убийство не би ме притеснило. Но вашето би могло. Такава рядкост като вас сигурно е в списъка на видовете, застрашени от изчезване.

— Аз не съм животно!

— Във всекиго от нас дреме по едно животно — търпеливо ѝ обясни той, въпреки че демонстрираше отегчение. — Само че то се събужда при различни ситуации и пред различни хора. — Към това феноменално изречение той добави въпроса: — Госпожо...

— Уорънтън. Тринити — Ан Уорънтън. И съм госпожица.

Пълните му устни се разтеглиха в усмивка и тя се хвана, че мисли колко красиви бяха те.

— Името ви — привлечено продължи той — е толкова невероятно, колкото и това, че откривам някого като вас да плува в полунощ в езеро.

— Не е толкова невероятно, ако се отчете фактът, че това е мое езеро и че вие сте на моя територия.

Мъжът не обърна внимание на резките думи, насочени срещу него. Той положи пушката на земята до себе си и пристъпи към Тринити.

— Госпожице Тринити — Ан Уорънтън, откъде знаете толкова много за пушките?

— Не може човек да израсне в една източнотексаска ферма, без да знае нещо за тях. — Не беше я докоснал дори, а вече усещаше топлината на тялото му. Въпреки това успя да му отговори с вродената си самоувереност, без да отмества очи от неговите: — Баща ми се погрижи да ни научи със сестра ми как се борави с тях, но те никога не са ме впечатлявали дотолкова, че да тръгна с пушка на рамо.

— Аз съм нов в района — призна той в отговор. — Не знаех какво бих могъл да срещна, затова дойдох подготвен. — Той отново посегна към нея, този път към едно мокро кичурче коса на шията ѝ.

— Подготвен за какво? — попита го тя, като се правеше, че не забелязва как ръката му докосва леко шията ѝ, докато си играеше с къдрицата ѝ. — Отдавна не се е налагало Тексас да защитава границите си. Трябва да сте изключително предпазлив човек.

— Просто разумен. Открих, че ако човек притежава достатъчно сила, независимо под каква форма, може да подбира сам компанията, в която желае да бъде. По-точно, вярвам, че шансът може да работи за мен.

Лицето му оставаше в сянка. Като гледаше остриите му черти, Тринити си помисли, че не бе срещала по-суров и студен човек досега. Но в него имаше нещо, което, вместо да я отблъсне, я привличаше, и вместо да избяга от него, тя изпитваше желание да пристъпи още по-близо.

Не направи нито едното, нито другото, а каза:

— Разбира се. С такава голяма пушка в тези гори... Тя може да убие мечка, но наоколо няма мечки. Има някаква кръстоска между койот и вълк, но понеже нямам добитък, моят имот не ги привлича и те стоят надалече от него. Едва ли ще намерите нещо по-опасно от някой случаен броненосец или опосум.

— Намерих вас, не е ли така? — Гласът му беше нисък и плътен. Напомняше нож, временно поставен в кания от кадифе.

— Аз не съм опасна, освен ако не ме заплашват, господин Чейс.

— Чейс е малкото ми име — меко я поправи той. — Фамилията ми е Колфакс. Чейс Колфакс.

Той я погледна, явно в очакване на нещо, но понеже тя не реагира на името му, язвително продължи:

— А сега нека видя какво мога да направя във връзка с усещането ви за безопасност.

Преди да се досети за намеренията му, тя го видя как пристъпи към нея и посегна към косата ѝ. Усука я като мокро въже и силно дръпна назад главата ѝ, сякаш очакваше съпротива. С другата ръка я подхвана откъм гърба и я притегли силно към себе си, така че гърдите ѝ опряха в неговите.

Целувката му толкова я изненада, че Тринити забрави за първоначалното си намерение да се съпротивлява. Тя бе нежна като галенето на перце, в пълен контраст с яростното му изражение.

Отначало той само потърка устни в нейните и леко ги захапа, сякаш опитваше вкуса им. Приятна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Когато езикът му се шмугна като змия в устата ѝ и докосна нейния, искрите лумнаха в пожар. Тринити беше шокирана от своя страстен отклик. Не можеше да си обясни какво става с нея, но в момента не желаше да анализира. Сякаш се топеше отвътре. Това толкова ѝ харесваше, че не ѝ се искаше да свършва.

Той беше този, който пръв се отдръпна. Като дишаше учестено, той я изгледа със странно изражение на суровото си лице.

— Господин Чейс — задъхано каза Тринити, — или господин Колфакс... как ви беше името, какво правите в моята гора?

За пръв път смехът му прозвуча искрено и гръмогласно.

— О, Тринити. Това беше вторият въпрос, който трябваше да ми зададете веднага след като разбрахте, че няма да ви застрелям. Нахлувам в чуждо владение, както виждате.

Тринити не се успокои от внезапната смяна на настроението му. Тялото ѝ все още трепереше от целувката.

— Продължавам да чакам отговора ви.

— Ние сме съседи. — Стори ѝ се, че гласът му звучеше измамно угоднически. — Току-що купих съседната на вас ферма. — И той посочи към гората ѝ.

Това я заинтригува.

— Фермата на Карнес ли? Даже не знаех, че е била обявена за продан.

— Не беше, докато не им направих предложението си.

Тя наклони глава настрана и го изгледа с любопитство.

— Казахте го с известна доза цинизъм.

— Установил съм, че повечето неща, които желая, имат цена. — На лицето му се изписа истинско презрение. — Обикновено купувам земя, когато съм ангажиран с някои проекти. По-удобно и по-интимно е, отколкото на хотел, а фермата на Карнес отговаря отлично на условията за временна квартира.

Тринити бавно поклати глава.

— Сигурно е над хиляда акра. Не вършите нещата наполовина, нали?

— Както дойде — вдигна рамене той. — Но в този случай мисля, че направих добър избор. Тъй като вие сте моя съседка, земята може да

ми излезе два пъти по-евтино. Пасторалният селски живот може да ми се понрави накрая.

Той посегна и с убийствена самоувереност погали бузата ѝ с опакото на ръката си. Тя потръпна от топлината на допира. Изглежда, харесваше му да я докосва.

— И ти го усещаш, нали — нежно я попита той, — това физическо привличане, което изпитахме още в момента, в който се погледнахме?

— Да — колебливо призна тя. Чейс Колфакс я бе заинтригувал и тя не можеше да го отрече.

Той се засмя. Гърленият му плътен глас веднага погълна вниманието ѝ.

— Ти си уникат. Повечето жени биха отrekli, биха казали „не“, докато всъщност искат да кажат „да“.

— Не съм по играчките, Чейс. Щом ще бъдем съседы, по-добре е да го знаеш още отсега.

— Добре! Това ще спести доста време.

Нещо в прибързания му отговор я накара да продължи:

— Това, че ме привличаш, не означава, че съм едва ли не твоя. Входът за фермата ти е на мили разстояние от моя и до тях се стига от различни посоки. Макар част от земята ти да граничи с моята и да излиза на същото шосе, оттам нямаш вход. Кой знае, може да мине доста време, преди да се видим отново.

Това беше самата истина, но Тринити не можеше да прецени дали тя не предизвика у нея разочарование.

— Не разчитай на това, Тринити — Ан. Ще се видим отново. Ти си доста необикновена млада жена. Не се съобразяваш, нали?

— С какво? — изненада се на глас Тринити.

Той не отговори на въпроса ѝ, а веднага зададе нов:

— Каза, че това е твоя земя.

— Да, само трийсет и два акра. Не е много в сравнение с твоята, но е всичко, от което се нуждая. Татко я завеща на мен и сестра ми, но тя ми прехвърли своя дял, тъй като съпругът ѝ има земя от долната страна на пътя.

— Какво великодушие! — присмя се той. — Земята в Източен Тексас е много ценна дори само заради правото да се добиват полезни изкопаеми.

— Това е нещо повече от великодушие — настоя Тринити, като наблюдаваше отблясъците от луната върху косата му. — Нарича се обич.

— Наистина не бих могъл да зная за това — рязко отвърна той. — Сама ли живееш тук?

— Не.

— Значи... все пак се съобразяваш с условностите — провлечено каза той. Освен пренебрежение, в гласа му се долови нотка на разочарование. — Живееш с някой тип, така ли?

— Не — спокойно отговори Тринити. — Живея с тригодишната си дъщеря. — Знаеше какъв въпрос щеше да последва и какво точно щеше да му отговори.

— Имаш дете? Е, Тринити — Ан Уорънтън, току-що успя да ме изненадаш отново. Не мога да си спомня кога за последен път някой е успявал да го стори.

— Тогава животът ти сигурно е много скучен — сухо отбеляза тя.

— Това няма значение. Струва ми се, че каза, че не си омъжена.

Затова именно беше подготвена. Рано или късно хората стигаха все до този въпрос. Тринити го погледна право в очите и каза:

— Не съм омъжена и никога не съм била. Но все пак имам дъщеря.

Чейс пхна ръце в джобовете на джинсите си и замислено се вгледа в нея със студените си сини очи. Може би не трябваше да му казва, но досега винаги беше откровена относно Стефани и нямаше намерение тепърва да започва да лъже. Ако нещо го смущаваше, това си беше негов проблем, а не неин.

Тринити наблюдаваше как Чейс Колфакс осмисляше последната информация. Колко странен беше само! Любопитното беше, че когато го видя, и през ум не ѝ мина, че би могъл да я изнасили. Първото ѝ впечатление беше, че е човек, който по-скоро би убил, отколкото да изнасили. След целувката му знаеше, че никога не би му се наложило.

Въпреки че беше с джинси и носеше пушка, той не приличаше на фермер от Източен Тексас. От което произлизаше и въпросът: Откъде бе той? Може би трябваше да го попита, да разбере също дали е женен. Нещо обаче ѝ подсказваше, че не е.

В едно беше съвсем сигурна — досега не беше срещал жена, която да го развълнува дотолкова, че да разбуди нежността в него, ако изобщо съществуваше такава. Изглеждаше непреклонен във всяко отношение, твърд като тексаски гранит, без меки жилки, които да развалят здравината му.

Най-накрая Чейс проговори и прекъсна размишленията ѝ. Този път изненаданата беше тя.

— Като те видях да летиш надолу по хълма с развята коса и едва докосвайки земята, ми заприлича на диво, неопитомено същество, освободено от всякаква земна принуда.

Докато го слушаше, ѝ се стори, че за миг долови в гласа му особени нотки. Тринити не беше сигурна какво означаваха, защото изчезнаха много бързо. Когато продължи да говори, гласът му отново бе резервирано студен, но очите му така блестяха в нощта, че я смути силното желание, което гореше в тях. Краката ѝ се подкосиха.

— А когато стигна кея, хвърли нощницата си и застана така, сякаш... вдишваше нощта, и знаеш ли какво си мислех?

— Не — прошепна с треперещ глас тя.

— Мислех си колко е красиво тялото ти и се питах какво ли бих изпитал, ако е под моето.

— Не говори такива неща — опита се да протестира Тринити.

Но беше късно за всякакъв протест, защото думите му бяха проникнали в съзнанието ѝ и я бяха омагьосали. Когато той отново я прегърна, тя дори не помисли да се съпротивлява.

Целувката му не запали искри. Тринити вече беше пламнала от възбуда, представяйки си описаната от него картина. Престана да мисли и се остави на устните и ръцете му.

И луната да паднеше в този миг, не би я забелязала. Беше изцяло погълната от целувките му и горещите ръце, които усещаше върху влажната си нощница.

Не разбираше защо целувките му я възбуждаха така непоносимо. От него се носеше мирис на мускус и като се смесваше с парфюма ѝ, ги омайваше двамата сладостно в прегръдката на нощта. Когато накрая се отдръпна рязко от нея, както бе сторил и първия път, тя се почувства напълно замаяна. Той я хвана за раменете, докато си възвърне равновесието.

Тринити вдигна очи към него — един напълно непознат мъж, на когото бе откликнала с необяснима страст още при първата им среща. Не беше много разумно от нейна страна. Искаше да поразмисли, и то далеч от въздействието на неговия магнетизъм.

— Трябва да се връщам вкъщи — задавено каза тя. Обърна се и побягна нагоре по склона. Не спря, докато не се озова в стаята си.

След няколко минути лежеше в леглото си и мислеше за смущаващата среща долу, при езерцето. Дали всичко се дължеше на изкусителното въздействие на луната? Наистина не знаеше. Но си спомняше ясно всяка подробност за Чейс Колфакс — вкуса на устните му, парфюма му, усещането, което изпита.

Тринити не беше глупава девойка, която за пръв път усеща бушуването на страстта. И преди беше изпитвала физическо желание, но не така истински. Очевидно между тях протичаше някаква биологична реакция, но не се знаеше дали щяха да изпитат същото бурно привличане, ако се срещнеха отново.

Срещата им, макар и скандална, беше я заинтригувала. Тринити заспа и засънува един непознат и суров мъж със сребристобяла коса и смразяващо сини очи.

ВТОРА ГЛАВА

На другата сутрин Тринити стана рано. Часове наред работи неуморно в старанието си да забрави мъжа, който така бе завладял сънищата ѝ.

Докато миеше чиниите, тя наблюдаваше как русокосата ѝ дъщеричка старателно изрязва звездички от тесто с формичка за сладки.

— Тази е наистина хубава, мила — разсеяно я окуражи тя.

Тринити не се бе отделяла от Стефани нито за минутка от самото ѝ раждане. Беше ѝ трудно да приеме, че малкото ѝ момиченце бе вече почти на четири години. Тринити имаше диплома за учителка, но беше решила да не се отделя от дома си, докато Стефани не станеше на възраст за училище. Въпреки че детето нямаше баща, Тринити упорито се стараеше да му осигури колкото е възможно по-добър старт в живота.

— Кога ще глазираме тези сладки, мамче?

— Ще сложа една тава във фурната още сега — отговори Тринити и веднага изпълни казаното. — После, като дойдат момчетата, Треј може да ти помогне.

Тримата ѝ племенника щяха да останат при нея тази нощ, защото сестра ѝ отиваше по работа в Далас със съпруга си.

— Мисля, че не мога да чакам повече — важно ѝ отговори Стефани. Тя се занимаваше със сладките от доста време. — Кога ще дойдат?

— Всеки момент.

И наистина, в същото време на задната врата се появи Лари. Изтънялата му кестенява коса бе сресана на крив път, а стъклата на очилата му с телени рамки бяха доста нацапани. Той носеше деветмесечния Джошуа под едната си мишница и двегодишния Антъни под другата.

— Здравей, сладурче. Готова ли си за малките чудовища?

— Ей, внимавай кого наричаш така. Те са мои племенници, а в нашето семейство имаме само ангелчета. Така ли е, Джошуа?

Тринити се усмихна на малкото момченце и го взе от баща му.

— Как е красивият ми приятел? — попита го тя, докато отиваше да седне на кухненската маса. Джошуа ѝ се усмихна глуповато по бебешки. Беше много весело бебе и тя обичаше да го прегръща. И трите деца на сестра ѝ се чувстваха много добре при Тринити, затова прекарваха доста време в дома ѝ. Но и обратното беше вярно. Понякога Тринити си мислеше, че Стефани щеше да бъде много доволна, ако живееше постоянно със Сиси и нейното потомство.

Лари остави Антъни на пода и отиде до печката да си налее чашка кафе.

— Виждам, че на дневен ред са глазираните курабийки — ухили се Лари и надникна в съда за ръсене. Във всяко деление имаше различна на цвят глазура, която Тринити беше направила от пудра захар и органична боя. Малките четчици бяха отстрани на съда.

— Разбира се. Колко пъти ти казвам, че въпросът е да им създадеш занимание. — Кухнята ѝ беше старомодна, но просторна и тя сложи съгваема масичка в единия ъгъл за децата. — Къде е Сиси? Приготвя ли се за пътуването до големия град?

Името на сестра ѝ беше Сабина. Родителите ѝ много обичаха бавните тъжни реки на Източен Тексас и бяха нарекли дъщерите си на две от тях. Тринити беше пет години по-малка от сестра си и като бебе не можеше да произнася името Сабина. Така се появи и остана нежното Сиси.

— Вкъщи е и прави фондан. — Лари погледна многозначително нагоре.

— Пътуването я притеснява, нали? — снизходително се засмя Тринити.

И двамата знаеха, че когато сестра ѝ беше разтревожена за нещо, неизменно правеше фондан.

— Е, познаваш сестра си. Знае, че ти се грижиш за момчетата толкова добре, колкото и тя самата, но не ѝ се иска да се отделя от тях дори и за една нощ.

— Не се безпокой. Пътуването ще ѝ подейства чудесно и веднага щом излезете на шосето, тя ще се почувства добре.

Лари беше преуспяващ писател криминалист и макар да обичаше усамотението на провинцията, което му помагаше да пише, налагаше се да пътува от време на време до Далас и да се среща с посредника си. Лари категорично отказваше да лети със самолет, затова посредникът отстъпваше пред исканията на своя известен клиент и при нужда долиташе в Далас от Ню Йорк. Все пак Лари беше важна личност.

Разговорът им бе прекъснат от петгодишния Трей, който влетя през задната врата, както винаги — преливаш от енергия. Трей беше прякор, тъй като малкото момче беше кръстено на баща си — Лорънс Брийдлав Втори, но всъщност се явяваше трети поред.

— Здравей, миличък. Как са кокошките? Взе ли всичките яйца? — попита Тринити, като видя малката кошничка в ръцете му. Трей проявяваше подчертан интерес към кокошките и винаги щом пристигнеше, първо надничаше в кокошарника. Обичаше да помага на Тринити да ги храни и да събира яйцата.

— Не, имаше още, но не можах да ги донеса всичките — осведоми я той и внимателно остави кошничката на плота.

— Добре, а сега ела и прегърни леля си Тринити. После можеш да помогнеш на Стефани да намаже курабийките с глазура.

Трей веднага изтича при нея и млясна една звучна целувка на бузата ѝ, след което профуча към ъгъла на стаята, където Стефани седеше и старателно изрязваше курабийки, този път с формичка на палячо.

Тринити стана и пусна Джошуа в скута на баща му. Взе тавата с вече готовите курабийки и съда за ръсене и ги занесе на двете братовчедчета, като им даваше наставления.

— Хайде, деца. Стават хубави, ако глазурата се сложи, докато са горещи. Не забравяйте да сменяте четчиците за различните цветове.

На връщане към Лари Тринити грабна Антъни, който седеше на пода и си играеше с някакво камионче.

— Как си днес, бебчо? — попита го тя, а той се опита да ѝ отговори на своя език.

— Тина... — каза той, като сочеше зачервеното си сопوليو носле.

— О, не-е-е! Антъни е настинал?

Той енергично закима с глава, щастлив, че леля му се занимаваше с него.

— Сигурна съм, че няколко курабийки ще ти помогнат да оздравееш. Ти как мислиш?

— Бийки... — щастливо повтори Антъни.

— Добре. — Тринити го занесе до масичката в ъгъла. — Седни тук и гледай как Трей и Стефани глазират тези курабийки. Щом свършат, можеш да си вземеш една. — Тя му подаде метална формичка на Дядо Коледа и топка тесто да се залисва и отиде до печката да си налее чаша кафе.

— И така — тя погледна зет си предизвикателно, — какъв дяволски заплетен сюжет си замислил за следващата си книга? — Мистериите на Лари се отличаваха с чудати превратности и Тринити обичаше да го дразни с това.

— Идеалното престъпление! — вдигна вежди Лари. — Убиецът пробожда жертвата си с ледена висулка и когато тя се стопява — хоп! — оръдието на убийството го няма.

Тринити се престори на очарована.

— Гениално! Чакай! Не ми казвай, нека отгатна — намират, че камерата на хладилника в дома на заподозрения е пълна с ледени висулки.

— Ей, не е честно — запротестира Лари, а очите му се смееха иззад очилата. — Ставаш прекалено добра.

— Не мисля, че е много оригинално, скъпи. Заблуждаваш се. Мисля, че четох такова нещо преди години в наръчника „Как да убием зет си“.

— И таз добра! Надявам се, че моят издател не го чете. Иначе ще научи всичките ми тайни.

— Няма да ми кажеш какъв е следващият сюжет, така ли?

— Не. Можеш да си купиш книгата, когато излезе. Хонорарът ми трябва.

— О, сигурно. — Тя се засмя. — Хайде, Лари, кажи ми истината. Още не си измислил нов сюжет, нали?

— Не, не съм — бодро се съгласи той. — Всъщност от дълго време не съм разработвал някое убийство с брадва, а ми се струва, че в темата има още много хляб.

— Понякога се притеснявам, че Сиси и момчетата живеят при теб. Много си странен.

— Странен, но любвеобилен — поправи я той и смени темата на разговора. — Какво прави през последните дни?

Лари постоянно се тревожеше, че живее сама и я контролираше, макар да се опитваше да не го прави явно.

— Каквото винаги. Най-сетне оправих градината. — Тя искаше да му каже за срещата с Чейс Колфакс, но го познаваше твърде добре, за да заговори за това. Той щеше да изпадне в истерия, ако разбере, че е имало непознат мъж в нейната ферма.

— Трябваше да го направиш сама, така ли? Не можа ли да почакаш да дойде Боб да ти помогне? — възмущаваше се Лари. Споменатото име бе на неговия работник.

— Не ми трябва помощ. Освен това знаеш, че обичам да правя всичко сама.

— Това, което зная, е, че си инат като магаре. И така, още нещо да се е случило? — Лари напрегнато я наблюдаваше. — Сигурно има нещо. От няколко минути си неспокойна като котка, която върви по купчина горещи тухли.

— Забеляза ли пълнолунието снощи? — небрежно отклони въпроса му Тринити.

— Не, спях, а и ти би трябвало да си спала. Не беше ли добре?

— Не, не бях. Ама ти си по-лош и от квачка. Нощта бе твърде красива, за да я проспим човек и ако ти имаше поне мъничко душа, сам щеше да я забележиш.

— Сиси поне ме обича — отбеляза той, като имитираше наранена гордост.

— Необяснимо защо и аз те обичам, но въпросът не е в това.

— А в какво е въпросът?

Лари неслучайно беше добър писател. Той имаше рядко прозрение за хората, което винаги я удивляваше.

— Срегнах един човек долу при езерцето снощи.

— Какво? — Лари почти подскочи от стола си. — Защо не ми каза веднага?

— Сега... дай ми това бебе, преди да си му причинил телесни повреди. — Тринити взе Джошуа от ръцете на Лари и отново седна на масата. — Не беше кой знае какво — каза тя, като се преструваше на безразлична. — Каза, че името му е Чейс Колфакс.

Тринити нямаше намерение да разказва каква всъщност бе срещата им.

— Не било кой знае какво? Боже мой! — избухна Лари. — Половината Източен Тексас се опитва да се срещне с Чейс Колфакс, а тя спокойно ми заявява, че го срещнала долу при езерцето.

— Ами да. — Тринити малко се смути от думите на Лари. — Каза, че купил фермата на Карнес за нещо като временна квартира.

— А на теб и през ум не ти мина за каква квартира става дума? Името му нищо ли не ти говори? Къде си била през последните няколко месеца? — Лари удари с юмрук по кухненската маса. Джошуа подскочи в ръцете ѝ.

— На кой въпрос да ти отговоря първо? — сдържано го попита тя и даде на Джошуа някакви пластмасови мерителни лъжички, за да се успокои.

— Честно казано — Лари поклати многозначително глава, — нищо чудно, че се тревожа за теб. Ти сякаш всяка сутрин се събуждаш на непознато място.

— Знаеш, че не е вярно — защити се тя. — Бях заета. Госпожа Джанис искаше юрганът ѝ да бъде готов още преди да го е поръчала и трябваше непрекъснато да работя по него, освен всичко, друго, което върша тук. Както и да е, кой е Чейс Колфакс? И защо всеки се опитва да се срещне с него? — Тя се позамисли и продължи: — Защо е толкова трудно да бъде намерен? — На нея това ѝ се бе сторило изключително лесно.

— Дойде някъде от Севера — започна бавно Лари — и завладя Тексас като ураган. Започна в Хюстън със сондажи далече от брега и построи огромна нефтена рафинерия на брега на Мексиканския залив. Сега се е преместил в Далас. Не е от дълго време там, но всички говорят, че целият Далас е вече в краката му. Мисля, че е надминал самите тексасци в тяхната най-характерна черта — енергичността — и е три крачки пред тях. Естествено те са очаровани.

— Добре, но... но какво прави тук и за какво е целият този шум?

— Той е в района ни, за да започне строежа на огромен завод за газификация на каменни въглища.

— О, не-е-е! Не и открит рудодобив! — възкликна Тринити, като си представяше как този рудодобив разрушава почвата и превръща плодородни земи в гола пустош.

— Не се безпокой! Всичко ще става на най-малко трийсет мили оттук и няма да се разраства в тази посока.

— Предполагам, че това ще донесе някакви облаги за областта — работа, жилища и всичко останало. — Гласът ѝ звучеше неуверено и въпреки че се опитваше да бъде справедлива, мисълта за рудодобива на открито не ѝ се нравеше. — Какво още знаеш за него?

— Слушай ме, сладурче — вдигна Лари кокалестия си показалец към нея, — стой настрана от него.

— За човек, който може да се изрази гениално на хартия, ти говориш понякога неразбираемо — кисело каза тя. — Защо не изплюеш камъчето? Не се срамувай! Какво се опитваш да кажеш?

— Ще ти го кажа иначе. Той яде момиченца като теб за закуска.

— Лари, аз съм на двайсет и пет години — заяви тя с привидно раздразнение. — Това, че бях на шестнайсет, когато ти се ожени за Сиси, не означава, че съм останала същото малко момиче, което ти познаваше тогава. Аз самата имам малко момиченце, както знаеш.

Несъмнено той го знаеше чудесно. Лари и Сиси се бяха отказали да живеят в Европа, когато чува, че Тринити е бременна и сама с болния си баща. Бяха се прибрали вкъщи, за да ѝ окажат морална подкрепа и помощ.

— Спести ми протестите си. Зная отлично, че си зряла жена — независима повече, отколкото е нужно, и толкова смела, че чак ме плашиш. Въпреки че не ми се ще да го призная, ти си в състояние да се грижиш за себе си. Но с този човек шега не бива.

— Защо? Как може да имаш нещо против някого, когото изобщо не познаваш?

— Казват, че косата му била почти бяла — рязко отвърна Лари.

Това беше и коментар, и въпрос, и порицание, взети заедно. Тринити още повече се озадачи. И все пак тя не можеше да не си спомни.

— По-скоро е сребристобяла, като цвета на нощта снощи. — Като се връщаше към спомена, в гласа ѝ несъзнателно се прокрадна нежност, която не можа да прикрие. Твърде късно усети, че Лари я гледаше подозрително с присвити очи.

— Какъвто и да е цветът — изръмжа той, — косата му е преждевременно посивяла. Разбираш ли? Преждевременно! Чейс Колфакс е видял всичко, което може да се види, имал е всичко, което е

пожелавал, правил е всичко, което може да се върши в този живот — а е само на трийсет и шест.

— Женен ли е? — не се сдържа Тринити.

— Не! — вбесен отвърна Лари. — А по отношение на жените има страхотна репутация. Връзките му са приятни, но кратки, защото лесно се отегчава и си тръгва, без да се обръща назад.

— Смята ли да се установи тук?

— Имам неприятното чувство, че говоря на стената — изпъшка Лари и разтърка сбърченото си чело с ръка.

— Просто ми кажи какво знаеш — придумваше го Тринити.

— Не, няма да се установява тук. Той никога не се спира на едно място. Обикновено се задържа само толкова, колкото да задейства някой нов проект, с който се е захванал в момента. Като направи няколко милиона, напуска мястото. Не мисля, че гори от нетърпение да се сприятелява с някого тук. Старата ферма на Карнес е старателно охранявана.

— Охранявана? — изненада се Тринити. — От какво?

— От всеки, който би могъл да наруши личното му спокойствие. Той се появява на обществени места само когато има някаква изгода. Не води отшелнически живот, но си подбира компанията. Ходи и се връща до квартирата си в Далас с хеликоптер.

— Хеликоптер?

— Да, има площадка южно от къщата си. Не си ли го чувала, като излита?

— Струва ми се, не.

— Е, може да се пада от другата страна, не зная. Но хеликоптерът и откритият рудодобив не са единствените неща, които карат хората да говорят за него. Има и червено ламборгини, което почти лети, толкова е бързо. — Лари поклати глава с възхищение и заключи: — Не е от дълго тук, но повярвай ми, вече е оставил своя почерк. Всички умират от любопитство, щом става дума за него.

Силно почукване на предната врата прекъсна разговора им. Тринити се изправи и пъргаво прекоси дневната с Джошуа на ръце.

Тя имаше навика да се обгражда с неща, които обича, и дневната ѝ го потвърждаваше. Обемистият диван и креслата бяха с покривки на диви цветя и бяха поставени без определен ред, просто за удобство.

Всяко кътче от стаята бе запълнено със зеленина, а на пода бе постлано кафяво килимче с тъмнооранжеви като залеза шарки. Завесите на прозорците бяха тревистозелени и гледката, която се откриваше от тях, създаваше впечатлението, че стаята е продължение на природата отвън. Беше много уютно. Усилията, които бе положила да я подреди така, бяха дали чудесен резултат.

Като отвори, Тринити видя Чейс Колфакс да стои на верандата, облегнат на касата на вратата. Беше изискано елегантен, за разлика от предишната вечер.

Тя се стресна от това, че го вижда точно когато приказваше с Лари за него, и то на дневна светлина. Но той стоеше пред нея и изглеждаше още по-мъжествен, отколкото ѝ се бе сторил на лунна светлина.

Чертите му наистина бяха твърде сурови, за да се каже, че е красив. Но едва ли някой би оспорвал определението поразителен, с което тя би описала мъжа, който стоеше пред нея.

Беше облечен в тъмносин костюм, ушит по поръчка, светлосиня риза на фино райе и тъмно винена копринена вратовръзка. Скъпото му облекло контрастираше с нейните избелели джинси и семплата ѝ камизолка с копчета отпред.

Чейс бе мушнал небрежно едната си ръка в джоба на панталона, от което самото му се отваряше и показваше прилепнала жилетка. Финото райе на плата подчертаваше височината и силата му. Кръвта ѝ започна да бушува във вените.

Ето че пак ставаше същото! Неговата чувствена привлекателност ѝ въздействаше, без да е продумал.

Тя дори не забеляза, че Джошуа бе стиснал кичурче от косата ѝ в малкото си юмруче. Чейс обаче се пресегна и внимателно освободи копринената ѝ къдрица, при което докосна голата ѝ шия с opakото на ръката си.

Стомахът ѝ се сви, като чу, все още усещайки нежния допир на ръката му, резкия въпрос:

— Кой е този?

Преди да успее да отговори, някакъв пронизващ шум прекъсна нишката на мисълта ѝ.

— Какъв е този шум? — попита тя. Не е много умно за поздрав към мъжа, който я бе целувал така хубаво само преди няколко часа,

шеговито си помисли тя.

— Някаква голяма машина. Работи край шосето — обясни той с непроницаемо изражение. — Прокарвам път към фермата си от тази страна. Ще работят там през по-голямата част на деня.

— Разбирам. — Всъщност бе точно обратното. Недоумяваше защо той ще прави такова нещо. — Влизай.

Той пристъпи прага и с интерес огледа обстановката. Къщата бе стара, но солидна, с просторни стаи и високи тавани. Хубаво бе, че предната стая бе голяма, защото само там Тринити можеше да постави рамката за юргани, която сама бе направила, и то с размери два и десет на два и четиридесет. Тя привлече вниманието на Чейс и той отиде да разгледа юргана, който Тринити работеше в момента.

— Много е хубав. — Той докосна с ръка изисканата изработка, която отнемаше на Тринити толкова много време. — Шевовете едва се забелязват.

Дългите му пръсти галеха нежно красивия юрган и събудиха у нея спомени за предишната вечер, когато ръцете му бяха милвали тялото ѝ със същата нежност. За свой ужас Тринити осъзна, че едва смогва да задържи мисълта си върху темата за юргана.

— Това е целта. Очаква се човек да види само крайния резултат — светлини и сенки. Това е като живописиста, само че се използват конци вместо платно и маслени бои.

— За себе си ли го правиш? — Чейс насочи вниманието си изцяло към нея.

— Н-не. Шия ги за други хора. Това умение се среща рядко в наши дни и понеже се учи бавно, малко хора се захващат с него. А това е срамно, защото в шитите юргани се запечатва отрязък от историята.

— Как се нарича този модел?

Колко странно, помисли си Тринити, че такъв суров човек се интересува от юргани. Но интересът му беше неподправен.

— Кошница с цветя — отговори тя, като същевременно полюшваше Джошуа на хълбока си. — Чудесен дизайн, който се оформя от ромбове, триъгълници, квадрати и многоъгълници. Като се съчетаят тези форми по особен начин, се образуват фигури на цветя.

— Май се изисква доста време за това?

— Разбира се. За повечето модели са нужни месеци, но на мен ми доставя удоволствие. Освен това изкарвам допълнително пари.

— Това има ли голямо значение за теб? — Той не отместваше погледа си от нея.

— Само дотолкова, доколкото ми помага да изхранвам дъщеря си и себе си. — Тя се засмя, без да се смущава от своето положение.

В този момент Лари влезе в стаята.

— Хей, сладур, трябва да вървя. Извадих последните курабийки от фурната и ги дадох на децата.

Тринити усети, че Чейс замръзна зад гърба ѝ. Лари спря като закован, щом разбра, че не е сама.

— Лари, бих искала да те запозная с Чейс Колфакс. Чейс, това е Лари Брийдлав.

— Да не сте Лорънс Брийдлав, писателят? — попита Чейс и учтиво подаде ръката си.

Лари кимна в потвърждение и почти веднага отдръпна ръката си. Явно бе предубеден, особено сега, когато знаеше, че Тринити може да е обвързана с този мъж.

— Чувал бях, че живеете някъде тук. Харесвам книгите ви. — Чейс беше резервиран, но искрен.

— Винаги е приятно човек да се запознае с почитател — кратко, но любезно отвърна Лари, като придърпа Тринити към себе си и я целуна по бузата. — Ще ти се обадя довечера. Ще се оправиш ли?

Тя усети подтекста във въпроса му.

— Разбира се — успокои го тя.

Лари се обърна и като целуна Джошуа по главата, излезе.

— Внимавай как караш — извика Тринити след него. Когато се обърна отново към Чейс, от сините му очи и гласа му лъхаше студенина.

— Струва ми се, че каза, че не живееш с мъж.

— Така е — каза раздразнено тя. Рядко се ядосваше, но при несправедливо обвинение никога не оставаше спокойна. Този път обаче реши да изясни нещата навреме. — Лари ми е зет. Отиват със Сиси в Далас, за да се срещне с посредника си и аз ще трябва да гледам момчетата им.

— А защо е нужно да ти се обажда довечера?

Сега вече чашата преля. Зелените ѝ очи стрелнаха гневно спокойния Чейс.

— Отговорете си сам, господин Колфакс. Какво изобщо ви интересува това? — Тя стисна несъзнателно Джошуа, но бебето продължи да дъвче доволно мерителната лъжичка.

— През деня ще бъда в Далас — един мускул трепна на изсечената му сякаш с длето челюст, — но довечера ще бъда отново тук. Искам да вечеряш с мен.

Ето защо бе с официален костюм, помисли си Тринити, и освен това я канеше на вечеря! Гневът ѝ бързо се стопи. Това, че го познаваше от по-малко от дванайсет часа, не бе от особено значение за превъзбудените ѝ сетива.

Джошуа отново сграбчи кичур от косата на леля си и Чейс отново посегна и я освободи от юмручето му. И докато го правеше, този път нарочно смъкна презрамката на камизолката от рамото ѝ. Приятен гъдел премина по гръбнака ѝ и се разля в гърдите ѝ. Стана ѝ невъзможно да диша.

— Аз... не мога — започна да обяснява тя. Точно в този миг в кухнята се разнесе силна врява и Стефани изтича оттам с писък.

— Мамичко, мамичко! Трей боядисва Антъни с червена глазура.

— Успокой се, миличко, успокой се. Не съм чула някой да е умрял от подобно нещо. След минута ще се погрижа за него, а сега искам да се запознаеш с един наш съсед. Господин Колфакс, Чейс, това е дъщеря ми, Стефани.

Чертите му се смекчиха незабележимо и той кимна на прекрасното момиченце с оцапана с жълта глазура блузка. Стефани се шмугна зад майка си, като само надничаше иззад дългите ѝ крака и се усмихваше срамежливо на високия елегантен мъж.

Тринити се засмя разочаровано не защото дъщеря ѝ се бе показала неочаквано срамежлива, а защото едва ли можеше войната между децата в кухнята да избухне в по-неподходящ момент — сега, когато Чейс Колфакс стоеше във всекидневната и изглеждаше така привлекателно мъжествен, че ѝ се завиваше свят.

— Добре — въздъхна тя, — върни се и кажи на Трей веднага да спре да боядисва Антъни, защото идвам. — Тринити връчи Джошуа на смаяния Чейс. — Ето, подръж го, докато се оправя с тях. О, не така! Това е бебе, а не пушка. Така!

Тя нагласи Джошуа в силната непозната прегръдка и тръгна към кухнята. Не обърна внимание на рязкото „Чакай малко“, но трепна,

като чу нещастния хленч на Джошуа.

Тя се обърна и се усмихна успокоително:

— Недей, недей, аз не те оставям, Джошуа. Обичам те и ще се върна веднага. А ти се дръж добре с господин Колфакс, чуваш ли?

Като с магическа пръчка личицето на Джошуа се проясни и той започна да гука, като не пропускаше да чеше венците си с пластмасовата лъжичка.

Тринити се завъртя и влезе в кухнята. Там Трей държеше четка, от която капеше боя. Той критично оглеждаше Антъни, който „случайно“ носеше червена блузка със същия бонбонен цвят и в момента пицеше с колкото сила имаше.

— Трей, засрами се! — укори го тя и вдигна малкия му брат. — Антъни! Толкова си червен и хубав! — Тя го целуна пет-шест пъти по лицето и поверително му каза: — А на вкус си страшно сладък!

Антъни спря да плаче и с интерес заразглежда леля си. Като използва моментното затишие, Тринити отиде до мивката и изми лицето, ръцете и шията му, а накрая му издуха нослето.

— Не си пропуснал нито едно местенце, нали, Трей? — попита тя смразяващо строго. Тъглчетата на устните му бяха увиснали, но тя знаеше, че не съжالياва, задето бе боядисал брат си, а по-скоро за това, че обикновено любящата го леля му беше ядосана.

Тринити не можеше да се съсредоточи между дисциплината и възпитателните мерки, тъй като умът ѝ бе изцяло зает с Чейс. Усещаше как мъжкото му присъствие изпълва съседната стая, затова омекна и каза на Трей:

— Излезте навън да си поиграете със Стефани. Ще сложа двете бебета да си подремнат, затова не вдигайте шум.

Трей видимо засия и задърпа Стефани да ходят навън, преди леля му да промени решението си.

Тринити занесе вече чистия Антъни в стаята на Стефани, смени пеленката му и го сложи на леглото сред цял куп плюшени животни. Той веднага си взе едно раздърпано розово зайче, въздъхна дълбоко, обърна се по корем и заспа.

Като се усмихваше на себе си при спомена за нацапаното личице на Антъни, Тринити се върна във всекидневната, но на прага се спря.

Чейс бе седнал в любимия ѝ люлеещ се стол и здраво държеше в скута си очарования Джошуа. Като видя Тринити, на лицето му се

изписа облекчение. Бебето бе изцяло погълнато от въртенето на сапфира, по всяка вероятност истински, върху златната му игла за вратовръзка.

— Сега го взимам — каза Тринити. — Нуждае се от смяна на пелените и малко сън. Направи ми услуга, донеси ми торбичката с пелени, която е на пода до масата в кухнята.

Тя занесе Джошуа в спалнята си, сложи го на леглото и разкопча гащеризончето му.

Чейс доста послушно отиде в кухнята, помисли си Тринити, но имаше нещо в изражението му, което ѝ подсказа, че не бе свикнал да изпълнява нареждания от когото и да било. В края на краищата ако това, което Лари ѝ беше казал, беше вярно, Чейс Колфакс беше един доста богат човек, който не бе отговорен пред никого.

Този, който изпълваше мислите ѝ, влезе в спалнята с въпросната чанта пелени и сковано седна на леглото да я наблюдава как нежно говори на Джошуа, докато го преоблича.

— Много си добра с децата — отбеляза той малко неохотно. — Не знаая много за тях, но пък и никога не съм се задържал край деца за по-дълго.

— Основното, което трябва да се знае за децата, е, че те са като сунгер по отношение на обичта, която могат да приемат. Човек не може да прекали с нея. — Тя се усмихна на малкото момченце, което ѝ отвърна посвоему. — Така ли е, Джошуа?

Тринити постепенно осъзна, че Чейс не се чувстваше неудобно нито от нея, нито от женското присъствие, което се усещаше в слънчевожълтата ѝ спалня. По-скоро се стараше да стои настрана от атмосферата в дома ѝ. Изглежда, нямаше намерение да свиква много с топлината на един дом, в който имаше любов и деца.

От друга страна, не можеше да сдържи любопитството си.

— Защо се върна, след като ми беше дала бебето и почти бе излязла от стаята?

Тринити го погледна. Колко сложна личност беше само. За зло или за добро, интересът ѝ към него растеше неимоверно бързо.

— Защото Джошуа ми вярва и аз исках да се уверя, че той разбира, че не го изоставям. Може и да не е разбрал думите ми, но тона ми не може да сбърка.

Чейс я погледна така, сякаш никога досега не бе срещал човек като нея, а после тихо заяви:

— Той мирише на теб.

— Моля?

— Бебето. Сигурно си го държала толкова дълго, че е поело миризмата на парфюма ти. Докато те нямаше в стаята, твоят мирис беше с мен.

— О! — беше единственото нещо, което Тринити успя да каже в отговор.

После сложи Джошуа и биберона с млякото върху купчината наредени юргани до леглото и подреди около него възглавници, за да не падне.

— Хайде да излезем на верандата — посочи пътя Тринити, като несъзнателно даде на Чейс ново нареждане.

Вече на верандата, тя пое дълбоко от свежия, наситен с боров аромат въздух и се опита да забрави за мъжа, който я бе последвал навън. Листата започваха вече да променят цвета си и скоро щеше да настъпи сиромашкото лято, едно от любимите ѝ времена през годината.

— Защо не можеш?

При звука на гласа му тя се обърна и срещна очите му. Всички нейни преценки за него от предната нощ бяха точни. Онова, което Лари ѝ беше казал, само ги потвърди.

Чейс беше предпазлив човек и странеше от хората около себе си. Освен от нея. Тя въздействаше на първичното у него, както и той на нея.

А очите му! Те бяха ледено сини. Беше ги видяла да горят от желание. Възможно ли бе някога да се стопи ледът в тях и те да излъчват нежност?

— Защо не мога какво?

— Да дойдеш на вечеря с мен.

— Казах ти. Ще гледам момчетата.

— Ще наема някого, който да бъде с тях, докато те няма.

Какво бе казал той снощи? О, да. Установил бил, че повечето неща, които желае, си имат цена.

— Не!

Чейс я погледна замислено. Погледът му се плъзна по чувствените ѝ устни... после надолу към улейчето, което се откриваше от ниското деколте на камизолката ѝ.

— Тогава утре вечер.

Въпреки твърдото си намерение, Тринити отново се хвана, че мисли за целувките му от предната вечер. Те бяха като бавен огън, който я възпламеняваше цялата. Питаше се на какво още бе способен той, когато прави любов.

— Добре — отстъпи тя.

Чейс нежно прокара пръст по шията ѝ.

— Защо момиче като теб се е погребало тук?

Гласът му! О, този глас! Колко остър бе понякога, а можеше да се превръща в кадифен — хипнотизиращо кадифен.

— Не съм погребана — дрезгаво отговори тя. — Жива съм и ми харесва да живея тук. Нямам никакви ограничения. Не мога да си представя да отглеждам деца в града. Тук те имат пълна свобода, като не забравяме и опита, който трупат, когато живеят във ферма.

Чейс се загледа продължително надолу към езерото. Когато отново погледна към Тринити, очите му я пронизваха като синкавогорещ лазерен лъч.

— Ще те взема утре вечер в 7.30 — глухо каза той. — Но дотогава ще трябва да се задоволя с това.

Изведнъж Тринити осъзна, че несъзнателно бе чакала Чейс да я вземе в прегръдките си и той със сигурност нямаше да я разочарова. Целувката му произведе страшен ефект върху вече възбудените ѝ сетива. Той жадно се нахвърли на устните ѝ, сякаш сигурен, че ще бъдат негови. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, надолу, чак до заоблените ѝ меки части, притеглиха я към себе си и тя усети невероятната му възбуда.

— Виж какво правиш с мен, диво създание! — прошепна дрезгаво той в устата ѝ.

Тринити не можеше да говори, камо ли да мисли, защото езикът му игриво се бореше с нейния и накрая победи с негласното съгласие и на двамата.

Не бе имала друг след Стефан. Беше излизала на срещи, но без да се задълбочава. Живееше сама, но не беше самотна.

А сега се появи Чейс. Взаимното физическо привличане, което изпитваха, не можеше да се отрече. Връзката им имаше възпламенителния потенциал на чистия нитроглицерин. Тринити често бе чувала, че се случват такива неща, но сега, когато това ставаше с нея, не знаеше как да се справи.

В този момент обаче нищо нямаше значение и ръцете ѝ се заровиха в гъстата му сребриста коса, за да притеглят още по-силно устата му към нейната. Тя усети пръстите му в процепа, на камизолката си.

Тринити инстинктивно се сгуши в него, водена от някакъв първичен копнеж и желание. Ако в този момент бяха сами, не се знаеше докъде биха стигнали с целувките. Но топуркането на Трей и Стефани откъм задната страна на къщата ги отдели един от друг.

Чейс пое дълбоко въздух да успокои дишането си, хвърли един последен поглед към нея и се спусна по стъпалата на верандата към колата си.

Тринити го наблюдаваше как профуча с екзотичната си червена кола, като едновременно се закопчаваше с треперещи пръсти. Лари сигурно е прав, помисли си тя. Трябваше да стои настрана от Чейс Колфакс.

Но той бе излязъл от сребърното сияние на луната и бе нахлул в спокойствието на живота ѝ с възпламеняваща сила, която не можеше да пренебрегне. А сега ѝ предстоеше утрешната вечер с нейните лъжливи надежди.

Лари се беше оказал прав и за друго нещо. Тя беше смела, но излизаше, че сега се нуждае от всичката смелост, която можеше да събере, ако смята тази връзка да продължава.

Може би беше глупаво, но беше и любопитно. Този мъж притежаваше нещо, което тя не можеше точно да определи — следи от прикривана чувствителност, които ѝ се искаше да изследва. Не знаеше докъде щеше да я доведе всичко това.

Но знаеше, че Чейс Колфакс я привлича толкова силно, че просто трябваше да отиде при него.

ТРЕТА ГЛАВА

Ламборгинито препускаше през състязващата се тъмнина на вечерта и караше вятъра да свисти в издигнатия назад като крило калник. Тринити отново се чудеше на глупостта си да приеме поканата на Чейс. Когато дойде да я вземе същата вечер, той бе изненадващо сдържан и едва се докосваше до нея, докато ѝ помагаше да се настани внимателно в колата. А сега, стиснал здраво скоростния лост, изглеждаше изцяло погълнат от шофирането.

И все пак Тринити знаеше, че токът, който течеше помежду им, не беше само плод на въображението ѝ. Тя възприемаше с изострени сетива движението на мускулите на краката му при всяко сменяне на скоростите. Когато натискаше амбреажа с левия, а после педала на газта с десния крак, мускулите му се очертаваха под прилепналите панталони.

За да отвлече вниманието си от физическите достойнства на Чейс и за да види дали може да го изкара от неговата вгълбеност, Тринити през смях каза:

— Чувствам се по-скоро в управляем снаряд, отколкото в кола.

Ламборгинито бе широко и лягаше ниско над земята. То сякаш ядеше пътя, който безгрижно лъкатушеше през околността. Чейс бе решил да мине по обиколния път, тъй като прекият, през неговите земи, не беше довършен.

За нейно удовлетворение, думите ѝ го накараха да обърне глава към нея. Гледаше я развеселен и ледът в очите му полека се стопяваше.

— От тона ти мога да предположа, че моето ламборгини не ти харесва, така ли?

— Ами... — Тринити се огледа. Макар колата да изглеждаше широка, облечените в черна кожа седалки бяха разположени доста близко една до друга. — Просто се чувствам... — тя търсеше точната дума — притеснена. А и ти не можеш да се похвалиш, че ти е удобно, защото главата ти опира в покрива и трябва да правиш най-невероятни

упражнения само за да седнеш в тази... кола. — Тя едва успя да довърши мисълта си — краката му постоянно я разсейваха.

Чейс се обърна и я изгледа отново, а устните му се свиха язвително:

— Не обичаш никакви ограничения, нали?

Думите му ѝ напомниха за изявленията ѝ относно отглеждането на деца в града. Обаче погледът му се спря на бледозелената ѝ рокля с прехвърляне отпред, която стоеше чудесно на гърдите ѝ. Тя не носеше сутиен. Без да осъзнава какво прави, Тринити пое дълбоко въздух и гърдите ѝ забележимо набъбнаха под плата.

Чейс с мъка откъсна очи от нея. Загледа се в шосето пред себе си и така силно стисна кормилото, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Продължи някак сковано:

— Май никога не съм се замислял за това. В действителност не съм я купил за удобство.

— А защо тогава? — любопитно попита Тринити, докато вземаха един завой с голяма скорост. Всичко, свързано с Чейс Колфакс, я интересуваше.

— За да стигам възможно най-бързо от точка А до точка Б — лаконично призна той.

Тринити поклати глава. Лъскавите кестеняви кичури погалиха голото ѝ златистокафяво рамо и предизвикаха още един поглед на Чейс.

— Защо караш толкова бързо? Закъде бързаш? А може би от какво бягаш?

Студенината, която се появи в сините му очи, би могла да я смрази на място. Но тя пренебрегна предупредителните знаци и оживено продължи да излага доводите си:

— Не можеш дори да видиш къде отиваш. Виждаш само на късо разстояние пред себе си... а този заден калник сигурно пречи на видимостта.

— Виждам всичко необходимо, за да карам безопасно — уверено я успокои Чейс, но несъзнателно намали скоростта и я погледна. — Знаеш ли, Тринити — привлечено се пошегува той, — тази кола ми струваше може би повече от цената на твоята ферма.

— Сигурно — усмихна се тя. — Но виж какво си получил за парите си — само торба нитове и болтове.

Чейс избухна в смях:

— Дано италианците не чуят как богохулстваш за тяхното ламборгини.

Спряха пред ограда от ковано желязо и той натисна клаксона.

Висок едър мъж се появи на входа на портиерската къщичка, явно в процес на ремонтиране. Той бързо отключи портала, отвори вратата и свойски им махна, като минаваха край него.

Чейс ускори нагоре по чакълестата алея. Тринити ахна от изумление. Пред очите ѝ се издигаше масивна двуетажна южняшка къща. Построена бе от камък и стъкло на върха на зелен хълм, с голяма веранда от трите си страни.

Тринити никога не бе идвала тук преди, макар да познаваше семейство Кариес. Те бяха възрастна двойка и понеже нямаха деца, нямаше повод да си разменят визити.

Чейс спря колата, излезе от нея и я заобиколи, за да отвори вратата на Тринити. Той ѝ предложи кавалерски ръката си, но незабавно я пусна, щом тя се изправи до него.

Тринити сбърчи чело озадачена. Тъкмо си мислеше, че е пробила леда, и той пак се затвори в себе си. Сякаш нарочно се стараеше да не я докосва. Странно!

Влязоха в голямата къща. Облицованото с полирано дъбово дърво антре беше голо. Само едно голямо стълбище се извиваше величествено нагоре към втория етаж. Всекидневната се оказа с добри пропорции, но оскъдно обзаведена със скъпи мебели, наредени предимно около празната камина.

Тринити потръпна от усещането за хлад и се затормози да измисли нещо по-подходящо.

— Това е много...

— Спести си комплиментите — отрязва я Чейс. — Зная, че е ужасно, но ми върши работа. Във всеки случай къщата има само временно предназначение.

— Но тя е толкова красива — противопостави се Тринити и се завъртя с протегнати ръце, при което клошът на роклята ѝ с тънки презрамки се усука около краката — и може да се превърне в чудесен дом.

— Не се нуждая от дом. Трябва ми само място, където да спя и да се преобличам, докато съм тук.

Студената му реплика ѝ причини неочаквана болка и тя замълча изненадана.

В този миг се появи друг мъж, със същото телосложение и любезен вид като онзи на портала, само че по-възрастен и с настроение в очите.

— Това е Магнус — обясни Чейс на Тринити, която се усмихна очарователно на мъжа. — Той е отдавна с мен и е мой главен прислужник. Магнус — Чейс не сваляше очи от Тринити, — това е госпожица Уорънтън. Трябва да ѝ даваш всичко, за което тя те моли, и по всяко време. Разбираш ли ме?

— Да, господине. — Магнус прие тази смущаваща заповед далеч по-невъзмутимо от самата Тринити. Тя се обърна изненадано и изглежда непроницаемото лице на Чейс.

— Това е всичко за тази вечер. — Чейс приключи рязко разговора с Магнус. — Остави вечерята на бюфета, аз ще я сервирам. Можеш да си вървиш.

Чейс отиде до отсрещната стена и отвори вратичката с дърворезба, зад която се появи огледално барче. Без да я пита, той наля на Тринити сухо шери и се върна до нея, като внимаваше да не я докосне, докато подава малката кристална чашка.

Тринити не можеше да разбере настроението му. Тя отиде до близкия прозорец и се загледа навън в зелената, простираща се до хоризонта равнина, която тънеше сега в сянката на падащата нощ. Престъпно лишена от реколта и добитък, според Тринити тя бе напълно похабена.

Тя въздъхна и се обърна. Чейс се бе облегнал на дивана и я наблюдаваше. Едва доловимо напрежение протичаше като ток между двамата по някаква невидима нишка.

Като се опитваше да намери тема за разговор, за да наруши напрегнатото мълчание, Тринити каза:

— Лари ми каза, че смяташ да строиш завод за газификация на каменни въглища.

— Ти наистина не знаеше, така ли? — меко попита той, а хладният му поглед се плъзгаше по тялото ѝ, като се поспираше на женствените ѝ форми.

— Н-не. — Тринити облиза устните си и отиде да седне до него. Може би близостта ѝ щеше да го накара да омекне малко.

— Може би трябва да те попитам какво смяташ за това? — предпазливо я попита той, без да откъсва очи от влажните ѝ устни с цвят на праскова.

— Знам, че Североизточен Тексас е всъщност мина за черно злато и е разположен върху една от най-големите жили с лигнитни въглища в страната. — Тринити несъзнателно хапеше долната си устна. — Но освен че това ще пораздвижи местната икономика, надали откритият рудодобив си струва труда. Къде според теб е границата между използването и изхабяването на земята?

Чейс се обърна към нея и сложи ръка на облегалката на дивана, но така, че да не се докосва до нея. Той преметна крак върз крак и тя отново забеляза как сивият плат на панталоните му се опъна, прилепнал по бедрото му. Тя пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху разговора.

— Тексас е наричан „прозорец към света за енергийната промишленост“. Не е тайна, енергодобивът е един от главните проблеми в света днес. Макар Тексас да е основен източник на нефт и газ за нацията, предизвикателство на бъдещето е да се разработи заместител на намаляващите запаси на нефт и газ. Аз предричам, че долнокачествените въглища, които се намират тук, ще станат основен източник на горива за обществените предприятия в този щат през следващите десет години, освен хилядите работни места, които ще се създадат.

— Не казваш, че нефтът ни свършва, нали?

— Не. Ще минат десетилетия, преди това да стане, и аз се съмнявам дали някога ще изтече напълно, но междувременно трябва да разработим и други източници на енергия за този щат.

— Разумът ми приема всичко това, Чейс — Тринити поклати глава и разпери ръце в неосъзната молба, — но чувствата ми — не. Не мога да понеса мисълта за грозните черни дупки, които ще зейнат в тази красива земя, направени от гигантски машини, заради което в действителност създателите им трябва да се срамуват. Жал ми е за хората, които ще бъдат принудени да напуснат домовете си.

— Не си хаби съчувствието за земевладелците — отбеляза цинично Чейс. — Откупната цена ще бъде страшно висока. Ще могат да се пенсионират с парите за земята си, освен това няма да вземам от никого, който не желае да продава...

Тринити мълчаливо го наблюдаваше. Разбра, че имат различни възгледи за открития добив на въглища. Без съмнение Чейс бе интелигентен и далновиден индустриалец. Но нейната реакция идеше от сърцето, дължеше се на една трайна любов към земята и Чейс едва ли би я разбрал някога.

Тя се загледа в гладко избръснатото му лице. Сребристосивата му коса стигаше до отворената яка на черната копринена риза, мушната в прилепналите панталони. Силните мускулести ръце пореха въздуха в разгорещени обяснения, които тя не можеше да разбере.

Заслуша се в думите му, защото долови нотки на загриженост в гласа му.

— ... първо ще се убедя, че всичко се прави според правилата. Въглищата могат да бъдат горени чисто, без сярата и земята ще се възстанови напълно. Ще бъдат създадени паркове, езера и гори и ще се прави повторно залесяване, така че ерозията ще бъде сведена до минимум. При добро ръководство, с помощта на времето и природата, областта може изцяло да се възстанови.

Като сбърчи вежди, Чейс изведнъж спря да говори и едва доловимо се усмихна, при което вниманието ѝ се насочи към пълните му чувствени устни.

— Стига толкова по този въпрос. Да вървим да вечеряме.

Тринити се изправи и го последва в трапезарията. За нейно неудоволствие, той не ѝ бе подал ръка. Голям еркереен прозорец, тежките завеси, на който бяха спуснати, осигуряваше вероятно чудесен изглед през деня. А сега единственото осветление се състоеше от свещите върху ореховата маса и бюфета. Приборите им бяха сервирани под прав ъгъл. Обстановката беше интимна.

Чейс учтиво ѝ помогна да седне и сервира чинията ѝ. В нея имаше по малко от всичко, оставено на бюфета. Чейс напълни и своята чиния по същия начин и без да говори, седна и посочи, че могат да започнат.

Желираното пилешко с ориз беше сервирано с гореща плодова салата и зелен фасул, залят с пилешки бульон и поръсен с начукани орехи. То направо се топеше в устата ѝ, но стомахът на Тринити се бе свил от дългото мълчание на мъжа до нея.

Тя импулсивно попита:

— Ако това не е твой дом, то къде тогава е той?

— Имам къщи навсякъде из страната и няколко в чужди държави.

Тринити неохотно преглътна няколко хапки и продължи да побутва останалото в чинията си. Замисли се за Чейс. Той не издаваше абсолютно нищо за себе си. Да се опитваш да го опознаеш бе като да се опитваш да сглобиш случайни парчета от няколко различни мозайки.

— Имаш ли някакви роднини? — любопитно го наблюдаваше тя, докато той продължи видимо да се отдръпва от нея.

— Мисля, че би могло и така да се каже. Биологически имам майка, но тя никога не намираше време за мен, когато бях дете, а сега, когато съм зрял човек, я виждам много рядко — защото така съм решил. Тя живее в Ню Йорк. Баща ми е починал.

— Съжалявам. Това е ужасно — възкликна Тринити и си спомни колко бе отчаяна, когато нейният баща бе умрял.

— Не е необходимо. Той беше алкохолик. Единственото добро качество, което опрощаваше греховете му, беше, че получи в наследство много пари. — Чейс говореше безпристрастно, без ни най-малка проява на чувство. — Не дължа нищо на родителите си и това ми харесва. Всичко, което имам, съм постигнал сам. Единствената малка сума, която съм получил в живота си, ми бе завещана от баба ми по майчина линия.

Тринити си мислеше, че с идването ѝ да вечеря в тази къща можеше да научи нещо повече за Чейс и донякъде бе успяла. Няколко подробности от личния му живот биха могли доста добре да обяснят защо Чейс Колфакс толкова странеше от света. А беше разбрала също, че макар да бе от хората, които биха разровили земята, той не би го направил безотговорно, защото беше загрижен за страната и нейните проблеми.

Но какво изпитваше той към нея? Тази вътрешна болка, която я измъчваше от момента, в който той я целуна за пръв път — нима беше само нейна? Би се заклела, че той я привличаше толкова силно, колкото и тя него.

И въпреки това той почти не я беше докоснал през цялата вечер, като показваше някакво необяснимо безразличие към нея.

Тринити не беше съвсем сигурна какво точно иска, но знаеше, че не беше храната, която се опитваше да преглъща. Ако изобщо беше

гладна за нещо, то това беше Чейс. Не искаше дори да мисли какво означава това. Никога през живота си не бе изпитвала толкова остра нужда да бъде докосвана — и то от Чейс Колфакс.

Накрая тя престана да се прави, че яде, и като остави вилицата, поклати леко глава с думите:

— Чейс, какво има?

Той не отговори, а я попита трогнато:

— Свърши ли с яденето?

— Да. — Едва сега тя забеляза, че и той не беше ял кой знае колко.

— Хайде тогава! — намусено стана той. — Имам нужда от едно питие.

Заведе я към задната част на къщата, в една стая, доста различна. Тя изглеждаше малко по-уютна, може би защото в нея Чейс прекарваше по-голяма част от времето си. По пода бяха струпани купчини от книги и вестници. В единия ъгъл имаше телевизор с голям екран, а в средата — голям диван от подвижни секции, покрит с ръждивочервено кадифе. Отделните секции бяха разположени така, че да се образува огромно легло — едно идеално място за четене и гледане на телевизия.

Чейс дори не се поспря и не забеляза, че Тринити неочаквано се поколеба дали да седне. Всъщност не можеше да реши къде да седне и накрая се спря на една от секциите, която образуваше нещо като шезлонг.

Чейс бързо наля бренди и за двамата. Подаде чашата на Тринити, а своята обърна на една глътка, след което си наля отново. После наперено приближи дивана и се тръшна срещу Тринити. Започна напрегнато да я изучава с такъв пронизващ критичен поглед, че тя се обезпокои. Отвърна на погледа му, без да трепне. Мислеше си, че странното му настроение започва да става нелепо, но бе решила да разбере какво не бе наред.

Като отпи от брендито си, Чейс грубо ѝ нареди:

— Разкажи ми за Стефани.

— Какво за Стефани? — Тя бе толкова изненадана, че не можа да разбере какво искаше да знае той за дъщеря ѝ.

— За баща ѝ, за мъжа, който ти е бил любовник. — Думите бяха изречени през стиснати зъби и понеже Тринити не отговори веднага,

защото се питаше как може това да го интересува, Чейс продължи подигравателно: — Или може би е твърде болезнено за теб? Може би не можеш да помислиш за любовта му без болка?

— Не — бавно отговори Тринити. Зелените ѝ очи издаваха изумлението ѝ. — Не ме боли, защото имам само хубави спомени.

— Е, къде, по дяволите, е той тогава? — отсече Чейс. Стана рязко и отиде до бара да си налее ново бренди. Не можеше да прикрие гнева си с добре контролираните и премерени движения. — Какъв е този мъж, който ще те остави да отглеждаш детето му сама?

— Мъртъв, Чейс — любезно отговори Тринити. — Той умря от левкемия пет месеца преди Стефани да се роди.

Чейс се обърна и замислено я изглежда. Сините му очи я изследваха внимателно. Той отново отпи от брендите си, но този път сравнително по-спокойно.

— Тогава ми разкажи за него.

— Добре. — Тя вдигна рамене в знак на съгласие. — Нямам нищо против, ако наистина те интересува.

— Наистина ме интересува — увери я язвително той.

— Казваше се Стефан и го срещнах в колежа. Влюбихме се и щяхме да се оженим веднага след дипломирането, но неочаквано го откараха в болница и после... не ни остана време.

— Той знаеше ли, че си бременна?

— Не. Не исках да засилвам страданията му, като му кажа. Беше прекалено болен и във всеки случай не би могъл да направи нищо.

Чейс се замисли, загледан в брендите.

— Би могъл да се ожени за теб и да даде името си на детето.

— Аз дадох името му на детето — Стефани.

— Не ти е било лесно — продължаваше да разисква с учудваща неумолимост Чейс, — даже и в наше време. Помисли ли за аборт?

— Нито за миг. — Високият, ясен и твърд отговор отекна в тихата стая.

Чейс прокара ръце през сребристобялата си коса и загрижено я погледна.

— Обичаш ли го все още?

Тя се забави с отговора, защото искаше да го обмисли. Искеше да отговори възможно най-честно. Усещаше, че това бе от особена важност.

— Част от мен винаги ще го обича. Той ми даде Стефани и никога няма да съжалявам за това. Но всичко беше така отдавна, а животът продължава. Не съм все още влюбена в него. Това задоволява ли те като отговор?

Чейс отново отиде до бара и остави чашата си. Прегърбил рамене, той имаше вид на човек, който размишлява по някой особено важен въпрос.

Тринити го гледаше мълчаливо и чакаше следващото му движение, като наблюдаваше как мускулите на ръцете му изпъкват, когато се обляга на бара. Тя недоумяваше защо този особен мъж я привличаше толкова силно. Дори когато той си поемаше въздух, тя реагираше вътрешно. Не знаеше какво да прави.

Може би утре щеше да поразмисли за последиците, но сега можеше да се концентрира единствено върху широките му плещи, изпънали черната му копринена риза, и сивите панталони, прилепнали по стройните му мускулести крака.

Тринити не можеше да издържа повече на това напрегнато мълчание. Трябваше да стане, да отиде при него, да разбере какво има. Тя внимателно постави ръка върху рамото му, но подскочи, защото той бързо се обърна.

Сините му очи я изгаряха. Те сякаш проникваха в нея и без усилие ѝ предадоха бушуващата си страст. Той обхвана лицето ѝ с шепи. Без да откъсва поглед от него, той сякаш попиваше всяка подробност — от треперещите ѝ устни до пламналата страст в очите ѝ.

— О, Тринити — прошепна Чейс дрезгаво. — Наистина мисля, че си родена само за едно.

Устните му бяха настойчиви и уверени и Тринити отвори своите за него без колебание. През цялата вечер бе копняла точно за тази трепетна слабост, която изпитваше сега.

Тя плъзна ръце по шията му и зарови пръсти в гъстата сребристосива коса. Чейс я вдигна на ръце, пренесе я до дивана и я положи върху възбуждащо мекото кадифе. Като се наведе над нея, той прошепна:

— Сам не зная как се въздържах да не те докосвам през цялата вечер.

— Защо се опитваше? — задъха се от вълнение Тринити, когато ръката му дръпна единствената връзка на талията, която пристягаше

роклята ѝ. Той бавно я съблече.

— Господи! — изстена Чейс, като я погледна. Той импулсивно плъзна треперещата си ръка по копринената ѝ кожа. — Едва ли можеш да си представиш какви усилия ми бяха необходими, но ако те бях докоснал по-рано, нямаше да мога да се спра, а трябваше да те попитам за Стефани.

Тринити се изви под него и прошепна:

— Защо?

— Трябваше да се уверя, че няма друг. Желая те твърде силно, за да теделя с някого.

— О, Чейс! — едва чуто изстена тя и притегли устните му върху своите.

— Боже господи, Тринити! Ти си най-красивата, най-съблазнителната жена, която съм познавал. Кажи ми, че Стефан не те е галил така, преди да съм полудял.

Желанието, което възбуждаше ръката върху гърдата ѝ, бе така силно, че Тринити не можеше да не каже истината.

— Беше само веднъж — прошепна тя. — И то съвсем различно от сега.

— Накара ли те той да се чувстваш така, както сега с мен? — настояваше Чейс. — Трябва да зная.

— Не — задъхано каза тя. — Никога не съм се чувствала така... преди. Никога.

— Кажи, че ме желаеш така силно, както и аз тебе — с дрезгав глас ѝ заповяда Чейс.

За части от секундата умът ѝ се проясни и Тринити се замисли за това, което ставаше в момента. Какви щяха да са последиците, ако му се отдаде? Дали би значело за него същото, каквото бе за нея? А какво бе за нея всъщност?

Натискът на пръстите му я накараха да отговори:

— Да, Чейс, да!

Какъв смисъл имаше да отрича! Това трябваше да се случи. Тя лежеше гола под него, тръпнеща от желание, което се бе натрупало в нея от два дни и три нощи, и тя не можеше да се съпротивлява. В думите ѝ звучеше молба:

— Чейс... моля те... люби ме.

Дъхът му пареше ухото ѝ.

— Сега вече няма да те пусна.

Бушуващата им кръв бързо достигна точката на кипене. Тринити се притисна към него и двамата отмаляха от сладостно удоволствие...

Доста по-късно Тринити чу звука на телефон някъде наблизо. Тя се размърда и усети прегръдката му да се затяга около нея, докато той се пресягаше да вземе слушалката.

— Да? — раздразнено каза той.

Щом чу гласа от другата страна, Тринити усети, че отпускащото въздействие на любенето им изчезва и тялото му се стегна изведнъж. Понеже лежеше в извивката на ръката му, тя премести глава, любопитна да види лицето му! Вече бе успяла да чуе, че се обаждаше жена, без обаче да разбира думите ѝ. Смръщеното лице на Чейс ѝ разкри всичко, което ѝ бе нужно да знае, и тя реши, че в действителност не желае да слуша този разговор.

Като се опита да стане, ръката му се стегна още по-здраво около нея и тя бе принудена да остане да лежи на мястото си и да чуе как той изръмжава в слушалката:

— Забрави го. Всичко свърши, Мелиса. Свикни с това.

Гласът му я накара да потръпне от студ. Знаеше, че ако можеше да види очите му, щеше отново да види леда, който така упорито се бе борила да разтопи.

Той се поспря, очевидно се заслуша, но накрая грубо продължи:

— Тази история между нас, ако изобщо е имало такава, свърши. Няма смисъл да протакаме. Сбогом, Мелиса.

Чейс затвори телефона и Тринити го усети да се отпуска малко. След това ѝ се извини с хриплив глас:

— Съжалявам.

— Чейс... — прошепна Тринити, — не би ли могъл по-мило...

— За някои хора грубостта е най-подходящата любезност. Няма да ни безпокои отново — заяви напълно уверено той.

Ако с тези думи целеше да я успокои, той изобщо не постигна целта си. Тя се освободи от прегръдката му. Стана и започна да се облича. Вдигна роклята си от пода и здраво я завърза в талията.

Чейс я наблюдаваше смръщено от удобната си позиция на дивана, който идеално им бе послужил за спалня.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— У дома — кратко отвърна тя и отметна голям кичур коса зад ухото си.

— Можеш да останеш тук. Каза ми, че Стефани ще спи у сестра ти.

— Това, че мога да остана, не означава, че няма да си тръгна — измърмори Тринити, като търсеше с очи обувката си по пода.

— Защо?

— Виж какво — Тринити въздъхна отегчено. — Просто приеми, че това е приключение за една нощ и остави нещата така. Съгласен ли си?

— Не, не съм, Тринити. — Чейс стана от леглото с бързо, но грациозно движение и се приближи към нея.

Тринити намери едната си обувка и се обърна да вземе другата. Тя упорито се опитваше да не поглежда към Чейс. Присъствието му бе примамливо изкушение, а не бе минало и много време, за да забрави какво огромно удоволствие ѝ бе доставил, ако изобщо можеше да го забрави някога. Като се изправяше, тя чу стържещия от раздразнение глас на Чейс зад гърба си:

— Какво става, Тринити? Държиш се като ядосана девственица, от която току-що са се възползвали. А... — той провлече думите пренебрежително — ти съвсем не беше девствена.

— Не — съгласи се Тринити с горчивина в гласа и се обърна към него, като държеше обувките си в ръце, — не бях девствена. Но аз загубих девствеността си при един акт, продиктуван от любов, а изведнъж ми мина през ум, че в това, което току-що се случи между нас, любовта не беше замесена.

Тя не обясни, че отговорът, който бе чула да дава на Мелиса, я бе накарал да разбере, че не желае никакви флиртове с него. Отказваше да се постави на мястото на Мелиса някой ден. По-скоро би предпочела да каже довиждане сега, преди да се е обвързала още повече с този суров особняк.

— И така? — Чейс скръсти ръце на гърдите си, без да се опитва да прикрие голотата си. — Любовта толкова ли е важна за теб, че да се опитваш да отречеш това, което изпитваме.

— Да, любовта е важна за мен — потвърди Тринити с блеснали очи и разчорлена от ръцете на Чейс кестенява коса. — И не смятам да отричам, че между нас има нещо. Само глупак би се опитал да отрече.

Но за мен трябва да съществува още нещо. Плътското желание без любов не е нещо повече от богохулство.

— Тогава, сладурче — язвително каза Чейс, — ако това, което се случи между нас, е богохулно желание, ще взема всичко, което мога. — Гласът му бе груб и студен и Тринити се извърна, треперейки от неочакваната обида.

— Греша, ако си мислиш, че само защото аз...

— Това е истината! — Той нарочно натърти на всяка дума. — Трябваше да я науча, преди да си мисля каквото и да е било за теб.

— Няма смисъл, Чейс — прошепна с треперещ глас Тринити. — Няма да бъда твоя любовница. Това, което се случи тази нощ, бе неизбежно, но то няма да се повтори.

Той грубо я извърна към себе си и покри устните ѝ със своите. Тринити сграбчи раменете му, за да не падне, и не можа да удържи порива на тялото си, което се прилепи до неговото, сякаш оцеляването на света зависеше от това.

И въпреки това, когато той се отдръпна, като я държеше на една ръка разстояние от себе си и дишаше тежко. Тринити, пребледняла и разтреперана, събра сили и повтори внимателно:

— Чейс, аз трябва да се грижа за дъщеря си, да се оправям със стопанството си и да изкарвам прехраната си. Нямам време да се превръщам в следващото ти празно развлечение. А сега ще ме закараш ли у дома или трябва да вървя пеш?

Чейс нервно прокара пръсти през косата си и стовари юмрук върху телефона. Вдигна го рязко и злобно натисна две цифри.

— Докарайте линкълна — излая той на нещастника на другия край и тресна слушалката, след което се облече.

Големият бял линкълн се плъзгаше в нощта и сякаш изглаждаше неравностите на все още незавършения пряк път, който свързваше техните две ферми.

Тринити седеше, сгушена на предната седалка, напрегната и мълчалива, като се опитваше да не размишлява защо Чейс не я караше обратно с ламборгинито. Дали критиките ѝ към другата кола бяха причината? Дали наистина го интересуваше нейното мнение? И какво значение имаше това за нея, дори да бе така?

Като спря пред къщата и загаси мотора, Чейс се пресегна към вратата ѝ, за да ѝ попречи да слезе веднага.

Той бе много близко до нея, дъхът му милваше на топли вълни лицето ѝ и той нежно прошепна:

— Желая те, Тринити — Ан Уорънтън. Отново и отново. Сега... Аз сложих картите си на масата, сега е твой ред. Кажи ми! Какво е нужно да направя, за да те имам?

Тринити тъжно поклати глава.

— О, Чейс! Ние очевидно не говорим на един и същ език!

— Но телата ни го правят — заяви нежно Чейс и предизвикателно докосна с върховете на пръстите си леко подутите ѝ устни.

Очите ѝ обходиха скулестото му лице и потънаха в задущаващата синева на очите му. Опитваше се да прецени този мъж. Дори сега тялото ѝ изпитваше нужда от неговото и тя знаеше, че само да бе произнесла думата, той щеше да обърне колата и да я отведе обратно в своя дом с максималната скорост, която линкълнът позволяваше.

Но не можеше да си го разреши. Чувствата ѝ бяха твърде объркани — не беше сигурна какво изпитва към Чейс. Възможно ли бе да се е влюбила в него? Самата мисъл бе потресаваща.

Единственото, в което можеше да бъде сигурна, бе, че той не я обичаше. Само това би било достатъчно, за да я охлади. За жалост оказа се, че не е. Въпреки че все още го желаше, тя отвори вратата и излезе.

А по-късно, сама в нощта в непорочното си легло, Тринити упорито се мъчеше да повярва, че е взела правилно решение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тринити не бе предполагала, че следващите няколко дни ще бъдат толкова богати на изненади — от една страна, забавни и интересни, от друга, неприятни и вбесяващи. Всичко започна от следобеда на следващия ден, когато пред къщата ѝ спря камион за разнасяне на поръчки по домовете.

Страничният надпис на каросерията показваше, че камионът е собственост на цветарски магазин в близкия град. Тринити се бе приближила до вратата и с любопитство наблюдаваше един мъж на около петдесет години, който носеше ваза с червени рози, следван от по-младия си помощник с още две вази с червени рози.

Когато стигнаха верандата, мъжът погледна подозрително над черните рамки на очилата си.

— Имаме поръчка за госпожица Тринити — Ан Уорънтън. Вие ли сте?

— Да — колебливо призна тя. — С какво мога да ви услужа?

Лицето на мъжа веднага се проясни.

— Аз съм Джаспър Бригс от цветарски магазин „Бригс“ — осведоми я любезно той. — Тези цветя са за вас. Къде да ги поставим?

— Всичките ли?

— Да, госпожице. И трите дузини.

— Ами където и да е. — Тя отвори плъзгащата се врата и взе една купчина книжки на Стефани от близката маса. После посочи към нея: — Тук ще бъде добре.

Младият помощник слагаше вазите, но подскочи при рева, който шефът му нададе:

— Внимавай! Тези вази са от истински кристал. — След което се обърна към Тринити и доверително каза: — Ето защо закъсняхме малко с доставката. Трябваше да обиколим областта за тези вази. Да ви призная, такава странна поръчка като тази не сме имали. Малко се изнервих с нея.

— Нима? — Тринити изгледа розите вече с други очи.

— Ето, малка госпожице. Тази картичка и пакетът вървят с розите.

На Тринити не ѝ хареса смущението, което започваше да я обзема.

— Бихте ли почакали отвън, моля? — високомерно помоли тя. — Бих искала да ви се отблагодаря за неприятностите.

Щом остана сама, тя разкъса лъскавата хартия и извади зелена кадифена кутия, при вида, на която сърцето ѝ се сви. Седна веднага, но не можеше да овладее треперенето на ръцете си.

Отвори я и ахна от изненада. В зеленото кадифе се гушеха чифт смарагдови обици, а под тях блестеше съответстващ на тях смарагдов медальон на нежна златна верижка.

Като разкъса плика, тя прочете големите, надраскани с черно букви: „По дузина червени рози за всеки ден, откакто те познавам, по смарагд за всяка нощ. Чейс“

Тринити седна зашеметена. Какво правеше той? Тя съвсем ясно му бе казала, че няма да спи с него отново. Човекът явно не приемаше отказа за отговор. Без съмнение от години бе разглезван да налага мнението си, особено по отношение на жените.

Господин Бригс се изкашля подканващо на верандата, с което изкара Тринити от унеса ѝ. Тя грабна няколко долара от портмонето си и извика мъжете вътре.

— Ще задържа една дузина рози, но всичко останало трябва да бъде върнато на изпращача, заедно с трите вази.

— Но... но... — Господин Бригс бе повече от шокиран.

— Всичко останало! — Зелените очи на Тринити бяха леденостудени.

— Добре, добре! — изпъшка той. — Но този ваш приятел ще бъде един нещастен господин.

Тринити разбра колко нещастен беше този господин още на другата вечер, когато ревът на ламборгинито разцепи тишината на нощта и прекъсна работата ѝ над юргана.

Минаваше десет часът и Стефани бе в леглото си и спеше дълбоко. Самата Тринити вече се бе изкъпала и в момента беше само

по тънката си хавлия. Меката ѝ кожа блестеше, а косата ѝ бе навита отгоре на главата. Беше решила да пошие един час, преди да си легне.

Още не бе заключила предната врата и Чейс влезе в стаята, преди тя да успее да измине и половината път до вратата. Беше много изискан в светлосиния си костюм с жилетка, въпреки че беше махнал вратовръзката си и бе разкопчал три копчета на тъмносинята риза.

Толкова бе мъжествен и елегантен, че движенията ѝ несъзнателно се забавиха, като го гледаше как върви към нея.

Още щом го зърна, сърцето ѝ поднесе изненада, като подскочи и сякаш отиде в гърлото ѝ. Докато не го виждаше, решението ѝ да се откаже от тяхната връзка ѝ се струваше лесно изпълнимо. Сега обаче взаимното привличане помежду им се изви като волтова дъга през стаята и ги докосна с електрическата си искра. Пулсът ѝ бясно препускаше, когато Чейс спря пред нея.

— Как си? — Каdifеният му глас сякаш я погали, а и дългите му пръсти нежно докоснаха лицето ѝ.

Тринити пламна от допира и се отдръпна назад.

— Аз... съм добре. А ти как си?

Каква баналност, когато чудесно знаеше, че не това искаха да си кажат.

— Уморен съм — безизразно каза Чейс. — Тези два дни бяха ужасно дълги. Току-що се връщам от Далас.

— И идваш направо тук? — Тринити се обърка и отиде до входната врата. Спря се да погледа навън в тъмнината на нощта. Беше по-добре, отколкото да гледа Чейс.

— Да — простичко призна той. — Липсваше ми.

По звука на гласа му тя усети, че се приближава към нея. Следващите му думи дойдоха точно зад гърба ѝ.

— Липсваше ми лицето ти — ръцете му сграбчиха меките ѝ рамене през хавлията с прасковен цвят, — докосването до теб... и... твоето ухание... — Устните му възбуждащо попаднаха на онова чувствено място отстрани на шията ѝ. — И сладката ти кожа.

Устните му страстно се плъзнаха по шията ѝ, нагоре към ухото. Тринити не можеше да издържа повече.

— Спри — изстена тя и се отскубна от прегръдката му. Седна на люлеещия се стол, който бе на сравнително безопасно разстояние от него, и подпря с ръка челото си, за да не го гледа в очите.

Само след секунда обаче тя вдигна изненадано глава. Черна кадифена торбичка бе паднала в скута ѝ.

— Диаманти — информира я кратко Чейс, мушнал ръце в джобовете на панталоните си. Сините му очи напрегнато се вглеждаха в лицето ѝ.

Тринити смутено мълчеше. Най-сетне едва успя да попита:

— Защо?

Чейс изкриви уста в гримаса.

— Мислех, че диамантите ще ти харесат повече от смарагдите. Пет са, между другото.

За пръв път Тринити успя да усети смешната страна на ситуацията и започна да се смее с веселия си напевен смях.

— Нищо чудно, че флиртовете ти са толкова краткотрайни, Чейс! Не можеш да си позволиш да познаваш едно момиче за по-дълго време.

— Не ставай смешна — отрязва той и се отпусна в най-близкото кресло, но грубостта на думите му бе смекчена от неочакваната нежност в погледа му.

— Какво искаш, Чейс? — попита го тихо Тринити. — Казах ти, че не искам да те виждам отново. Не можеш да спреш дотук, така ли?

Облегнал глава назад и затворил очи, той нежно отговори:

— Не, не мога да спра дотук.

— Казах ти моите доводи... — започна Тринити.

— Които не бяха кой знае колко смислени — довърши вместо нея той. Погледът му се плъзна надолу. Тя бе кръстосала крака и през отворената хавлия те се виждаха изцяло.

— Доводите ми са напълно смислени за мен — придърпа хавлията си Тринити.

— За дама с такова пуританско възпитание си фантастична в леглото — присмя се той.

По дяволите! Защо трябваше да споменава това, което тя така упорито се стараеше да забрави.

— Чейс, върви си! Имаме различен начин на живот. Няма никакви изгледи връзката ни да просъществува, освен като пошъл флирт.

— Няма да има нищо пошло между нас двамата.

Изведнъж той се изправи в цял ръст пред нея и като я сграбчи за раменете, я дръпна до себе си. Торбичката с диамантите се плъзна и падна на пода, но никой от двамата не обърна внимание на това.

— Имаше нещо много приятно и красиво в начина, по който телата ни си въздействат — и ти не можеш да отречеш това.

Устните му бяха на сантиметри от нейните и дори през дрехите тя усещаше силата на желанието му. Нужно бе огромно усилие от нейна страна, за да устои.

— Няма смисъл, Чейс. Няма да спя отново с теб.

— Ти не спа с мен — изсмя се той на нейния евфемизъм, — въпреки голямото ти желание.

Прегръдката му, стегнала я като обръч, се разхлаби и стана почти нежна. Очите му жадно поглъщаха лицето ѝ.

— О, Тринити — дрезгаво прошепна Чейс, — ти наистина си диво създание, нали?

Гласът му отново бе като кадифе. Краката ѝ съвсем омекнаха и не я държаха, съпротивата ѝ бе почти сломена.

— Никога не съм срещал човек като теб досега. Ти живееш по свой особен начин.

— Чейс... аз...

— Добре — процеди той изведнъж, сякаш тя го бе помолила за нещо и нежно я отблъсна от себе си. Разсеяно започна да масажира врата си. — Няма да се опитвам да те вкарам насила в леглото си, поне за известно време.

— Какво искаш да кажеш? — Тя облиза с език пресъхналите си устни.

— Искам да кажа — мрачно заяви той, — че ще опитаме по твоя начин. Ще се срещаме на публични места.

— И ти ще искаш да го правиш по този начин? — изненада се Тринити.

Тя инстинктивно беше разбрала, че Чейс не беше от хората, които отстъпват лесно.

— Искам да го правя — уморено повтори той.

— И никакви подаръци повече?

Той се наведе и вдигна черната кадифена торбичка. Шляпна я леко в едната си ръка и замислено изгледа Тринити.

— Не желаш даже тези, които съм ти дал? — попита я той недоумяващо.

Тринити енергично поклати глава. Чейс ѝ се усмихна бавно и както винаги — чаровно.

— Добре. Аз ще ги съхранявам вместо теб.

Мили боже! Когато се усмихваше така, беше невъзможно да му устои. С какво се съгласяваше тя? Тя преглътна мъчително. Имаше още един въпрос.

— Без секс?

— Без секс. — Той се съгласи прекалено лесно. — Но не очаквай да издържа, без да те целувам.

Така започнаха срещите им на публични места. Да се каже, че не бяха интересни, би означавало почти обида. Чейс показваше неизчерпаема енергия. Той водеше Тринити в най-скъпите ресторанти в Далас, в най-изтънчените домове и най-изисканите клубове и непрекъснато ѝ оказваше ласкателно внимание. Беше роден в затворения свят на привилегированите и го приемаше за нещо нормално.

И все пак сега, когато го познаваше по-добре, Тринити усещаше понякога, че не това беше животът, който му харесваше. Тя не можеше да не почувства, че ако човек задълбаеше достатъчно в суровата му природа, щеше непременно да открие тъга в истинската му същност, а може би дори празнота.

Веднъж, след вечеря, той я заведе в мансардния си апартамент и се забавлява доста, като наблюдаваше как тя реагира на отчайващо модерното обзавеждане. Апартаментът се простираше на последния етаж на един от най-новите и най-люксови жилищни блокове в Далас. Дебел бял килим се разстилаше между стените от тъмно стъкло. Ултрасъвременни парчета опушено стъкло и бляскав хром подчертаваха чистите линии на белите, правени по поръчка дивани. Стаята притежаваше истинска красота, постигната с изобилие от бели свещи и смесица от бронзови скулптури, а неутралният цвят на стените осигуряваше фон за артистичните цапаници в множеството картини, окачени по стените.

Самата Тринити се изненада, че всичко това ѝ хареса. Едно дете не би могло да бъде отглеждано и да има някаква свобода в такова обкръжение. Ето защо не би искала да живее тук. Но стаята бе обзаведена с вкус и подхождаше на Чейс — такъв, какъвто тя го познаваше. От нея лъхаше на сдържана изисканост и елегантна строгост.

Спалнята му се оказа откритието на вечерта. Най-много място в нея заемаше масивното легло в средата, поставено на подиум със стълбички. То беше покрито с пищна светлосива кожа. Откъм горния му край нямаше дъска, а само възглавници — дузина възглавници с различни размери и форми, струпани една върху друга, със смели цветове — наситено синьо, яркочервено и огненооранжево.

Най-ефектно в стаята обаче беше голямото огледало на тавана, поставено точно над леглото. Тринити обиколи леглото, като гледаше огледалото от различни ъгли. Накрая се обърна към Чейс с лека усмивка.

— Как го почистваш?

Смехът му, нисък и гърлен, отекна в стаята и ускори пулса на Тринити. Чейс се смееше толкова рядко, че когато наистина го правеше, смехът му трябваше да се съхрани като рядко съкровище. Той я притегли към себе си:

— Никой, освен теб, Тринити — Ан Уорънтън, не би помислил да зададе такъв въпрос.

— От чисто практически интерес.

— Моята служба по чистотата — увери я той — сигурно не смята, че е трудно, защото никога не са се оплаквали.

— Служба по чистотата? Ти наричаш хората, които ти чистят апартамента, „служба по чистотата“? Колко безлично! Дори не им знаеш имената. Ако имаш прислужница, можеш поне името ѝ да знаеш. Някой ден може да ѝ налетиш и да попиташ...

— Млъкни, Тринити! — любезно я посъветва Чейс.

Той я вдигна и заедно с нея се тръшна на леглото.

— Какво правиш? — изненадано извика тя.

— Ще ти покажа, мило мое красиво и диво създание, какви са предимствата да имаш огледало на тавана — осведоми я той и се наведе над нея. Започна да търка устни в нейните напред-назад, докато накрая тя сама посегна и хвана главата му, за да притисне устни в

неговите. Целувката бе страстна и продължителна и по тялото ѝ плъзна топлина, която я обля чак до пръстите на краката.

Чейс разкопча блузата ѝ и я съблече. Тринити не се възпротиви. Той прокара длан по гърдите ѝ и те се втвърдиха, пулсиращи от желание да ги целуне. Но той не го направи. Вместо това, без да откъсва очи от Тринити, той разкопча ризата си и я свали. После, полугол, легна нежно върху нея.

Тринити безпомощно изстена от удоволствие.

Като осъзна, че от гърлото ѝ излизат приглушени вопли на удоволствие и че се извива подканващо като дъга под Чейс, Тринити си каза, че трябва да спре.

— Чейс... не...

Той се отдръпна от нея, но продължи да гали нежно гърдите ѝ.

— Погледни към тавана — тихо ѝ нареди той. — Виждаш ли как ръката ми те гали и как тялото ти се стреми към моето.

Тринити не се сдържа и погледна към огледалото над тях. Двамата представляваха вълнуваща еротична гледка. Усети, че Чейс я наблюдаваше. Той се подпря на лакът, праметна единия си крак върху нейните и се сгуши до нея.

— Виждаш ли как пръстите ми пълзят по кожата ти и стигат до гърдите ти? — Изкусителният му кадифен глас сякаш нежно я обгръщаше. — Усещаш ли докосването ми под лъжичката си, докато гледаш ръката ми?

— Чейс... — задъхано изрече Тринити. Искеше да протестира, но вместо това се получи мъчителен шепот.

— Усещам как тялото ти трепери под ръката ми, Тринити. То откликва на моето, както на никое друго, признай.

— Не — изстена Тринити.

Той продължи да ѝ въздейства коварно.

— Представи си как бихме изглеждали съвсем голи, красотата на гъвкавото ти тяло и силата на моето.

— Чейс... недей!

Той галеше гърдите ѝ с пръстите си. Тринити полудяваше от желание. Беше невъзможно да отрече.

— Отначало ще започна бавно, докато поискаш...

— Спри... — извика тя.

— А после движенията ми ще бъдат бързи...

Тринити дишаше учестено, но не можеше да откъсне очи от огледалото, което така добре ги отразяваше. Той продължаваше настойчиво.

— Виждаш ли, усещаш ли?

Разбира се, че усещаше и че виждаше, но със сигурност знаеше, че повече не може да издържи.

Пронизителният звън на телефона в някоя от другите стаи отвлече вниманието на Тринити, като ѝ предостави нужната възможност. Тя се претърколи под ръката му и грабна блузата си. Притиснала я до гърдите си, задъхано попита:

— Какво се опитваше да направиш с мен?

Чейс седна и спокойно посегна към ризата си.

— Същото, което ти правиш с мен — отговори резервирано той. — Да те подлудя от желание.

— Обеща, че...

— Нищо не съм обещавал — категорично заяви той. Очите му отново излъчваха ледена студенина, а гласът му я проряза като току-що наточен нож. — Това, което казах, бе, че няма да се опитвам да те вкарам насила в леглото си, поне за известно време. — Той стана и облече ризата си. — И не съм се опитвал.

— А това, което току-що се случи? Как ще го наречеш?

— Не съм те молил за позволение да правим любов, нали? — почти безразлично каза той.

— Не беше нужно. Каdifеният ти глас рисуваше такива еротични картини в съзнанието ми, че те бяха повече от достатъчни, за да пламне въображението ми. Скоро няма да ме хванеш насаме.

Той едва се усмихна, но очите му блеснаха закачливо.

— Чудесно. Ако настояваш, ще те заведа да вечеряме сред тълпа от хора.

И през почивните дни той направи точно това.

До Далас пътуваха сред изумителния лукс на реактивния хеликоптер, който Чейс използваше толкова често, колкото Тринити колата си.

Тъй като пилотираше самият Чейс, Тринити седеше отпред до него и наблюдаваше наоколо, докато той караше хеликоптера със

същата увереност и вещина, с която бе карал ламборгинито. В кабината беше така тихо, че можеха да разговарят, без да викат и без да използват слушалки. Това промени погрешното схващане, което Тринити си бе изградила за хеликоптерите. Но пък знаеше, че това не е обикновен хеликоптер.

От момента, в който изкачи стъпалата и стъпи на плюшения килим, Тринити разбра, че влиза в един свят на власт и богатство, където най-важно беше времето за пътуване да се съкрати максимално, но да се съчетае с лукс и удобство, а парите не бяха от значение.

Зад кабината на пилота имаше пет седалки, облечени в тъмночервена кожа, поставени в кръг, сякаш се намираха в някой клуб. Имаше безжичен радиотелефон, индивидуални регулатори на температурата, специално барче, флуоресцентно осветление и прозорци от тъмно стъкло — всичко, което можеше да се купи с пари за удобство на пътника.

Със сто и петдесет мили в час те стигнаха Лав Фийлд след четиридесет и пет минути.

— Това е по-добро, отколкото да се справяш с оживеното движение по пътищата — каза Чейс, като кацнаха, и Тринити трябваше да се съгласи с него.

Качиха се в син кадилак, който бе паркиран на летището за тях. Отидоха до стадион „Тексас“, където имаше специално място за паркиране, оградено с въжета. Чейс представи някаква карта на униформения служител и той им позволи да паркират много близо до входа. С асансьор стигнаха до първата площадка с ложи.

Дълъг, постлан с килими коридор водеше към тях и въпреки че играта бе започнала, все още влизаха и излизаха хора. Някои поздравиха Чейс, но той почти не им обърна внимание, а само леко кимна и отведе Тринити до врата с някакъв номер.

Введе я в дълга и тясна ложа на две нива. На по-ниското имаше столове, наредени покрай прозореца за наблюдаване на играта. По-високото ниво беше и по-широко и имаше напълно зареден бар, столове и кушетка. В средата безупречно подредена маса с ленена покривка ги очакваше за вечеря.

Осветлението в ложата беше слабо, но погледът на Тринити бе привлечен от огромно стъкло, покриващо откритото пространство,

което гледаше към игрището. Тя знаеше, че в другите ложи няма такова осветление и се засмя.

— Мисля, че Лари беше прав. Ти си по-голям тексасец от тексасците. Как успя да закупиш една от тези ложи, и то на трийсет и, пет метра височина.

— Не знаеше ли, че с достатъчно пари и умения човек може да притежава и света? Не беше проблем за мен да получа тази ложа, уверявам те.

— Не било проблем! Чух, че струват милиони, ако имаш късмет да получиш възможност да я купиш. Те са знак за високо обществено положение.

Устата му присмехулно се изкриви.

— И въпреки това сериозно се съмнявам, че си впечатлена.

— Затова ли ме доведе тук? За да ме впечатлиш?

— Може би — уклончиво отвърна той.

Беше облечен в зелени вълнени панталони и красиво спортно сако рибена кост, с лек пуловер. Не беше честно! Този мъж бе просто убийствено сексапилен. Денем можеше да се смее на любезните му ходове, но нощем, след като я изпратеше вкъщи, тя често плачеше, защото тялото ѝ изпитваше болезнена необходимост от неговото. Тринити се отърси от обезпокоителните си мисли.

На овалния стадион пред тях се завихряше феерия от багри и какофония от гърмящи звуци, които пулсираха в говорителите, вградени в стената.

— Защо си поставил стъклена преграда? Никой друг не го е направил.

Чейс отиде до някакво командно табло и натисна две копчета. Звукът изведнъж изчезна.

— Обичам своето уединение.

Тази вечер, на интимната светлина на свещите и под звуците на нежна музика, те вечеряха сред крещяща тълпа от шейсет и пет хиляди човека в пълна усамотеност.

Беше златен есенен ден и Тринити правеше неохотно опити да събере с греблото шумата, накапала по моравата пред къщата. Тя предпочиташе да остави красивите есенни багри, които природата

мъдро бе сътворила, по местата им. Обаче Трей прекарваше следобед с нея и Стефани и тя събираше листата на купчина заради тях.

— Добре, кой е следващият? — Тринити се огледа и откри, че Трей преценяваше да се приземи точно в средата на една купчина листа. Стефани го последва и скоро двете деца се търкаляха в листата и пицяха от удоволствие.

— Ти си добра майка.

Тихата забележка прозвуча точно зад гърба ѝ. Тринити изхълца и се обърна инстинктивно.

— Чейс! Боже мой, уплаши ме.

— Не съм дошъл крадешком — усмихна се той. — Просто се забавлявах да те наблюдавам как се занимаваш с децата.

— Не чух колата. Откъде дойде?

— Дотичах от къщи.

— Дотича! — възкликна шеговито тя. — Искаш да кажеш, че си използвал двата си крака. Какво се е случило? Да не се е развалило ламборгинито? Или свърши бензинът на линкълна? Предполагам, че кадилакът е още в Далас, нали, но би могъл да долетиш с хеликоптера.

— Тринити — предупреди я Чейс, — не започвай!

— Е, наистина, Чейс, можеше да дойдеш тук за минутка. Помисли само колко време щеше да си спестиш.

— Добре, добре. Печелиш точка. — Той се засмя. — Мислиш, че преувеличавам, когато става въпрос за транспорт. Но аз го правя бързо и безопасно и със сигурност много по-добре, отколкото ти с тази развалина, която караш.

Тринити не можеше да спори по този въпрос. Той беше напълно прав. Но беше вече изплатила колата си, а не можеше да си позволи нова. Освен това денят бе прекалено хубав, за да спори за каквото и да е било.

Чейс носеше сиво-черна грейка, бе леко изпотен, но изглеждаше възбуждащо здрав и жизнен. Сребристата му коса беше разчорлена, а сините му очи я обгръщаха с топлина.

— Мамче, мамче! — Тя се обърна и видя, че Стефани и Трей бяха дошли при тях. — Трябва ни Антъни! Трябва ни!

Тринити се засмя на преувеличението на дъщеря си.

— Защо, мила?

Отговори Трей:

— Трябва ни някой, когото да заровим в листата.

— Защо не се редувате — първо единия, после другия?

— Не е интересно — запротестира Трей, сложил топчестите си ръчички на кръста, явно убеден, че леля му Тринити не разбира напълно положението. — Искаме да го направим заедно.

— О! — Тя се позамисли над последната дума, а после се обърна към Чейс, като едва се сдържаше да не се засмее: — Сигурна съм, че господин Колфакс с удоволствие ще поиграе с вас и ще ви позволи да го покриете с листа.

Децага изписаха от удоволствие.

— Наистина ли? Наистина ли? — Те започнаха да обикалят в кръг около двамата. — Хайде! Хайде!

Лицето на Чейс се изкриви в привидно възмущение:

— Някой ден, съвсем скоро, Тринити — Ан Уорънтън, аз ще... — закани се той и размаха ръце.

— Да, господин Колфакс? — невинно запита тя и в същото време го стисна за ръката и го придърпа до най-близката купчина листа.

След около час Тринити се строполи изтощена до могилата от листа, която представляваше проснатият Чейс. Той се беше държал изненадващо естествено с двете деца, бе играл като равен с тях и тя бе изпълнена със задоволство.

— Къде отидоха децага? — попита го задъхана.

— Вероятно тръгнаха да си търсят нова жертва, която да тормозят — каза многострадално Чейс.

— Идиот! — Тя се гушна в него с глава на рамото му. Защо не можеха да бъдат така спокойни винаги? Защо бе това напрежение между тях? — Между другото защо дойде? Да не си останал без другарчета в игрите у вас?

— Това е проблемът! — нацупи се Чейс. — Ти отказваш дори да дойдеш там отново, а Магнус не е забавна компания. Той винаги ме поощрява по възможно най-учтивия начин, разбира се, или да отида да потичам, за да забравя разочарованието си, или да отлеля обратно в Далас. Всъщност намекна, че напоследък трудно живее с мен.

— Е, това не го разбирам наистина.

— Тихо, Тринити! Дойдох, за да ти кажа, че има един официален прием, на който искам да отидем утре вечер.

— Нищо ново под слънцето — оплака се Тринити отегчено, вгледана в балдахина от листа над главите им. — Тези хора в Далас водят такъв напрегнат светски живот, че се чудя как намират време да правят пари.

— И на мен, както и на теб, това не ми харесва — увери я Чейс, — но то донякъде е необходимо. Именно на такива приеми сключих няколко от най-големите си сделки. — Той се обърна към нея и дъхът му погъделичка ухото ѝ.

— Но само кажи и ще си останем у дома, утре вечер... сами... пред бумтящ огън.

Езикът му бе започнал да рисува кръгове в ухото ѝ.

— Ще отидем! — решително заяви Тринити, скочи и хукна да търси Трей и Стефани.

Това споразумение, което спазваха през последните няколко седмици, не можеше да продължава вечно, разбира се. Рано или късно щеше да настъпи моментът, в който трябваше да се вземат някакви решения. И двамата знаеха това много добре.

На другата вечер Тринити облече дълга зеленикава рокля от истински копринен шифон, която бе скроила веревно и превърнала в истинско полинезийско „паро“. Платът бе подарък от Лари и Сиси и беше изискано впечатляващ. Поради ефирността му и кройката беше невъзможно да носи нещо отдолу, без да прозира, затова реши да сложи само бикини и високи обувки с позлатени каишки.

Тринити никога не се опитваше да блесне сред жените на тези официални приеми. Нямаше нито средствата, нито желанието за това. Но нейните семпли, понякога саморъчно направени дрехи винаги привличаха възхитени погледи и комплименти, а тази вечер не беше изключение.

Тринити се разхождаше из голямата зала, роклята изкусително се полюляваше и подчертаваше линията на едрия ѝ изправен бюст. Цепката отпред, която стигаше на височината на бедрата, показваше дългите ѝ крака със златистокафяв загар.

През последните седмици тя се беше запознала с много от познатите и приятелите на Чейс. Повечето от тях бяха открити и доброжелателни хора, които случайно бяха забогатели, и Тринити

лесно намираше какво да говори с тях. Тя отстояваше позициите си, независимо на каква тема говореха, а Чейс обикновено я подкрепяше.

Единственият признак, че не бе забравил кого бе довел със себе си, бяха очите му. Напрегнат и замислен, сините му очи следяха всеки неин жест или дихание, наблюдаваха всяко потрепване на коприната с цвят на нефрит.

Тринити се спря в единия ъгъл да поговори с възрастна двойка, към която особено се бе привързала. Те имаха много внуци и двамата показваха особен интерес към обясненията на Тринити за изработката на юргана, върху който работеше в момента. Тя въодушевено рисуваше шарките му във въздуха, когато Чейс стисна здраво ръката ѝ под мишница.

— Извинете ни, Кловис, Хектор. Ние двамата трябва да тръгваме вече.

Бързината, с която той я изведе навън, а после с асансьора до подземния гараж, беше зашеметяваща.

— Чейс! Защо, за бога, направи това? Кловис и Хектор тъкмо щяха да ми поръчат юрган.

— По дяволите, Тринити! Този човек е председател на управителния съвет на една от най-големите тексаски банки. Освен това не е необходимо да шиеш юргани, за да си изкарваш прехраната.

— Нямам никаква представа за какво говориш, Чейс. Казвала съм ти колко добре ми идват тези допълнителни приходи.

— Ще говорим за това, когато стигнем у дома.

Неговата сърдита заповед я накара да мълчи по пътя за „дома“, който се оказа неговият апартамент.

Там Тринити отиде и седна на дивана, след което поклати отрицателно глава в отговор на неговото нервно: „Нещо за пиене?“

Чейс отпи голяма глътка скоч и остави чашата. Обърна се и бавно тръгна към нея. Спря на две-три крачки разстояние. Мушнал ръце в джобовете на черния си смокинг, той гледаше замислено Тринити.

Най-сетне, тихо и сдържано, започна:

— Нито едно от нещата, които извърших през последните седмици, не те впечатли ни най-малко, нали?

Тринити не отговори. Усети интуитивно, че това бе риторичен въпрос. Изчака, без да отмести яснозелените си очи от него.

— Отказваш подаръците ми. По дяволите! Отказваш половината цветя, които ти изпращам. — Чейс започна да крачи напред-назад пред нея. Обвинителните му думи режеха въздуха и я пробождаха в сърцето. — Живееш в стопанството сама, без ничия помощ, едва изкарваш прехраната си и въпреки това отхвърляш всичко, което се опитвам да ти дам. Водя те в най-скъпите ресторанти, на най-изтънчените вечери, на най-новите места и ти не само успяваш да се внедриш сред хората, но караш най-богатите в тази област да правят каквото поискаш.

Чейс спря на място и я погледна с пронизващ поглед.

— И си също толкова далеч от леглото ми, колкото беше преди седмици.

Той пое дълбоко въздух, без да откъсва очи от нея, и сякаш внимателно подбра следващите си думи:

— Желая те повече от всякога, Тринити, и искам да ти прехвърля голяма сума, достатъчна да те направи независима до края на живота ти, ако се върнеш при мен. Парите могат да бъдат, в каквато сметка пожелаеш най-късно до утре на обяд.

Тринити скочи от дивана и бързо отиде до огромния прозорец. Великолепният изглед със светлините на нощния Далас се замъгли пред очите ѝ. Знаеше, че в стаята се поддържа умерена температура, но изведнъж усети студ, истински пронизваш студ. Започна да търка раменете си с ръце, за да се постопли, и чу стъпките на Чейс зад себе си. Спря нервните си движения и зачака следващия му удар.

— Тринити? — Гласът му бе измамно нежен. Той я обърна с лице към себе си. — Имам голяма власт и още по-голямо богатство. Ела при мен и ти обещавам, че ще използвам и двете, за да те направя щастлива.

Отначало Тринити не беше сигурна дали ще може да говори. Сълзите съвсем я бяха задавили. Сълзи, причинени от огромна скрита болка. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ беше неузнаваем. Беше толкова напрегната, че почти изграчи:

— За колко време?

— Не зная — през зъби каза той. — Зная само, че щом веднъж съм бил с теб, трябва да те имам отново.

— Разбирам. И любовта не влиза в сметките.

— Любовта е ученическа измислица. Не съм сигурен, че вярвам в нея.

— В какво вярваш, Чейс?

— В теб... в мен... и в това, което изпитваме заедно. — Той посегна и погали страната ѝ с opakото на ръката си.

Тринити се сви и се отдръпна до средата на стаята.

— А брака, Чейс! Вярваш ли в брака?

— Аз пътувам много бързо през живота. Знаеш това, Тринити. Не желая и не се нуждая от излишен багаж. Ако го направим, както желая аз, мога да дам на теб и Стефани осигуровка, каквато наистина заслужавате, без купища задължения, които да ни обвързват.

Тринити се обърна към него. Надяваше се, че бе успяла да прикрие колко дълбоко наранена беше. Тихо, но ясно тя изрече само една дума:

— Не.

Чейс не каза нищо. Не беше необходимо. Очите му говореха вместо него. Бяха студени като арктическа зима, а ледът в тях бе като от глетчер. Той я гледа в продължение на една безкрайно дълга минута, след което напусна стаята и внимателно затвори вратата след себе си.

Не беше минало много време, Тринити все още стоеше в средата на стаята, когато в апартамента влезе непознат за нея мъж.

Висок и интелигентен на вид, той се обърна официално към нея:

— Госпожица Уорънтън? Аз съм Джон Филипс, главен секретар на господин Колфакс. Той току-що ми се обади в офиса в долния край на коридора. Ако ме последвате, ще ви заведе у дома ви.

Така и направи. Мълчаливо и компетентно той я откара обратно в Източен Тексас с хеликоптера. Не бе необходимо да ѝ казва, че няма да види отново Чейс. Това бе повече от ясно.

ПЕТА ГЛАВА

Следващите седмици не бяха от най-лесните, които Тринити бе преживявала, но все пак ги преживя. Стефани, стопанството и изработката на юргана запълваха времето ѝ и макар за пръв път дните да ѝ се струаха лишени от съдържание, тя се опитваше да не обръща внимание на това.

Една сутрин, като пиеха кафе с Лари, Тринити не издържа и му разказа за всичко, което се бе случило между нея и Чейс от първата нощ край езерцето до последния им сблъсък, когато той ѝ бе предложил голяма сума. За нейна изненада и огорчение, Лари прие разказа по-невъзмутимо, отколкото бе очаквала.

— И ти отказа? — Веждите му се вдигнаха въпросително и в гласа му прозвучаха весели нотки.

— Разбира се, че отказах! — гневно го изглежда Тринити, която не виждаше нищо смешно в цялата работа. — Какъв всъщност си мисли, че е Чейс Колфакс? Ако бях приела парите му, нямаше да съм различна от проститутка, а ако откажех парите, но изпълнех желанието му...

— Тогава какво? — Сега Лари наистина се усмихваше.

— Не зная! — извика тя. Изведнъж се почувства беззащитна и напълно объркана. И впоследствие направи единственото логично нещо, което бе могла — изкара си го на Лари: — Защо не си идеш къщи и не убиеш някого в последната си книга, вместо да се мотаеш тук и да ми досаждаш!

Лари гръмко се засмя и я целуна за довиждане. Последната му задявка: „Може би Чейс Колфакс най-сетне си е намерил майстора“, остана неясна за нея и тя не си направи труд да измисля отговор.

През първата седмица на декември Стефани се разболя сериозно от грип и получи усложнения, които доведоха до бронхит. Тя се чувстваше така зле, че не позволяваше на Тринити да я остави за миг.

Отпускаше се само когато майка ѝ я държеше на ръце и разбира се, Тринити правеше всичко за нея — болката на детето беше и нейна болка.

Бедата беше в това, че откакто дишането на Стефани беше затруднено, тя не можеше да спи достатъчно и се задоволяваше само да подремне, ако ѝ се удадеше такава възможност.

Затова когато един мрачен следобед телефонът иззвъня, тя едва се довлече до него.

— Да?

— Какво е станало? — Плътният кадифен глас на Чейс за миг я парализира. Би се обзаложила на последния си цент, че Чейс няма да ѝ се обади отново.

— Какво искаш?

От другия край последва явна пауза.

— Звучиш ужасно! Какво има, болна ли си?

— Не аз — въздъхна уморено Тринити, — а Стефани. Болна е от около седмица, а досега не ѝ помогнаха лекарствата, които лекарят предписа.

— Казала ли си му за това?

— Да. Вчера сутринта смени антибиотика и смята, че съвсем скоро трябва да има промяна в състоянието ѝ. — Защо ли му говореше всичко това? Сигурно бе поуморена, повече отколкото си мислеше.

— Идвам веднага.

— Чейс! — Линията прекъсна със съвсем ясно щракване.

Дори не бе казал дали е в Далас или в имението си. Какво да прави сега? Къщата бе наопаки, а тя дори не си спомняше дали се бе сресала. Господи! Не беше се и облякла. Все още беше със стария зимен халат, който надяна сутринта. Точно когато смяташе, че може би ще има време поне да се облече, едно умолително „мамичко“ изтри тази мисъл от главата ѝ и тя се върна при дъщеря си.

След пет минути ревът на ламборгинито ѝ подсказа, че Чейс се бе обадил от имението си и сега бе пристигнал в нейното.

Той влезе, суров и сдържан, свеж и самоуверен, облечен в тъмни джинси и син пуловер. Погледна я и нареди:

— Отивай в леглото, преди и ти да си се разболяла.

Тринити немощно поклати глава.

— Чейс... — Гласът ѝ замря.

Тя наистина не знаеше какво да каже.

Чертите на лицето му се смекчих по невиждан досега от нея начин, а гласът му прозвуча мило и успокоително. Той взе Стефани от ръцете ѝ.

— Върви да си починеш. Аз ще се грижа за нея.

— Но ти не знаеш нищо за децата — запротестира тя, — а и Стефани няма да ти позволи да се грижиш за нея.

Тринити млъкна, защото говореше на гърба му. Чейс отнесе Стефани до люлеещия се стол и седна, като придърпа включения от Тринити изпарител по-близо до стола.

— Ще се оправим, нали, Стефани? — нежно попита той, вгледан в малкото зачервено личице и полузатворените очички. Като по чудо Стефани кимна в знак на съгласие и се сгуши по-близо до широките му гърди. Той се обърна към Тринити: — Само ми обясни кога и какво лекарство да ѝ давам и отивай да легнеш.

След няколко часа Тринити се събуди. Навън бе студено утро. Чувстваше се приятно затоплена и разбра, че някой я бе покрил с допълнителни завивки през нощта. Зелените ѝ очи се отвориха напълно. Чейс! Сигурно беше Чейс!

Тя лежеше неподвижно и се заслушваше за кашлицата на Стефани. Но единственият звук, който достигаше до ушите ѝ, бе равномерно бръмчене на изпарителя, придружено от нещо, което не можеше да определи точно. Водена от любопитство, примесено с естествена майчина тревога за болното дете, тя стана от леглото.

Тринити мълчаливо вървеше по коридора, дългата нощница се увиваше около голите ѝ крака. Спря на прага на всекидневната. От сцената, която видя, ѝ секна дъхът.

Чейс беше гушнал сънената и доволна Стефани и пееше фалшиво нежна приспивна песен. Тринити не беше я чувала преди — в нея се разказваше за красиво русокосо момиченце, което всички обичали. После се пееше, че когато момиченцето се разболяло, всички негови приятели се натъжили много. Стефани беше като омагьосана и се бореше с последни сили със съня.

Очите на Тринити се напълниха със сълзи и тя съвсем тихо се върна в спалнята си. Сега вече знаеше, че това бяха двамата души,

които значеха за нея повече от всичко друго на света. Тя се мушна в леглото и зарови лице във възглавницата. Трябваше да осмисли това прозрение.

Отдавна ѝ бе известно, че Чейс Колфакс бе суров и студен човек, който можеше да я разнежи и възбуди само с едно докосване, поглед или усмивка. Това ѝ бе ясно от самото начало. Но сега знаеше и още нещо — че го обича. И то истински, всеотдайно, с цялата си душа. Това бе неоспорим факт. Един въпрос непрекъснато се въртеше в главата ѝ. Какво да прави?

Тринити усети някакво движение до леглото си и се обърна. Чейс стоеше и я наблюдаваше. Сребристата му коса беше разрошена, беше леко брадясал и въпреки това при вида му сърцето я заболя от копнеж.

— По-добре ли си? — Чейс седна на леглото и взе ръката ѝ в своята.

— Да, благодаря ти. Прав беше. Бях почти съсипана от безсъние.

Устните му се извиха в усмивка, а свободната му ръка отмахна няколко кичура кестенява коса от лицето и.

— Стефани спи сега. Треската ѝ утихна през нощта и тя можа да хапне малко от супата, която беше оставила да стои топла на печката. Дишането ѝ се поуспокои и мисля, че сега вече ще оздравее.

— Зная. Бях там и ви видях. — Тринити облиза пресъхналите си устни и призна: — Не очаквах, че ще ми се обадиш отново.

Той внимателно пусна ръката ѝ, стана и отиде до долния край на леглото. От тъмните ъгли върху лицето му падна сянка.

— Не бях в града.

Изречението не беше особено изчерпателно. Искаше ѝ се да попита: „Къде беше? С кого беше?“, но вместо това се чу, че казва:

— О... добре, благодаря ти, че дойде да помогнеш. Беше страшно мило от твоя страна.

Сините му очи я докоснаха с вибрираща чувствителност, която усети през тънката нощница върху голата си кожа. Усети издайническо затопляне.

Чейс се усмихна многозначително и провлечено каза:

— Рядко съм мил, Тринити. — После извади портфейла си от задния джоб и изкара от него визитна картичка. Написа нещо върху нея и я подаде на Тринити. — Ще бъда в Далас на един от двата номера. Обади се, ако имаш нужда от мен.

През следващите няколко дни физическото състояние на Стефани се подобри и Тринити най-сетне намери време да поразмисли върху последните думи на Чейс. „Обади се, ако имаш нужда от мен.“ Звучеше загадъчно. Какво искаше да каже? Обади се, ако положението на Стефани се влоши? Обади се, ако искаш да се любим? Какво значеше това?

Макар да не си признаваше, тя наистина се нуждаеше от него — във всяко отношение. Любовта към Чейс си беше проправила с огън път към душата ѝ и беше нарушила спокойствието на досегашния ѝ живот. Без него вече се чувстваше непълноценна. Но не знаеше дали да рискува и да отиде при него.

От друга страна, усещаше, че и Чейс изпитва нужда от нея. Може би в момента той осъзнаваше само физическата нужда, но тя бе много силна, а такава страст сигурно бе някаква форма на любов. Никой не можеше да изпитва такова желание, каквото изпитваше Чейс към нея, без да има и нещо друго.

Може би неговата любов не бе всеизгаряща като нейната, поне засега. Но ако тя можеше да го научи как да се разкрие и да не се затваря отново, как да признае и покаже, че обича не само във физическо или парично отношение, може би тогава любовта им щеше да има шанс.

Чейс ѝ бе показал, че е способен на голяма нежност. Беше се грижил за болно, раздразнително момиченце, което не беше негово. Носил го бе на ръце цяла нощ, за да може Тринити да си почине. Беше показал загриженост и — съзнателно или не — нещо като любов.

Тринити не се интересуваше дали щеше да има успех, когато вземаше решението си. Единственото, което имаше значение в момента, беше, че го обича. Изпитваше към Чейс Колфакс неутолим глад и непреодолима нужда. Смяташе да отиде при него.

Коледа беше отминала, Стефани беше добре и с нечовешки усилия Тринити беше завършила и предала юргана на госпожа Джанис, като същевременно се бе справила доста добре и с фермата си.

Моментът беше настъпил. Трябваше да действа — сега или никога. Като си пое дълбоко дъх, тя вдигна слушалката и набра номера на сестра си. Сиси отговори по обичайния за нея задъхан начин:

— Ало?

— Здравей, как си?

— Както винаги — весело отговори сестра й. — Трей тормози Антъни, Джошуа лежи в кошарата си и пици, а Лари подскача около мен в кухнята и търси нови интересни оръжия за убийство.

Тринити се засмя.

— Този човек има всички данни да носи карта на кандидат за предна фронтална лоботомия.

— Да, зная — отвърна Сиси също със смях. — Не ми харесва как гледа към моя кухненски комбайн. Слушай, искаш ли да дойдеш на вечеря? Направила съм огромна тенджерка с говеждо задушено.

— Всъщност чудех се дали Стефани би могла да прекара няколко дни с вас.

— Разбира се, знаеш, че винаги е добре дошла. Какво има?

— Реших да отида в Далас да видя Чейс. — На другия край на жицата настъпи мълчание. — Сиси? Сиси?

— Сигурна ли си, Тринити? Премислила ли си нещата?

— Премислих даже повече от необходимото — призна неохотно Тринити.

— Защо не наминеш да поговорим? Един ден не е от такова голямо значение.

— Мина около месец, откакто го видях за последен път. Вече е почти Нова година.

Обади се Лари:

— От разтревожения вид на Сиси разбрах, че си решила да се видиш с Чейс.

— Точно така. Тя започна ли да събира продуктите за домашния фондан?

— Не, в момента е леко зашеметена, но ще започне всеки момент, вероятно преди да си пристигнала тук. Тринити...

— Не се тревожи, Лари, всичко ще бъде наред.

— Надявам се, сладурче, надявам се.

След час Тринити седна отново до телефона, но този път събираше смелост да се обади на Чейс. Вече беше предала щастливата Стефани на развълнувания Трей. Тя печално поклати глава. Не се знаеше каква ще я забъркат тия двамата през следващите няколко дни.

Като се върна отново към Чейс, Тринити грабна телефона и набра първия номер, който ѝ беше записал преди месец. Винаги съществуваше възможност той да не прояви интерес. Четири седмици бяха доста време за мъж като Чейс Колфакс да чака една жена — която и да е тя.

Чрез централа и администрация Тринити най-сетне чу гласа на секретарката на Чейс:

— Офисът на господин Колфакс.

Тринити се окашля нервно.

— Господин Колфакс там ли е, моля?

— Да, тук е, но се страхувам, че е зает точно сега. Да му предам ли нещо?

Тринити се намръщи на себе си. Можеше да се измъкне с едно „Не“ и да затвори. Но никога досега не бе харесвала лесните начини и този път не правеше изключение.

— Да. Бихте ли му казали, че се е обадила госпожица Уорънтън и...

— Извинете — прекъсна я възпитано секретарката, — но вие госпожица Тринити — Ан Уорънтън ли сте?

— Да.

— Госпожице Уорънтън, бихте ли почакали само за момент, ще ви свържа с господин Колфакс.

И тя направи точно това. Бе въпрос на секунди и Тринити чу плътния чувствен глас на Чейс.

— Тринити?

— Да, Чейс, аз съм.

— Добре ли си? А Стефани?

— Всички сме добре.

Последва обезоръжаващо мълчание.

— А-а... Чейс?

— Слушам те, Тринити — увери я сдържано той.

— Мислих за нас.

— Да?

— Ще дойда при теб, ако... ако все още го желаеш.

— Желая го.

— Но само при моите условия.

— Вече съм ти казал, че можеш да имаш всичко, което пожелаеш. — По телефона гласът му звучеше остро.

— Въпросът е, че не желая. Никакви пари, никакви подаръци и аз ще определя докога. Съгласен ли си?

Отговорът се забави около десетина секунди. След това той почти изръмжа:

— Ще те взема, Тринити, независимо по какъв начин. Хеликоптерът ще бъде готов да отлети веднага щом се приготвиш.

— Не, ще карам колата.

— Не бъди по-твърдоглава, отколкото си, Тринити. Ще ти отнеме повече от два часа и половина, за да стигнеш до апартамента ми, а пътищата са хлъзгави като стъкло от тазсутрешния дъжд.

— Това е едно от условията ми, Чейс. Няма да ме вземат и доставят по стълбите ти като някоя... проститутка.

— Тринити — припряно започна Чейс, но изведнъж спря. — Добре, печелиш. Но бъди внимателна, за бога! Ще те чакам в апартамента.

Докато караше към Далас, Тринити се възхищаваше на свежата красота на околността след дъжда. Той бе спрял, а земята бе мека и зелена — сякаш я гледаше през парче зелен целофан.

Защо я напускаше? Отиваше от един свят, забулен в нежна мъгла, в друг, направен от цимент и стомана, прави ъгли и ръбове. Далас и Чейс Колфакс си подходяха. Да накараш поне единия от тях да омекне би било херкулесовска задача.

А и съвсем определено криеше риск. Добре известен факт беше, че Чейс лесно се отегчаваше, що се отнасяше до жените. За да го промени в това отношение, се изискваше истинско чудо.

Но Тринити не спря и не се върна. Тя продължи по междуградското шосе № 30 към Далас.

ШЕСТА ГЛАВА

Вратите на частния асансьор се отвориха направо в апартамента на Чейс. Тя прекрачи в стаята и вратите се затвориха с дискретен шум зад гърба ѝ.

Чейс стоеше в средата на стаята. Беше облечен небрежно, с обичайната за него мъжествена елегантност, а косата му беше влажна. Сигурно беше взел душ и се бе преоблякъл, щом се бе прибрал от офиса.

Тринити се спря. Изведнъж усети, че не може да направи и крачка. Беше шофирала повече от сто мили, за да бъде с Чейс, а като го видя, се вцепени. Какъв абсурд!

Чейс нямаше такива проблеми. Той тръгна бавно към нея.

— Знаеш ли на какво ме подложи през този месец — отбеляза спокойно той, — докато чаках да се обадиш?

Тринити го наблюдаваше как се приближава към нея. Обзе я същото чувство, което бе изпитала при първата среща с него през онази далечна сребриста нощ — чувството, че може да усети в себе си неговата красота и сила. И точно както през онази нощ, пулсът ѝ се учести.

Той спря пред нея и обви нежно с ръка шията ѝ, като леко движеше палеца си нагоре-надолу по чувствителната ѝ кожа.

— Знаех, че не мога да направя нищо друго, освен да чакам. Не можех да те прокудя. Бях опитал вече. Не можех да те подкупя. И това бях пробвал. Не можех дори да те изнудя, защото няхах нищо, което ти да искаш! Значи трябваше да чакам.

Палецът му напипа пулса ѝ, който лудо препускаше, и се поспря за миг там. Сините му очи пламнаха от необуздано желание и Тринити усети, че краката ѝ се подкосяват. Палецът му поднови коварните си движения.

— Мисля, че трябваше да ти дам още двајсет и четири часа и ако не се бе обадила, щях да опитам нещо друго.

Той пристъпи към нея и наведе лице над нея. Устните му бяха само на един дъх от нейните.

— Не зная какво щях да опитам, но щеше да се наложи да опитам нещо. — Устните му нежно захапаху нейните и Тринити едва чу стона, който се изтръгна от устните ѝ и потъна в неговите. Кръвта бушуваше във вените ѝ и ѝ пречеше да мисли свързано.

Ръката му се плъзна под пуловера ѝ, нагоре към едната ѝ гърда, като гълъб към своя гълъбарник.

— Казвал ли съм ти колко се радвам, че никога не носиш сутиен? — дрезгаво попита той. — Това значи, че винаги мога да посегна и докосна голите ти гърди... където и да сме... при всякакви обстоятелства... и никой няма да знае какво правя, освен ние двамата.

Тринити се прилепи към него. Не можеше да постъпи по друг начин. Без да маха ръка от гърдата ѝ, той съблече с другата пуловера през главата ѝ.

— Сякаш сме били разделени цяла вечност — прошепна с променен глас Чейс, докато разкопчаваше ризата си. Очите му не се откъсваха от нейните, а ръката му не напускаше мястото си.

Тринити бавно се свлече на колене, а в това време ръцете ѝ намериха колана на панталона му и го свлякоха надолу. Чейс се измъкна от ризата си, после се доразсъблече, а Тринити се отпусна на земята и свали джинсите си.

Скоро Чейс лежеше до нея и тя посегна към него. Имаше нещо стихийно в начина, по който се сляха. Силата на общата им страст бе неконтролируема.

Лежаха на дебелия бял килим, все още слети известно време, докато дишането им се успокои и пулсът нормализира. След малко Чейс вдигна Тринити и я пренесе на леглото, което вече бе оправено. Мушна се до нея и веднага я взе в прегръдките си.

Тринити се сгуши доволно на рамото му и праметна крак върху него.

— Мисля, че сме квит.

Чейс се засмя.

— Какво говориш, за бога?

— След онази нощ, когато ти накара Джон Филипс да ме откара у дома с хеликоптера, си мислех, че никога няма да те видя отново. Преживях малък ад през следващите месеци. Непрекъснато се питах

какво правиш и с кого си. После ти се обади и дойде да се погрижиш за Стефани, сякаш нищо не се бе случвало.

— Тринити! — Чейс хвана ръката ѝ я притисна към гърдите си. Тя усещаше как силно биеше сърцето му. — Накарах Филипс да те откара обратно, защото се страхувах, че ще те загубя завинаги, ако те отведа аз. Бях толкова объркан, когато ти отхвърли онова, което смятах за дяволски добро предложение, че трябваше веднага да изляза. Страхувах се да не наговоря нещо, за което по-късно сигурно щях да съжалявам. После трябваше да отида в Англия за няколко седмици и реших, че е по-добре да не ти се обаждам. Не желаех да обсъждаме нещата по телефона. Когато най-сетне се прибрах вкъщи, Стефани беше болна, а ти беше съсипана от работа.

— Чейс!

Всъщност той не бе казал това, което ѝ се искаше. Не беше споменал думата „любов“. Но в момента това май нямаше значение.

След няколко часа Тринити се събуди и лениво се протегна. Обърна се леко към Чейс и видя, че сините му очи нежно я наблюдаваха. Облегнат на лакът, той гальовно ѝ се усмихваше.

Тя разтегли устни в усмивка.

— Приятно ли ви е да наблюдавате как спят хората, господин Колфакс?

— Е, нека го формулираме така — кисело каза Чейс. — Никога преди не съм го правил, но нещо в начина, по който правиш всичко, ме очарова. Излъчваш несдържана радост.

Тринити се засмя и погледна към тавана.

— Чейс! Къде е огледалото?

— Наредих да го свалят след последното ти посещение тук.

— Но защо?

Ръката му започна да гали бедрото ѝ.

— Защото нямаме нужда от други стимулатори, освен от телата си.

Тринити усети ръката му да се движи от вътрешната страна на бедрото ѝ и предупредително размаха пръст:

— Не започвай пак, Чейс Колфакс! Умирам от глад. Трябва да ме нахраниш!

Чейс се ухили самодоволно.

Вече се погрижих за това. Сложих една от специалните тенджери на Магнус във фурната и тя се затопля, докато се целуваме.

Той я целуна особено нежно и продължи, доволен от озадаченото изражение на лицето ѝ.

— Магнус не обича да идва често в града и затова ми приготвя известен брой екзотични буламачи, които само да вадя от фризера и да затоплям, когато съм гладен. Той никога не се задържа тук дълго, защото се влюби в Източен Тексас и бърза да се върне, щом сметне, че е изпълнил задълженията си тук.

— Чудесно! Кога ще е готово яденето?

Чейс я целуна отново.

— След малко. Беше съвсем замръзнало, а не исках да използвам микровълновата фурна, защото не знаех докога ще спиш. — Той погали с пръст меките ѝ устни, които току-що бе целунал. — Колко можеш да останеш? Сестра ти ли се грижи за Стефани?

Тринити се вгледа в него, несигурна как ще реагира на отговора ѝ:

— Да, тя е при Сиси и Лари. Мога да остана два дни, после трябва да се върна.

— Добре — с готовност се съгласи Чейс. — Ще си уредя нещата така, че да мога да се върна с теб.

Тринити пое дълбоко въздух и погледна настрани:

— Не.

— Защо? Какво има?

Тя отново го погледна и забеляза неочаквана нежност в очите му. Мили боже, мислеше си тя, не позволявай студенината да се върне в очите му.

— Няма нищо, Чейс. Но ще бъдем заедно само когато идвам в Далас, а това значи само два дни в седмицата.

Тя спря в очакване на експлозията. Но нищо не се случи. Напротив, Чейс прокара ръка през косата ѝ и нежно погали копринените кичури, разпилени по възглавницата.

— Защо, Тринити? — спокойно попита той.

Тя се молеше да не я напусне смелостта.

— Не мога да забравя, че имам задължения към Стефани, Чейс. Тя трябва да е първата ми грижа. Само ще се обърка, ако спиш у дома.

Ще се събуди една сутрин и ти ще си там. После, тъкмо когато започне да свиква с присъствието ти, ще се наложи да пътуваш до Далас и известно време ще отсъстваш. Когато се върнеш, тя отново ще трябва да свиква с присъствието ти. И разбира се, неизбежно ще настъпи моментът, когато... когато няма да се върнеш. — Тринити не желаше да говори, дори да мисли за това.

Ръката му обърна лицето ѝ към неговото.

— Не искам да ти преча да отглеждаш Стефани. Казвал съм и преди, че си добра майка. От опит знам, че децата невинаги са късметлии да имат добри и любящи майки и никога няма да ти преча да си такава. Просто ми се струва, че можем да намерим някакво компромисно решение. Искам да бъда с теб повече от две нощи седмично.

— Това е част от условията ми, Чейс — смело отстояваше позиции Тринити. — Освен че не желая да напускам Стефани за повече от два дни, трябва да мисля за фермата.

— Независимо дали ще се съгласиш да идваш в Далас по-често, искам да наема човек, който ще се занимава със стопанската работа вместо теб. Искам го отдавна. Освен това бих желал да ти купя нова кола, за да не се страхувам, че твоята ще се разпадне.

— Не, категорично не. Досега съм се оправяла сама и занапред ще бъде така.

— Но това няма смисъл. Сега имаш мен.

— Не, Чейс — нежно се възпротиви тя, — не те имам. Не напълно.

— О, да, имаш ме — дрезгаво прошепна Чейс и отново започна да гали бедрото ѝ.

Тринити го гледаше с любящи очи. Би ли могла, ако имаше достатъчно време, да го накара да разбере какво искаше да каже? И дали изобщо щеше да има нужното време? Колко ли бързо щеше да му омръзне, както момичето, което бе отблъснал по телефона?

Ръцете му станаха по-настоятелни и мина доста време, преди да се сетят, че тенджерата на Магнус все още е във фурната.

Имаше моменти през следващите седмици, когато Тринити си мислеше, че ще успее с Чейс. Основавайки се на предположението, че човек се учи как да обича от начина, по който го обичат, Тринити

изцяло му се посвети, рискувайки да изпита емоционалните приливи на любовта към човек като Чейс, който никога не се бе учил да дава от себе си.

Тя му се отдаваше напълно и телом, и духом и не допускаше, докато са заедно, помежду им да падат сенки.

Те обикновено кръжаха в мислите ѝ, когато се прибираще у дома след двете денонощия, прекарани с Чейс. Тогава тя се изправяше съвсем обективно пред непосилната задача, която си бе поставила. Опитваше се да не мисли какво би могъл да прави той през нощите, в които не беше с нея.

Вярно беше, че Чейс бе станал по-мек, по-нежен и дори малко по-открит с нея. И по свой начин, той също така всеотдайно се стараяше да ѝ отдава мислите и тялото си.

Той беше бърз във всичко — вземане на решения, купуване и продаване, пътуване, но когато я любеше, го правеше бавно, с безкрайно внимание и търпение. Никога не си беше представяла, че може да изпита такова усещане.

Но Тринити знаеше, че схващанията му за взаимно удовлетворяваща сексуална връзка с неопределена продължителност изключваха емоционалния елемент. Мисълта, че техните отношения можеха да се окажат съвсем нетрайни, хвърляше мрачна сянка върху чувствата ѝ, когато бе сама.

Тя се придържаше към условията, които бе поставила, а Чейс не се опитваше да ги променя. Изглежда, бе ги приел. Обаждаше ѝ се всяка вечер по телефона и често се отбиваше да ги види със Стефани през петте дни, в които бяха разделени. Няколко пъти дори го покани на вечеря със Сиси и Лари. Тя отначало желаяше те да се харесат и за нейна радост, те бавно започнаха да се сприятеляват на основата на взаимното уважение и възхищение.

След известно време обаче Тринити започна да забелязва някаква промяна у Чейс. Отначало бе едва доловима и тя се питаше дали не си въобразява. После трябваше да признае, че промяна определено съществуваше — студенината, която се появяваше в гласа или в погледа му. С течение на времето Чейс ставаше все по-раздражителен и спореше често с нея. Тринити не можеше да не се запита дали не бе започнала да му омръзва.

Една вечер, късно през март, Тринити лежеше на леглото в апартамента на Чейс и наблюдаваше как той се облича, за да излязат. И двамата бяха взели вече душ, но тя не бързаше да се приготвя. Предпочиташе да лежи и да гледа как мускулите играят под гладката му кожа, докато той се движеше напред-назад из стаята.

Като взе фина бяла риза от едно чекмедже, Чейс се обърна към нея и каза:

— Сутринта трябва да тръгна за Европа. Ще се чувствам много по-добре, ако позволиш на Филипс да те откара с хеликоптера, а някой друг да върне колата ти.

— Колко време ще отсъстваш?

Чейс облече ризата и се намръщи. Не му убягна фактът, че тя пренебрегна предложението му.

— Ще позволиш ли на Филипс да те откара у дома или не? — В гласа му тази вечер се прокрадваше нетърпение.

— Не, Чейс, няма. Ще карам, както обикновено. Ще се оправя.

Той не отговори, но явно бе вбесен. Тринити го гледаше как натъпка ризата си в тъмния панталон. Нещо не бе наред. Тя не можеше да усети какво точно, но я лъхна зловещ студ.

Повтори отново въпроса си:

— Колко време ще отсъстваш?

— Малко е трудно да се каже — изсумтя той. — Но знам, че пътуването ще е продължително.

— Защо не каза по-рано?

— Когато съм с теб, Тринити, невинаги мисля по делови въпроси. — Той й хвърли язвителна усмивка и влезе в гардеробната.

Тринити сви юмрук върху сивата кожа на леглото. Нима това бе крайът? Това ли беше? Може би предупреждението виси на стената отдавна, но тя просто е отказвала да го прочете.

В началото бе поставила условието, че тя ще определи докога ще трае връзката им. Но сега, когато знаеше, че крайт приближава, щеше ли да може да го направи? Имаше ли смелостта?

Чейс се появи отново с връзка и сако в ръка.

— Искам да ти оставя малко пари, Тринити, в случай че имаш нужда от нещо, преди да съм се върнал.

— Не! Колко пъти трябва да ти казвам — няма да взема пари от теб.

— Просто си инат, Тринити, дори малко глупава. — Той започна да връзва възела на вратовръзката си. — Няма нищо лошо в това да ти дам пари. Не си измисляй неща, които не съществуват в предложението ми. Само искам да съм сигурен, че ти и Стефани ще имате всичко необходимо, докато отсъствам.

— Няма да...

Чейс мрачно вдигна ръка, за да я спре.

— Поне си помисли за това. — Той мушна ръце в самото и я погледна. — Ще бъда долу. Трябва да проведе няколко разговора. По-добре се обличай. Нямаме много време.

Тринити започна бавно да се приготвя. Наметна зелената рокля и започна да я завързва. Като се оглеждаше критично в огледалото, тя се сети, че не беше я носила от нощта, в която Чейс ѝ бе направил нелепото си предложение. Тя се намръщи. Ех, да можеше да не ходят на приема тази вечер! Ако можеха да си останат въпреки и да обсъдят всичко, преди Чейс да тръгне сутринта, вероятно щяха да решат проблема, който, изглежда, го безпокоеше напоследък.

Тринити въздъхна и взе четката за коса. Гледаше я, без да я вижда. Чейс ѝ бе казал, че приемът тази вечер бил особено важен и не бивало да го пропускат. Помисли си, че трябва да наложи една усмихната маска на лицето си и да се постарае вечерта да мине добре. Може би щяха да поговорят, след като се приберат.

Тринити изчетка косата си и сложи лек грим. Обу високите обувки и закопча златните им каишки.

Тя излезе от спалнята и се поспря в горния край на стълбите. Погледна Чейс, който беше убийствено привлекателен в черния си официален костюм. Говореше по телефона, по-точно мърмеше някакъв несъмнено уплашен служител.

— Свършете го до утре, в противен случай се смятайте за уволнен! — Без да си прави труда да каже довиждане, той затвори с трясък телефона.

Едва тогава я забеляза. Вдигна очи към нея и притихна, само едно мускулче потрепваше по скулите му.

Тя си пое дълбоко дъх и заслиза по стълбите. Светлината струеше от вратата на спалнята зад гърба ѝ и Тринити изведнъж

осъзна, че Чейс ще види тялото ѝ през ефирния плат.

Той не откъсваше очи от нея и не помръдваше. Изглеждаше хипнотизиран от движенията на тялото ѝ и от начина, по който роклята ѝ се отваряше отпред, докато тя слизаше по стълбите.

Тринити слезе от последното стъпало и се спря, като продължаваше предпазливо да наблюдава Чейс. Най-после той се раздвижи и прекоси късото разстояние помежду им.

— Знаеш ли, Тринити — започна съвсем небрежно той, — когато носиш паяжина вместо рокля, трябва да предположиш, че ще има и паяци, примамени от нея. — Той хвана възела между гърдите ѝ и я придърпа към себе си. — Имаш ли представа как ми въздействаш? — Устните му се снишиха точно над възела, който все още държеше, и нежно целуна кожата ѝ. — Ти си истинска жена, Тринити — Ан Уорънтън. Всички дами, които познавам, само играят тази роля. А ти си истинската жена.

Тринити изстена от внезапно обзелото я желание. Как успяваше така лесно да ѝ въздейства? Всичко опираше винаги до физическото привличане между тях.

— Чейс... приемът... трябва да вървим — заекваше едва чуто тя.

— Винаги даваш... всичко, каквото и да поискам, когато се любим... изцяло... нали?

Устните му си играеха с ухото ѝ.

— И въпреки това поставяш всичките тези проклети условия, с които трябва да се съобразявам, за да не си тръгнеш. Ти си див свободен дух, така неуловим, както и шепата дим.

— Чейс — задъхваше се тя, — ти каза, че приемът... бил важен...

Ръката му все още играеше с възела.

— Мисля, че открих нещо по-важно.

Устните му се плъзнаха по страната и уловиха нейните в такава целувка, от която сякаш ток мина по тялото ѝ. Тринити се предаде. Ръцете ѝ обвиха шията му точно когато роклята ѝ се свлече на пода в краката ѝ.

Чейс я вдигна на ръце и я занесе в спалнята, където я положи върху меката кожа. Очите му жадно я поглъщаха.

Той не бързаше, спокойно махаше всяко нещо и сякаш се наслаждаваше на нетърпението и възбудата, с която очите ѝ посрещаха

всяка гола педя от тялото му. Най-сетне легна до нея.

— Това трябва да ни стигне за времето, докато ме няма — дрезгаво каза през зъби той.

Устните му намериха нейните.

— Готова си, нали, Тринити?

Как би могла да отговори? Ставаше ѝ вече лошо от възбуда. Чувстваше, че не би могла да каже една-единствена смислена дума.

— Кажи ми! — настояваше той. — Кажи ми колко силно ме желаш.

— Да, Чейс Колфакс — извика тя. — Желая те! Какво още искаш от мен?

Той не отговори. Облада я с такава сила, че тя почти замря от удоволствие. Чейс владееше положението.

Тринити разбра, че той бе твърдо решен да налага своята воля. Стисна зъби и се примири. Капчици пот избиха на лицето ѝ от усилието да се овладее, но накрая успя донякъде да потуши бушуващата в нея страст.

Изведнъж той спря.

— Не мърдай! — заповяда ѝ той с чужд от възбуда глас.

Тя спря, крайно изненадана, а той започна отново. Болеше я, цялата пулсираше от възбуда и винаги когато смяташе, че повече няма да издържи, той започваше движенията си отново. Тя мятеше главата си на възглавницата, косата ѝ бе мокра от пот, не само нейната, но и на Чейс. Виждаше какво усилие му струваше да се въздържа, но поради някаква неизвестна причина той продължаваше мъчението си. Тя само повтаряше: „Моля те, моля те“, като някаква забравена песен.

Той я наказваше и ѝ доставяше удоволствие едновременно.

Тя не издържа и го прегърна по-силно, този път и той не можа да се овладее. Спряха чак когато светът около тях избухна и престана да съществува.

Тринити тихо плака, докато заспи, а на сутринта се събуди сама в празния апартамент.

Тя се завлече в банята, напълни ваната и прибави една капачка от ароматното масло за вана, което Чейс някога ѝ бе купил с думите, че е за двамата. Потопи се до шията и приятната топла вода и се опита да измие болката, която Чейс ѝ беше причинил. Не я притесняваха белезите по тялото, те щяха да избледнеят бързо. Но раната в душата ѝ

никога нямаше да заздравее. Със своята жестока и унижаваща игра на превъзходство Чейс ѝ бе оставил неизличим белег.

СЕДМА ГЛАВА

Тринити погледна с неприязън юргана, върху който се бе опитвала да работи. За пръв път ѝ се случваше, но при самата мисъл за времето, което ѝ бе нужно, за да направи безбройните бодове и да завърши схемата на шарките, ѝ се завиваше свят. И просто не можеше да си наложи да работи.

Тя отблъсна назад стола и стана. Заобиколи рамката с юргана и отиде до прозореца на всекидневната. Какво ѝ ставаше? Животът ѝ сякаш бе изгубил посоката си. Дори и работата във фермата ѝ се струваше безкрайна и прекалено тежка.

Не се чувстваше съвсем добре от доста дни. Всъщност, ако се замислеше, отдавна не беше добре, но беше така отдадена на любовта си към Чейс, че бе пренебрегнала факта, че можеше да се разболе. Тя се загледа в ливадата. Пролетта беше дошла и обикновено Тринити се вълнуваше от това. Признаците на зараждащия се нов живот се бяха появили във всяко кътче на околността и тя би трябвало да се чувства по-бодра.

Полето скоро щеше да се покрие с ярките цветове на метличината и детелината. Миналата година беше завела Стефани и Трей на пикник сред разкошно поле с диви цветя. Не спираше да си задава въпроса дали тази година щеше да има необходимата енергия за това.

Телефонът иззвъня. Беше Сиси. Тя запита без увъртания:

— Как си днес? Не се ли чувстваш добре?

— Не мисля — мрачно се засмя Тринити. — По-скоро ми се струва, че съм по-зле.

— Тринити, мисля, че трябва да идеш на лекар. Това продължава вече седмици.

— Сигурна съм, че ще мине. Трябва да съм хванала някакъв вирус.

Последва колеблива пауза.

— Тринити, мислила ли си, че може да си бременна?

— Бременна! — избухна Тринити. — Да не си полудяла! Разбира се, че не съм.

— Не е чак толкова невероятно, колкото ти се струва. Използвахте ли някакви контрацептиви с Чейс? — продължи Сиси с обезкуражаваща логика.

Тринити седна на близкия стол.

— Естествено. Да не мислиш, че съм луда и безотговорна.

— Разбира се, че не, мила. Но точно така се чувстваше и когато беше бременна със Стефани.

Тринити се хвана за челото и изстена.

— Предполагам, че би могло да се случи. Откъде да знам, че ще попадна в десетте процента, за които този метод не е ефикасен. Не, не може да бъде! Сигурна съм, че до утре ще ми мине.

Но не ѝ мина. Около 11 часа на другия ден тя сериозно смяташе да си легне. Сиси вече бе идвала и безуспешно се бе опитвала да я убеди, че независимо дали е бременна или не, Тринити трябва да иде на лекар.

Как би могла да не се съгласи? Сиси бе права несъмнено, но Тринити не беше подготвена за това, което лекарят би могъл да ѝ каже.

Тя седеше в кухнята и гледаше с отвращение пълната с мръсни чинии мивка, когато телефонът иззвъня. Тя се довлече безжизнена до него.

— Ало.

— Тринити, обажда се Чейс.

Коленете ѝ се подкосиха и тя се свлече на стола до телефона. По дяволите! Само това ѝ липсваше сега! Чувстваше се отвратително... Сиси се тревожеше за нея... Не искаше дори да мисли каква ще бъде реакцията на Лари... не можеше да шие вече дни наред... мивката бе пълна с мръсни чинии...

— Тринити! Чуваш ли ме? Връзката ли е лоша?

— Аз... Чувам те, Чейс. Какво искаш?

До болка познатият глас каза от толкова мили разстояние:

— Искам да дойдеш тук. Пътуването ще бъде по-дълго, отколкото предполагах, и затова те чакам тук, при мен.

Тринити се намръщи и потърка чело. Сега бе идеалният момент да му каже, че връзката им е приключила. Ако можеше да убеди Чейс,

че не желае да го вижда отново, би избегнала болката, която щеше да изпита в негово присъствие.

— Не ме е грижа какво искаш, Чейс. Повече няма значение. Приключихме.

— Тринити... трябва да поговорим. Сега съм в Лондон, но утре ще съм в Женева. Ще направя нужните разпореждания за полета ти. Нека се срещнем и изгладим всичко между нас.

— Не, Чейс — твърдо се противопостави Тринити. — Всичко между нас свърши. Няма смисъл да идвам при теб.

— Чуй ме! Трябва да ти обясня какво се случи между нас онази нощ, преди да отпътувам, а не мога да го направя по телефона.

Тринити поклати глава. Не искаше да чува за онази последна нощ, в която бяха заедно, но после осъзна, че Чейс не я виждаше. Трябваше да го убеди, че наистина говори това, което мисли. Колкото и да бе трудно да скъса с Чейс по телефона, щеше да ѝ бъде десет пъти по-трудно, ако той бе пред нея.

Тя се помъчи да говори провлечено и язвително:

— Сигурна съм, че си спомняш, Чейс, понеже ми го повтаряш от време на време, че когато започнахме, ти се съгласи на някои условия. Едно от тях беше, че аз ще определя кога ще се разделим.

— Тринити, моля те...

— И аз го правя, Чейс. Край. И да ти цитирам — тази история между нас, ако изобщо е имало такава, свърши. Няма смисъл да протакаме. Сбогом, Чейс.

Тринити дълго стоя неподвижна, след като окачи слушалката. Седеше до телефона и мислеше. Беше сигурна, че ако постоеше достатъчно дълго, би открила някакво справедливо възмездие във факта, че повтори на Чейс думите, които много отдавна бе изръмжал на нещастната Мелиса. Но не това бе важното. Чувстваше се така, сякаш нищо вече не би имало значение за нея. Беше се вцепенила и се надяваше да не излезе скоро от това състояние. Напълно сигурна, че е убедила Чейс в края на техните отношения, тя се усети странно безжизнена.

Беше я нарекла история. А това бе любов, но само от нейна страна. И нищо повече. Любовта ѝ към Чейс беше мъртва — още от нощта преди отлитането му за Европа, нощта, когато най-сетне трябваше да приеме, че Чейс никога няма да я обикне.

Мислеше, че е усетила някаква скрита тъга у Чейс, но това по-скоро бе празнотата на егоистичния му живот. Мислеше, че е открила някаква негова вътрешна нужда, но това се оказа нуждата да задоволи похотта си. Вярваше, че в него има нежност, но дори и да бе така, тази нежност бе съвсем мимолетна.

Телефонът я стресна и прекъсна мислите. Не можеше отново да е Чейс.

— Да.

— За какво, по дяволите, мислиш? — изрева Лари в ухото ѝ.

— Ами мислех да поискам да прекъснат телефона ми — уморено отвърна Тринити.

— Сиси досега ми говори колко ти е дебела тиквата.

— Прекрасна фраза! От новата ти книга ли е?

— Тринити, не си мисли да ми създаваш неприятности — излая Лари, — защото няма да ти позволя. Достатъчно време боледуваш, затова отиваш на лекар. Уговорил съм преглед за два часа утре следобед и ти ще бъдеш там, защото аз лично ще те закарам. Ще те взема в един и половина. Някакви въпроси?

— Само един. Кой е умрял, та ти си станал началник?

— Довиждане, Тринити.

Следобеда на другия ден, когато се връщаха от града, Тринити се смееше, макар и съвсем безсилно, на зет си:

— Истина ти казвам! Можеш да вдигнеш и повече от трийсет мили. Това, че докторът е потвърдил нещо, в което дълбоко в себе си вече сама бях убедена, не означава, че трябва да се връщаме вкъщи пълзешком.

Лари се ухили глуповато.

— Преживял съм четири бременности — три на Сиси и една твоя, но новината винаги ме разтърсва.

— Зная как се чувстваш — отнесено каза Тринити. — Трябва да си призная, че и мен самата ме разтърси донякъде.

— И какво ще правиш сега, когато вече знаеш?

— Какво искаш да кажеш? — Тринити сбърчи чело озадачена. — Не мога да сторя кой знае какво. Фактът си е факт. Знаеш вица, нали: „Няма начин да си малко бременна.“

Лари я погледна и внимателно каза:

— Имаш няколко възможности и мисля, че трябва да прецениш добре. Първото, което ми идва наум, е да кажеш на Чейс.

— Не, Лари. — Тринити Категорично поклати глава. — Сигурно е жестоко, но дори не ми е минало през ума да кажа на Чейс.

— Жестоко е, но не е чак толкова странно — отвърна предпазливо той. — Винаги съм казвал, че си твърде независима, за да е за твое добро.

— Не искам да чувам това, което винаги си казвал — почти изстена Тринити. Беше започнало да ѝ се повдига от пътуването. — Би ли натиснал газта?

— Виж, сладур. Това, което искам да кажа, е, че ти износи бременността си със Стефани сама, без баща ѝ, защото нямаше избор. Но този път имаш. Човекът има право да знае, че носиш неговото дете.

— Чейс няма права що се отнася до мен — разгневи се Тринити и веднага съжали. Енергията, която изразходи за гневния си протест, предизвика нов пристъп на гадене. Тя сложи ръка на устата си и изчака да отмине.

Това изчакване бе добре дошло за Лари.

— Зная, че все още не си имала време да обмислиш всичко, но можеш и да абортираш.

— Лари! — Тринити не помръдна главата си, а само завъртя очи и процеди през зъби: — Ако не млъкнеш, ще повърна в хубавата ти чистичка кола.

Ухилен до уши, Лари направи последния завой по алеята към дома ѝ. Когато спря, той се обърна към нея, взе ръката ѝ и съвсем сериозно каза:

— Знаех отговорите, преди да ти задам въпросите, Тринити, защото те познавам добре. Но това, което исках да изтъкна, не бе колко трудно ще ти бъде да имаш бебе и да го отглеждаш сама, защото очевидно вече го знаеш. — Той я погледна загрижено. — Но вероятно не разбираш, че ще последват два пъти по-остри реакции, отколкото за Стефани. Повечето хора в тази община са от по-старото поколение, с по-различни морални ценности от разпространените днес. Хората може да са ти простили, че си сбъркала веднъж, но сега го правиш отново. Този път може и да не проявят толкова разбиране.

Тринити невъзмутимо сви рамене. Лари, както винаги, беше прав, но не я интересуваше какво мислят хората.

— Ако не приемат безусловно моето положение, значи не си струва да се безпокоя за тяхното отношение. Просто няма да имам нищо общо с тях.

— Зная, че Стефани по-скоро е обогатила, отколкото ограбила живота ти и съм напълно съгласен с теб. Мислила ли си как ще ѝ се отразят всички приказки, когато стане голяма и тръгне на училище?

Тринити прокара пръсти през косата си и уморено облегна лакът на прозореца на колата.

— Ако това стане, ще се преместя.

— Ти обичаш това място, Тринити.

— Но обичам и дъщеря си, а вече обичам и това дете, което расте в мен. Няма да позволя нещо да им навреди.

Лари се засмя под мустак и целуна ръката, която все още държеше.

— Макар че си инат и корава тиква, аз те обичам. Както казах вече, знаех отговорите, преди да задам въпросите, а ти бъди сигурна, че със Сиси ще направим всичко, което можем, за да ти помогнем и облекчим положението ти. С теб сме сто процента.

Тринити му се усмихна.

— Най-щастливият ден в живота ми бе този, в който сестра ми те улови и се омъжи за теб.

Лари игриво я щипна за носа.

— Не съм сигурен дали щях да бъда толкова лесен, ако Сиси ми бе казала първо за малката си сестричка. По-добре да си вървя и да почвам да ям новата партия фондан, който Сиси без съмнение е направила, докато ни нямаше.

— Благодаря, Лари — каза Тринити с искрена нежност.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, сладурче, ти знаеш това.

Тринити лежеше неподвижно в хамака, опънат между два гигантски ореха в страничния ѝ двор, и се наслаждаваше на лекия вятрец. Източен Тексас тази година беше благословен с красива пролет и тя се възползваше от това, като лежеше вън в хамака, вместо вкъщи

на дивана. Бяха изтекли няколко седмици, откакто разбра, че е бременна. Всички дни бяха станали еднакво сиви за нея.

Като много бременни жени, сутрин започваше да ѝ се гади, но при нея това продължаваше двацет и четири часа в денонощието. Изпитала бе нещо подобно и когато беше бременна със Стефани, но не в такава тежка форма. А този път ѝ беше много по-трудно да се справя. Имаше и четиригодишно дете, за което да се грижи. Ако се почувстваше зле преди, просто не ставаше от леглото по цял ден. А сега трябваше да стане, да приготви чисти дрехи за Стефани, да я храни добре и да се грижи за нея.

През тези дни успявам да правя само това, отчаяно си мислеше Тринити. Струваше ѝ се, че колкото повече работа вършеше, толкова повече оставаше да се свърши. Колкото и да се опитваше да поддържа всичко, фермата започваше да добива изоставен вид, а тя знаеше, че това проличава много бързо.

Сиси вземаше Стефани у тях толкова често и за толкова време, за колкото Стефани беше съгласна да остане. Малката все още обичаше да ходи при леля си и чичо си и да бъде с братовчедите си, но сега, когато знаеше, че ще си има братче или сестриче, беше станала много загрижена за майка си и настояваше да стои при нея и да ѝ помага. В повечето случаи обаче тя по-скоро пречеше, отколкото помагаше. Тринити въздъхна печално. Как става така, че когато майките са болни, децата винаги се забъркват в най-големите бели?

Добре че Стефани беше предпочела да отиде при Сиси и Лари през деня. Тринити твърдо беше решила да си почива. Напоследък непрекъснато ѝ се спеше. Беше толкова приятно да лежи неподвижно в хамака, със затворени очи, да усеща лекия полъх на вятъра и да не чува нищо, освен нежното шумолене на листата над себе си и мученето на кравите от далечното пасбище.

— Тринити?

Тя се стресна и отвори очи. Застанал до хамака в обикновена карирана риза и черни джинси, които подчертаваха широките му рамене и дългите му мускулисти крака, Чейс изглеждаше изумително мъжествен. Но тя забеляза, че беше и уморен. Какво правеше той тук? Тя затвори очи, за да не го гледа.

— Тринити? Моля те, погледни ме. — Гласът му звучеше колебливо, почти умолително.

— Не си очакван тук — злобно отвърна тя, без да отвори очи. — Върни се в Лондон... или Далас... или Женева... откъдето си дошъл. — Не беше ли странно? Тя наистина не можеше да си спомни къде е бил и не я интересувахе.

— Бях в Ню Йорк допреди няколко часа — внимателно ѝ подсказа той. — Работих без почивка, за да се върна колкото е възможно по-бързо. И сега, когато съм тук, смятам да поостана.

Тя отвори рязко очи.

— Не и тук! Ти нарушаваш границите на имота ми.

Напусни земята ми.

— Оставам, Тринити, докато поговорим и изясним нещата между нас.

Тринити разбра, че от своето легнало положение тя определено беше в неизгодна позиция. Но не се бе помръднала, откакто Чейс се бе появил, защото щеше да ѝ стане лошо. Само да си тръгнеше той!

Чейс я огледа изпитателно.

— Какво има, Тринити? Изглеждаш бледа. Да не си болна?

За миг Тринити се паникьоса. Боже мой, нима ѝ личеше? Тя трескаво започна да преценява. Не, не беше възможно. Не бе имала апетит напоследък и по-скоро бе отслабнала, отколкото напълняла. Следователно джинсите, с които беше, не ѝ бяха тесни и той не можеше да разбере, че е бременна.

— Благодаря. Чувствам се отлично. А сега, ако нямаш нищо против, наистина бих желала да напуснеш. Няма за какво да говорим.

Очите му замислено спряха върху лицето ѝ, а после с поглед на познавач той огледа двора.

— Какво се е случило? Как така си изоставила до толкова нещата? Не е в твой стил. В краставиците ти има бурени, високи по две педи. Какво става тук?

— Какви краставици? — Тринити се улиса и се надигна любопитно на лакти да погледне градината. Изведнъж я обхвана силен пристъп на гадене и тя легна назад със затворени очи.

— Това са тиквички, Чейс — с отвращение процеди тя. — Чуй ме. Не ти е тук мястото и аз не те желая. Иди си!

Последва абсолютна тишина и най-сетне тя отвори очи да види дали Чейс наистина си беше тръгнал.

Де тоя късмет! Той все още стоеше там и я наблюдаваше замислено.

— Тръгвам, Тринити, но ще се върна. Можеш да бъдеш сигурна в това!

Тринити въздъхна облекчено, докато го гледаше да се отдалечава. Слава богу, беше си отишъл. Знаеше много добре, че насила не можеше да го принуди да си тръгне дори и в най-добрата си форма. Никога преди не се бе чувствала толкова слаба.

В последните му думи заплахата бе повече от намек, но странното бе, че ги беше изрекъл по-нежно, отколкото тя предполагаше, че е способен да говори. Това не я тревожеше сега. Чейс си беше отишъл и това беше най-важното. Повече не беше част от живота ѝ. Нейният свят се състоеше от нея, Стефани и бебето, което растеше в нея. Гаденето донякъде се бе уталожило и като се прозя, тя спокойно заспа.

След час и нещо Тринити се събуди изведнъж с чувството, че нещо не е наред. Тя предпазливо пусна краката си от едната страна на хамака и бавно се надигна. Веднага я завладя силен пристъп на гадене и тя не помръдна поглед от земята, докато най-лошото не отмина.

Накрая, когато се почувства малко по-стабилна, вдигна поглед и започна да се изправя, но моментално седна пак, защото видя Чейс. Той се беше настанил удобно на един от нейните столове, които тя изнасяше на моравата. Очевидно беше го пренесъл сам и го беше поставил на място, откъдето можеше да я наблюдава, докато спи.

Беше се излегнал спокойно, небрежно кръстосал крак върху крак. Лицето му беше безизразно, а сините му очи имаха твърд блясък, който Тринити не можеше да разгадае.

— Прекарах много интересно при Сиси и Лари — безгрижно каза той.

Тринити го наблюдаваше предпазливо. Той стана и тръгна отпуснато към нея, нехайно мушнал ръце в джобовете си.

Спря пред нея и спокойно продължи:

— Най-странното бе, че щом Сиси ме видя, започна да събира продукти да прави фондан. Бях чувал за тази нейна слабост, когато е притеснена, но на такова явление не бях ставал свидетел досега.

Трябва да призная, че беше страхотно преживяване. Реших, че само с няколко поставени на място въпроса можех да разбера какво не е наред. Бях сигурен, че каквото и да беше, бе свързано с теб. — Чейс спря за миг и после тихо подсказа: — И знаеш ли какво?

Тринити инстинктивно кръстоса ръце върху стомаха си и поклати безмълвно глава. Не ѝ беше минало през ума, че ще отиде при Сиси и Лари, след като си тръгне. Вече бе започнало да ѝ става ясно, че много неща не беше взела предвид. Напоследък при нейното състояние всичко и се струваше безкрайно сиво и противно и не бе мислила за други неща, освен как да изкара деня.

— Сиси ми каза, че си бременна. — Загадъчното му изражение не се промени, но той посегна към кръстосаните на корема ѝ ръце и като хвана едната, внимателно ѝ помогна да се изправи. — А после дойде Лари. Него малко по-трудно го накарах да се разприказва, но щом се убеди в моята загриженост за теб, той се отвори като някои от книгите си. Изглежда, доста е разтревожен за теб.

Чейс затвори за миг очи, сякаш нещо го болеше, а след това меко попита:

— Защо не ми каза, Тринити? И аз имах право да се тревожа за теб.

Зави ѝ се свят и отново започна да ѝ се повдига, но тя отвърна твърдо, без да трепне:

— Не ти казах, защото не е твоя работа.

— Ти носиш моето бебе и това е точно моя работа.

— Не, не е! — Тринити издърпа ръката си и отново я сложи върху корема си. — Бебето е мое и на никой друг. И ако се махнеш и ни оставиш на мира, обещавам ти, че никога няма да изявим претенции към теб или голямото богатство, което си така зает да трупаш, така че не се притеснявай.

— За бога, Тринити, не се притеснявам за това и ти го знаеш!

Но, тя не го знаеше. Измери го с поглед. Чудеше се какво е намислил.

— Това, което ме притеснява, си ти, както и фактът, че ти е било доста трудно. Но сега, когато съм тук, ще помагам с всичко, с което мога... И след като се оженим...

Краката на Тринити се подкосиха и тя сграбчи Чейс, за да не падне.

— Добре ли си? — загрижено питаше той, докато я водеше към стола, на който бе седял.

Веднага щом възстанови що-годе нормално за състоянието си равновесие, Тринити изломоти:

— Какво нахалство! Кое те кара да вярваш, че ще се омъжа за теб? Да не си мислил, че ще се върнеш и бедната малка Тринити ще бъде така благодарна за твоето предложение, че ще припадне в ръцете ти?

— Всъщност ти това и направи — изтъкна спокойно Чейс, коленичил пред нея. — Никога не ми е идвало наум, че може да си толкова упорита и глупава, че да ми откажеш.

— Достатъчно съм умна, за да не се излъжа да приема — възмутено отвърна тя. — Да ти е ясно, Чейс Колфакс. Ще отгледам детето си сама, с много любов и без теб и парите ти.

Чейс се изправи с нетърпелив жест.

— Говорихме около половин час с Лари за твоя инат. Бяхме единодушни, но нито веднъж не поставихме под съмнение твоята интелигентност. Сега започвам да подозирам, че нямаш акъл дори да излееш дъждовната вода от ботуш с написани на тока му инструкции.

Тринити гневно го изгледа.

— Като за проклет янки много бързо напредваш с местния жаргон.

Чейс се усмихна.

— Тъй като смятам да живея тук, гледам да го науча.

Тринити потри чело. Чувстваше се ужасно, а от препирнята с Чейс й ставаше още по-зле. Той не говореше сериозно за женитба. Сигурно бе някаква игра. Тя реши да смени тактиката и да го убеди.

— Чейс, не искаш да кажеш, че мислиш да живееш постоянно тук, нали? Всъщност ти си един от най-непостоянните хора, които някога съм познавала. Ясно си спомням твоите думи, че пътуваш през живота много бързо и нито желаеш да имаш, нито се нуждаеш от излишен багаж.

Чейс се засмя печално и отново клекна, така че очите им да са на едно ниво.

— Ти по особен начин използваш думите ми срещу мен и от това не ми става много приятно.

Той взе ръката ѝ и целуна леко дланта ѝ.

— Ти не ме слушаш, Чейс!

— О, да, слушам те. Казваш, че имаш намерение да отгледаш това бебе сама, точно както Стефани. Но грешиш.

Тринити отвори уста, но не успя да каже нищо, защото Чейс бързо продължи:

— Не казвам, че не си свършила чудесна работа със Стефани, напротив. Но отсега нататък ще ти помагам не само за Стефани, но и за новото бебе. Моето дете ще има баща.

Неговата самонадеяност я вбесяваше. Искаше ѝ се да го удари. Каква наглост — да смята, че може току-така да се върне в живота ѝ и да се държи, сякаш последната им нощ заедно изобщо не е съществувала.

— Защо това бебе да е по-специално? — иронично попита Тринити. Искаше да го обиди.

Но Чейс отговори с обезкуражаващо спокойствие:

— Защото бебето е твое и мое, Тринити — Ан Уорънтън, и е заченато с любов.

Тринити не повярва на ушите си. Беше напълно слисана. На вид Чейс бе много сериозен, но сигурно бе намислил нещо, знаеше си. Не бе възможно сдържан ѝ суров човек като Чейс да казва нещо такова без скрит умисъл.

— Любов — изсумтя тя. — Защо не си запазиш хубавите речи за някой по-наивен от мен. Не зная защо го правиш, Чейс, но ти лъжеш. Човек като теб никога няма да се открие дотолкова, че да позволи на любовта да влезе в живота му.

— Може би е било така, преди да те срещна — бавно се съгласи Чейс, — но докато ме нямаше тук, разбрах, че съм страшно влюбен в теб. След нашия разговор ми идеше да обърна Лондон наопаки, толкова бях огорчен. Никога гласът ти не бе звучал толкова студено. Не можех да направя нищо, преди да се прибера у дома. През последните седмици живях като в ад, разкъсван от необходимостта да довърша нещата там и желанието да съм с теб тук.

Тринити поклати глава и цинично каза:

— Не ме обичаш. По-скоро гордостта ти е била наранена, защото никоя жена преди не те е зарязвала първа. Ще ти мине.

— Бих желал да престанеш да ми обясняваш какво изпитвам и какво не, Тринити — шеговито ѝ се скара Чейс. — Обичам те.

Тринити не му повярва нито за миг. Сигурно имаше нещо страшно неискрено зад всичко това. Единственото обяснение, което можеше да измисли, беше, че Чейс ѝ се обяснява в любов, за да я накара да се омъжи за него. По този начин публично щеше да признае, че е баща на детето, а след това щеше да започне да се разпорежда и с нея, и с него. Трябваше да го спре.

Тринити съзнаваше, че не бе в най-добрата си форма и не можеше да мисли пълноценно. Единственото, за което се сети, бе да го удари и вбеси, за да осуети плановете му. Тогава може би той щеше да си тръгне.

— Не те обичам, Чейс. Всъщност дори те мразя. Зная по-добре от всеки друг, че в сърцето ти няма място за любов и нежност. Никога няма да ме накараш да повярвам, че ме обичаш.

— Ще видим — спокойно отговори Чейс. — Междувременно ще се оженим.

— Не, няма. — Тринити бе неумолима.

Чейс се изправи и се отдалечи на няколко крачки. С гръб към нея и с ръце в джобовете, той се загледа в пасбищата, ширнали се пред погледа му. Изглеждаше замислен. Изведнъж се обърна усмихнат.

— Добре. Ако не искаш да го узаконим, аз нямам нищо против. Просто ще се пренесе при теб.

Пристъпите на гадене, които цял следобед я измъчваха, най-сетне удържаха победа и Тринити се преви над стола. Спря чак когато в нея не остана нищо за изхвърляне. Задъхана, тя осъзна, че Чейс е до нея и държи челото ѝ. В ръката ѝ се появи кърпичка. С благодарност я притисна към устата си.

— Хайде, любов моя, нека влезем вкъщи — дрезгаво прошепна Чейс.

Той я вдигна и пренесе бързо. После нежно я положи на леглото. Изчезна само за миг, за да се появи отново с кърпа, легенче, четката ѝ за зъби и чаша вода.

Тринити бе благодарна, че може да си измие зъбите и лицето и да сръбне малко вода. Като се облегна назад в леглото, тя леко се намръщи.

— Не можеш да се пренесеш тук. Няма да те пусна.

— Съжалявам, Тринити — нежно каза той без никакво видимо съжаление. — Аз се пренасям. Досега ти издаваше заповеди тук, но в

момента си твърде болна, за да ми попречиш да правя каквото
поискам.

ОСМА ГЛАВА

Чейс се пренесе още същата вечер. Само вдигна телефона и даде няколко кратки нареждания. Скоро Магнус се появи на стълбите с всичко, за което Чейс бе помолил. Когато Тринити се събуди след кратка дрямка, Чейс вече беше твърдо настанен в дома ѝ.

Безшумно и сръчно той окачваше дрехите си на закачалки, но хвърли поглед през рамо и видя, че тя се мъчи да стане от леглото.

— Съжалявам, ако съм те събудил.

— Хич не се притеснявай — мило му се усмихна Тринити. — Така или иначе трябваше да стана, за да те изхвърля от къщата си.

Тя доста колебливо се изправи до леглото. Чейс се засмя и отиде да я подкрепи.

— Не мисля, че ще го направиш, любов моя. По-добре да се предадеш красиво, защото в този спор едва ли ще победиш.

Преди седмици, ако я бе нарекъл така, Тринити щеше да се пръсне от радост. А сега изпитваше само безсилен гняв пред явното му лицемерие.

— Пусни ме, Чейс — процеди през зъби тя, — трябва да ида до банята, ако не възразяваш.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Това може и да те изненада, но аз се грижа за себе си отдавна без твоя помощ и съм напълно уверена, че мога да отида до банята съвсем сама.

Чейс се ухили на сарказма ѝ, но думите му прозвучаха сериозно:

— Искам да се уверя, че си добре. Ако вътре ти стане лошо, можеш да паднеш и да се нараниш. Обещай, че ще извикаш, ако ти потребвам.

Тринити се опита безуспешно да се измъкне от ръцете му.

— Няма да ми потребваш, обещавам. Защо не използваш това време, за да си събереш нещата и да напуснеш.

Чейс я пусна. Усмивката му я вбесяваше, затова побърза да се отпрати към банята. Преди да излезе на връщане, тя си изми лицето и

се погледна в огледалото. Сплъстени кичури коса висяха около бледото ѝ лице, а под зелените ѝ очи тъмнееха сенки. Изглеждаше по-зле и от трупове, които Лари описваше в книгите си. Трябваше да посъбере малко ентусиазъм, за да приготви вечеря. Беше я страх от самата мисъл. Напоследък дори миризмата на готвено я караше да тича в банята.

Откри, че Чейс я чака пред банята, и въздъхна високо, за да покаже възмущението си.

— Аз... сега... отивам... в кухнята — бавно обясни тя, сякаш говореше на малоумен.

— Мамо, мамо!

Тринити въздъхна облекчено. Сигурно Лари бе довел Стефани. Най-сетне имаше съюзник.

Стефани изтича в кухнята, следвана от Лари.

— Здравей, мамче! Липсвах ли ти?

— Разбира се, мила — въодушевено посегна тя към Стефани, за да я вдигне.

Чейс я изпревари и вдигна момиченцето високо във въздуха.

— Мамчето трябва да спре да те вдига. Ставаш вече много тежка.

— Чейс! — Малките ръчички обвиха шията му. — Радвам се, че се върна.

— Аз също, мъниче. Аз също.

— Лари — Тринити се обърна за помощ към зет си, който нехайно се беше облегал на вратата, — аз казах на Чейс да напусне, но той не ще. Понеже отказах да се омъжа за него, той смята да ми отмъсти, като се нанесе да живее тук.

Лари положи сериозни усилия да не се изхили и успя донякъде, но не постигна същия успех с гласа си, който прозвуча съвсем весело:

— Той ти направи предложение и ти го отхвърли?

Тринити се намръщи.

— Не само че го отхвърлих, но му казах, че не искам повече да го виждам.

С крайчеца на окото си Тринити виждаше, че Чейс не бе помръднал. Застанал в средата на стаята със Стефани в ръце, той демонстрираше пълна липса на загриженост, независимо от това, че разговорът касаше него.

Стаята леко се залюля пред очите ѝ. Тринити се хвана здраво за един от кухненските столове. Споровете, които беше водила през последните няколко часа, очевидно вземаха своето. След дрямката се беше почувствала по-добре за известно време, но сега трябваше да седне, за да не повърне отново. Въпреки всичко тя упорито се опитваше да прикрие слабостта си пред Чейс.

Лари се спусна към нея.

— Защо не седнеш, мила? Не изглеждаш съвсем добре.

— Ако още някой ми каже, че изглеждам ужасно, ще започна да пиция! — заплаши Тринити, но се възползва от поканата на Лари и седна, без да си признае, че бе напълно съгласна с него.

Чейс притисна Стефани към себе си, след което я пусна на земята.

— Защо не надникнеш в колата ми да видиш какво съм ти донесъл от Лондон?

Стефани зарадвано се измъкна навън, а Чейс се обърна към Лари:

— Нанасям се тук, защото чувствам, че Тринити се нуждае от някого, който да се грижи за нея и Стефани. Тя очевидно не е добре, въпреки че отказва да го признае.

— Корава тиква — съгласи се Лари. Той се направи, че не е забелязал как изпъшка Тринити. — Когато я заведох на лекар преди две-три седмици, той ни каза, че Тринити ще има тежка бременност и трябва много да почива. Сериозно е изтощена. — Лари стана критичен. — Известно време тя не само вършеше обичайната си работа в стопанството, но тичаше напред-назад до Далас, за да се вижда с теб. А откакто ти замина, тя работи два пъти повече.

— Лари! — Тринити си каза, че при пръв удобен случай ще убие Лари за тези приказки. Нищо, че бяха самата истина. И веднага след като го убиеше, щеше да му изнесе най-добрата си лекция на тема „Кръвта вода не става“.

Чейс я изгледа неумолимо.

— Не се тревожи повече, Лари. Аз оставам. Двамата с Магнус ще се грижим добре за нея.

Тринити обърна гневно зелените си очи към зет си, но не намери никаква подкрепа.

— Съжалявам, миличка, но трябва да се съглася с Чейс. И аз казвам същото от известно време. Имаш нужда от помощник. Мисля, че ако някой може да те убеди, то това е само Чейс. Той няма да ти позволи да го изнудваш, както правиш с мен.

— Аз да те изнудвам? — недоумяващо възкликна Тринити. Това беше прекалено. Тя се отпусна обезсърчено на стола.

Чейс продължаваше да я гледа.

— Нещата стоят така, любов моя. Ако не остана и не се погрижа за теб, има голяма вероятност да се разболееш още повече и да рискуваш не само своето здраве, но и това на бебето. Не мога да повярвам, че искаш да постъпиш така егоистично и да застрашиш живота му.

Тринити сви рамене. Той бе дръпнал най-чувствителната струна. Изведнъж всичко ѝ се стори безнадеждно. Беше зле седмици наред, с непрекъснати пристъпи на гадене и безсилие. И вместо да се оправи, ставаше все по-зле.

Всъщност Лари не знаеше всичко, иначе щеше и него да издрънка. Лекарят се бе отбил няколко дни след прегледа, за да ѝ каже, че резултатите от изследванията говорят за тежка анемия. Беше ѝ предписал таблетки за повишаване на желязото в кръвта, но повечето време на нея ѝ се гадеше твърде много и не се бе опитвала да ги пие.

Тя открито си признаваше, естествено само пред себе си, че се беше претоварила прекалено много през последните месеци, за да бъде с Чейс, без да пренебрегва Стефани или работата си във фермата. Каква глупачка беше — да се изтощи до такава степен само защото се надяваше, че ще накара Чейс да я обикне.

— Избери си — резкият му глас я откъсна от мислите ѝ, — или аз, или болницата. Сигурен съм, че щом с Лари обясним как продължаваш да не се грижиш за себе си, лекарят ще настоя да постъпиш в болницата.

И Тринити бе сигурна. Докторът почти ѝ бе намекнал, че ако гаденето продължи до такава степен, че да не може да задържа храна, ще трябва да я приеме в болницата, за да я храни венозно.

В отчаянието си тя опита нов подход.

— Няма да има място за всички ни тук. Ще бъде пренаселено и ще бъде неудобно... а ти продължаваш да викаш Магнус. Тук няма място за него. Къщата е твърде малка.

Чейс я изглежда спокойно и предложи:

— Ще се пренесем у нас. Има достатъчно място.

— Няма да стане. Няма да живея в този мавзолей.

— Можеш да го подредиш по твой вкус, стига да се пооправиш.

Ти самата каза, че от него става красив дом.

Тринити се чувстваше притисната от всички страни. В нищо не ѝ вървеше, но тя не желаше да се признае за победена и опита отново:

— Никога не бих живяла там. Тази охрана ми действа задушавашо.

— Тя няма да те безпокои, а ще ти осигурява спокойствие и усамотение.

— Тук имам всичко, от което се нуждая, по-точно ще го имам, когато се махнеш. Не ме е грижа какво говориш. Няма да напусна дома си.

— Чудесно — спокойно отговори той. — Тогава Магнус ще идва, когато аз не мога да остана. Освен това ще осигурява храната. Ако не желаш да готви в своята кухня, ще приготвя храната в моята и ще я носи тук, за да я претопляме.

Дойде ѝ наум нова пречка:

— Не желая тук хора от своята охрана. Не желая да отглеждам Стефани в затворническа атмосфера.

— Ако чак толкова те безпокоят, ще ги освободя незабавно.

Тринити наведе глава и се подпря на ръката си. Чейс я беше победил и тя го знаеше. Чувстваше се твърде слаба, твърде болна. Можеше само да протестира, а от това нямаше никаква полза. Не можеше повече да се бори с Чейс. Още щом спомена за опасността, която заплашваше бебето, тя осъзна, че трябва да отстъпи.

През последните няколко седмици бе вцепенена като в пашкул и твърде болна, за да мисли за друго, освен как да преживее деня. Но отсега нататък, докато се оправеше, щеше да се движи по течението, както реката, на която бе кръстена. Това бе пътят на най-малкото съпротивление. Така не само на нея, но и на Стефани, и на бебето щеше да бъде по-лесно. Намерението да отстоява независимостта си пред Чейс изbledня пред мисълта за здравето на бебето.

Съмняваше се дали Чейс щеше да се задържи много край нея. Бе твърде зает, за да има време да ѝ досажда често. В началото сигурно щеше да демонстрира голяма загриженост за нейната храна и почивка.

Но за по-дълго време... едва ли. Това не беше в стила му. Най-накрая сигурно щеше да се умори да се прави на бавачка и щеше да се махне.

— Тринити? — Чейс отново наруши мислите ѝ. — Какво реши? Ще бъдеш ли разумна?

Тя вдигна глава и заяви възможно най-учтиво:

— Винаги съм разумна, Чейс. Можеш да останеш, ако настояваш, но само докато си стъпя на краката. Тогава ще напуснеш.

— Ще видим — измънка безизразно Чейс.

Лари се изправи и се усмихна.

— Постъпваш правилно, миличка. Сиси ще се успокои. Не знаеш колко фондан съм принуден да изяждам напоследък.

Тринити мрачно се засмя.

— Сигурно. Виждала съм как те принуждава да ядеш фондана ѝ.

— Добре. В такъв случай ви оставям. — Той заобиколи, прегърна я и я целуна. — Обади се утре да разберем как си.

След като Лари си тръгна, Тринити и Чейс дълго стояха край кухненската маса, без да говорят. Тя усещаше погледа му, но това не я интересуваше. Опитваше се да реши какво да сготви за вечеря. Беше се втренчила в пространството, усещаше се някак празна и опустошена. Не можеше да измисли нищо. Апатията, която за малко бе изчезнала при появата на Чейс преди няколко часа, отново я завладяваше.

Тишината бе нарушена от Стефани.

— Мамче! Мамче! — Детето се втурна в стаята с красива кукла в булчинска рокля. Тя представляваше принцеса Даяна в точно копие на роклята, с която бе на венчавката си. — Виж какво ми донесе Чейс.

— Чудесна е, мила — механично отвърна Тринити, като същевременно хвърли смразяващ поглед към Чейс заради очевидно високата цена на куклата. От пръв поглед личеше, че не е евтин сувенир, но нямаше сили да говори повече за това. — Благодари на Чейс за подаръка.

Стефани подскочи и се озова в прегръдката му. Тя така естествено се кикотеше, че Тринити я изгледа изпод вежди. Нямаше смисъл да се привързва много към него. Той едва ли щеше да се задържи за дълго, но затова пък чаровно се усмихна на Стефани.

— Мислех си, че една истинска малка принцеса трябва да има кукла на друга истинска, но пораснала вече принцеса.

Без да пуска дъщеря ѝ, Чейс я попита:

— Какво би искала за вечеря?

Тринити го гледаше как съвсем спокойно стои в кухнята ѝ, прегърнал дъщеря ѝ. Лари и Сиси го бяха приели безрезервно. Макар и с нежелание призна, че трябваше да се примири с присъствието му, поне на първо време, но в никакъв случай нямаше да му позволи да се разполага като у дома си.

Тя се намръщи:

— Не трябваше ли аз да задам този въпрос?

— Не се преместих тук, за да имаш още повече работа. Признавам, че не мога да готвя много добре, но това, с което не мога да се справя, Магнус може. Той чака да му се обадя и да му кажа какво искаме за вечеря.

— Изненадвам се, че дори се консултираш с мен — язвително и рязко отвърна Тринити. — Така добре си планирал всичко — кой какво ще прави, кога и къде, че не е необходимо да ме питаш.

Чейс я изгледа внимателно и тихо каза:

— Ти си болна, Тринити. Всичко добива други измерения, когато човек е болен. Вероятно мислиш, че се опитвам да те огранича по някакъв начин, че градя клетка около теб, слагайки решетките една по една.

Само това, че прехапа устни, издаде колко изненадана бе Тринити. Чейс беше успял да опише с думи това, което тя самата смътно осъзнаваше.

Той спокойно продължи:

— Чувстваш се притеснена, за което съжалявам. Ако искаш, ми вярвай, но аз никога не бих се опитал да те ограничавам. Познавам те твърде добре и не бих могъл да го сторя. Опитвам се само да се грижа за теб по най-добрия начин, който зная. Това е твоят дом и Стефани е твоя дъщеря. Ако понякога смяташ, че Магнус или аз не вършим нещата така, както ти би искала, само ни кажи как и ще изпълним всичко според твоите желания. — Устните му се изкривиха в кисела усмивка. — А сега... какво би искала да хапнеш?

Думите му бяха съвсем разумни и с известно раздражение Тринити откри, че повече не желае да спори с него.

— Не мисля, че бих могла да ям каквото и да е било — измънка самата истина тя.

— Трябва да хапнеш нещо — настоя Чейс. — Какво ти звучи добре?

— Мексиканска храна — отговори тя изведнъж.

— Мексиканска храна! Ще можеш ли да я задържиш?

— Не зная — призна тя безизразно, — но бих желала да опитам. Всичко, което мога да задържа, е толкова безвкусно, че копнея за нещо пикантно, което да събуди вкусовите брадавици по езика ми.

Чейс се засмя и пусна Стефани, която доволна се беше сгушила в него, заета с новата си кукла.

— Добре, ще се свържем с Магнус и ще видим какво можем да измислим. А в това време защо не идеш да си легнеш?

След известно време Чейс внесе поднос с храна и го остави пред нея.

— Не обичам да ям в леглото — кисело измърмори Тринити.

Изненадана бе от поведението си. Беше лежала и слушала повече от час как Стефани и Чейс се смееха в кухнята. А след това чу, че пристигна Магнус, вероятно с храната, която беше пред нея сега.

— Ходи ли ти се до кухнята?

— Не съвсем.

— Е, подносът е доста устойчив и ще стои стабилно на скута ти. — Чейс добродушно я увещаваше, сякаш беше капризно дете. Дося й се да го уязви. — Изправи се и ще опитаме.

— Какво е това? — подозрително сбърчи нос тя, докато подреждаше възглавниците зад гърба си.

Чейс се изсмя.

— Това според Магнус е богата на белтъчини и леко пикантна мексиканска вечеря.

— Ама какво е това? — повтори тя, като сочеше голямата купчина в чинията си, която не можеше да бъде оприличена на каквото и да било.

— Енчилада със сирене. Повярвай ми, пригответи я против волята си. Не желаете да готви мексиканска храна. Изглежда смята, че бременната жена трябва да яде нещо друго. — Чейс се ухили. — Кой знае откъде си го е втълпил, защото никога не е бил женен. Въпреки това настоятелно твърдеше, че не трябва да ядеш нищо пикантно. И аз съм на същото мнение.

— О, какво знаеш ти за това? — изръмжа неодобрително Тринити и заби вилицата в храната.

— Не много, но бързо се учя. — Чейс се наведе и я целуна по челото. — Ще изкъпя Стефани и ще я сложа да спи. Ще оставя вратата отворена, за да те чуя, в случай че имаш нужда от нещо.

Тринити реши да не изразява гласно унищожителните си бележки относно способността му да изкъпе едно хлъзгаво четиригодишно дете, преди всичко, защото докато отвори уста, Чейс вече бе излязъл от стаята. Вместо това, тя си взе от храната. Макар лоша на вид, беше доста вкусна. Сиренето беше гладко разбито, а подправките бяха само толкова, колкото да се добие впечатлението, че ги има. Носеше още малко сол, но не ѝ се ставаше за солницата и реши, че може да мине и без нея. Скоро щеше да се издуе като балон. Нямаше смисъл да задържа излишна вода в организма си.

При тази мисъл вилицата ѝ застина във въздуха. Как ли щеше да реагира Чейс на набъбващия ѝ корем? Но след миг вилицата отново се насочи към чинията. В края на краищата имаше ли значение? Убедена бе, че Чейс нямаше да се задържи достатъчно дълго, за да я види натежала и тромава заради неговото дете.

Тя успя да изяде половината енчиладас, след което я бутна настрана. По звуците от другата стая предположи, че Чейс бе свършил с къпането на Стефани и я бе занесъл в стаята ѝ. Тринити можеше да се отправи към банята, за да се приготви за лягане. Докато си миеше зъбите и лицето, тя отбеляза мислено, че макар да бе прекарала повече от половината ден в спане и почивка, все още се чувстваше уморена. Дано утре бъде по-добре.

Като си повтаряше тази мисъл, тя взе нощницата си от закачалката на вратата и си събу джинсите. Облече я и се огледа в огледалото. Изведнъж се сети, че това е нощницата, с която беше облечена през нощта на първата ѝ среща с Чейс.

Отпъди спомена и се отправи към другата спалня, където Чейс, седнал в леглото на Стефани, ѝ четеше приказка. И това няма дълго да продължи, мислено предсказа тя. Не можеше да си представи, че безсърдечният Чейс ще прояви необходимото търпение, за да чете приказки, и то бавно, така че да го разбира едно малко дете.

Тя мина от другата страна на леглото и се наведе да целуне Стефани за лека нощ, а на Чейс само кимна с глава и излезе.

Когато се сгуши в леглото си, Тринити си помисли, че всъщност денят бе доста забележителен. По това време снощи не бе имала никаква представа, че Чейс ще живее при нея след по-малко от двайсет и четири часа. Но той действаше само по един начин, и то със сигурност бърз.

Макар и със затворени очи, Тринити още не бе заспала, когато чу щракването на нощната лампа. Отвори очи и видя Чейс, който се събличаше.

— Какво смяташ да правиш?

Той не отговори, а попита, докато си събличаше ризата:

— Да ти донеса ли нещо, преди да си легна?

— В чие легло смяташ да лягаш, Чейс? — хапливо отвърна тя. — Имам само две и те са заети.

Той седна на леглото и се наведе да събуе обувките си.

— Ще спя в това, любов моя.

Боже мой! Къде ѝ беше умът? Защо не се сети по-рано, че спането на Чейс определено представляваше проблем.

— Чейс, не можеш да спиш тук с мен!

— Защо? — попита той и се отправи към банята.

— Ей така! — Тринити усети, че крещи. Пое си дълбоко въздух. Трябваше да, внимава. Енчиладата не се бе установила много стабилно в стомаха ѝ и можеше да си излезе без никакви извинения. Продължи, като говореше достатъчно високо, за да надвика шума на чешмата: — Защото аз не те искам в леглото си.

Леко насмешлив, гласът му се чу от банята:

— Нямам намерение да спя нито на дивана, нито на пода.

— Остава ваната — изтъкна тя, без изобщо да я е грижа за удобството му.

Чейс излезе от банята и седна до нея. Взе ръката ѝ в своята и като я търкаше нежно с палеца си, заговори успокоително:

— Чуй ме, Тринити. Зная, че не ме искаш в леглото си, но наистина няма къде другаде да спя. Леглото е двойно и е достатъчно голямо и за двама ни, но ако не ни е удобно, винаги мога да докарам голямото легло от апартамента тук. — Той се усмихна и махна една

къдрица от челото ѝ. — Спомням си, че даже когато спяхме на него, не ни беше нужно много място.

Тринити затвори очи, за да не гледа усмивката му. Не искаше да си спомня нощите, когато спеше в прегръдките му, сгушена до стройното му и здраво тяло.

Той нежно погали страната ѝ и провлечено продължи:

— Искам да съм при теб, Тринити, в случай че ти стане нещо през нощта и ти потрябвам.

Тя светкавично отвори очи:

— Не е ли изумително как съм успявала да преживея толкова време без теб?

Чейс се наведе и леко, но нежно я целуна.

— Ти си диво, красиво дете, Тринити — Ан Уорънтън, а аз никога вече няма да направя нещо, което да те нарани.

Той стана и заобиколи леглото. Съблече се само по слипове, мушна се в леглото зад нея и загаси лампата.

Тринити лежеше неподвижно и преценяваше какво точно се беше случило. Беше му направила саркастична забележка, а той ѝ отговори съвсем миролюбиво. Не можеше да го разбере.

Тя изпъшка и му обърна гръб. Не трябваше да яде тази енчиладас, но идеята ѝ се бе сторила доста добра. Може би следващия път трябва да опита с пица...

Тринити замръзна. Усети, че ръцете на Чейс я прегръщат и притеглят към него.

— Спокойно — нежно прошепна в ухото ѝ той, — спокойно. Какво има? Коремчето ли те боли?

— Да — изстена тя.

— Ето. — Ръката му започна леко да разтрива стомаха ѝ. За своя изненада, Тринити се почувства по-добре. В действията му нямаше нищо сексуално. Тялото му я бе обгърнало отзад... дъхът му топлеше шията ѝ... ръката му нежно премахваше напрежението в стомаха и... Тя се отпусна и потъна в дълбок сън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другата сутрин, а и всяка сутрин през следващи седмици, Тринити се събуждаше в прегръдките на Чейс. Никога не знаеше кой пръв се е обърнал към другия през нощта, а и въобще не говореха за това. Но първото, което винаги усещаше при събуждане, беше прегръдката му, ръката, покровителствено положена върху корема ѝ.

Дните минаваха бавно. Сивата им монотонност бе постоянен спътник на апатията и лошото ѝ здраве. Нарушаваше я единствено това да наблюдава Чейс. Той упорито отказваше да допусне, че е сгрешила в преценката си за него. Продължаваше с подозрение да наблюдава как той превземаше всяка частица от живота ѝ.

Първата изненада дойде още на другата сутрин. С чаша кафе Чейс влезе в спалнята и завари Тринити, нерешително застанала в средата на стаята.

— Какво правиш?

— Опитвам се да преценя дали ще успея да стигна до банята, преди да повърна.

— За бога, Тринити! Върни се в леглото!

— Не мога. — Тя прокара треперещи пръсти през сплъстените си къдрици. — Кога тръгваш за работа?

— След няколко минути. Имам важна среща в Далас, но Магнус ще е тук. Искаш ли чаша кафе?

Тринити позеленя и хукна към банята. Пристигна тъкмо навреме. Стомахът ѝ мъчително се свиваше отново и отново, докато не изхвърли всичко, останало от вечерята ѝ предната вечер. Чейс я подкрепяше и както бе направил следобеда, ѝ държеше челото.

После ѝ помогна да се върне в леглото.

— Да ти донеса ли нещо?

— Не. Защо не отиваш на работа? — Трябваше да го изкара от къщата, за да се захване с нещата, които имаше да върши. Чувстваше се толкова отпаднала, че заговори, без да мисли: — Когато дойде

Магнус, може да ми донесе чай и бисквити. Може би стомахът ми ще се успокои и ще мога да стана и да взема един душ.

— Защо? Не е нужно да ставаш днес, ако не ти се иска.

— Искам — отчаяно се инатеше Тринити. — Трябва да отида при доктор Къртис!

Наистина! Не беше честно да се налага да търпи и Чейс, и непрекъснатото двайсет и четири часово гадене. Едното ѝ беше напълно достатъчно. Ако Чейс смяташе, че може да се бърка във всяко кътче от живота ѝ, беше време да му даде урок! Тя спря да размишлява, защото усети, че Чейс бе станал много тих.

— Имаш час при лекаря днес и нямаше да ми кажеш, така ли? — Думите му нямаха интонация на въпрос.

Тринити го погледна озадачена:

— А защо да ти казвам? Това няма нищо общо с теб. Имам час при моя лекар, не при твоя.

Чейс се завъртя на пети и излезе. След десет минути се върна с чаша димящ чай и чиния бисквити.

— Отмених срещата си, така че щом се приготвиш, ще те откарам в града.

Тринити отвори уста, но я затвори веднага щом видя неумолимото му изражение.

— И нито дума повече! — кратко нареди той.

Два часа по-късно Тринити седеше в лекарския кабинет и гледаше с неизпитвана досега неприязън възрастния господин, който се бе грижил за нея от малка. Доктор Къртис весело разказваше на Чейс всичко, свързано с нейното здраве. Още по-лошото бе, че Чейс сякаш попиваше цялата информация.

Доктор Къртис прекъсна монолога си, за да я погледне сияещо над очилата си.

— Толкова се радвам, че доведе Чейс със себе си тази сутрин, мила моя.

Тринити стисна зъби и се усмихна на лекаря. Изстена вътрешно, когато той продължи:

— Много е важно да се ангажира и бащата в целия процес, както знаете. — Той се обърна към Чейс: — Предполагам, че знаете за

анемията ѝ?

Чейс се усмихна учтиво на мъжа пред себе си, но посегна към Тринити и стисна болезнено ръката ѝ.

— Бих искал да чуя вашето мнение, доктор Къртис.

— За нещастие сега Тринити има доста по-тежка бременност, отколкото със Стефани. Тя беше в крайно изтощено състояние още преди да дойде при мен. Освен това смятам, че нещата са се усложнили и от доста силно умствено напрежение. Но щом открих, че е бременна, незабавно предписах таблетки за повишаване на нивото на желязото в кръвта, както и диета, която смятам за особено важна при всички мои пациентки, които ще стават майки.

Той се вгледа проникателно в Тринити.

— Доколко можа да я изпълняваш?

— Аз... всъщност...

— Никак, докторе — рязко отвърна Чейс по същество на въпроса, като прекъсна нейното мънкане. — Тринити е твърде зле и не задържа храната.

Доктор Къртис я погледна замислено.

— Както ти казах, мила, има нещо, което мога да ти дам против повръщането. Можем да започнем с доста ниска доза и постепенно да я увеличим.

— Не! — Тринити поклати глава. — Категорично не. Мисля, че бях ясна. Няма да пия никакви лекарства, докато съм бременна. Няма да рискувам здравето на бебето си.

— Трябва да разбереш, Тринити, че нещо трябва да се направи, и то веднага. Не можеш седмици наред да я караш без храна. Не само ще увредиш бебето, но и самата себе си.

Тринити се размърда нервно на стола си. Не можеше да оспори такава логика, но и не знаеше как да постъпи.

Отказа да приема каквито и да било лекарства. Беше слушала твърде много ужасяващи истории за болни или деформирани новородени, за които чак след години се доказваше, че са увредени от лекарствата, приемани от майките по време на бременността, лекарства, които лекарите и държавните служби бяха смятали за безвредни. Но пък не искаше да бъде затворена в болница дори и за съвсем кратко време. Мислеше, че няма да издържи там.

Оказа се, че Тринити би могла да си спести душевните терзания, защото след малко, напълно в негов стил, Чейс взе решението:

— Защо не отложим още малко, доктор Къртис? Взел съм мерки за пълното спокойствие на Тринити. Няма да се тревожи за фермата или къщата. Освен това ще има човек, който да осигурява храната, препоръчана от вас като най-подходяща.

Възрастният мъж се облегна назад и ги загледа с интерес.

— А ти ще изпълняваш ли предписанията, Тринити?

Тя изгледа косо Чейс. Макар и с неохота, трябваше да му благодари за проникателното и навременно разбиране, което беше проявил.

— Обещавам, доктор Къртис. Знам, че трябваше да се опитвам по-честичко да хапвам по малко сирене или бисквити, но се чувствах твърде отпаднала, за да си приготвям храна, а още повече да ям.

— Отсега нататък ще се стараеш, нали? Ще оставиш други да се грижат за фермата и Стефани? — настояваше той, като очевидно се опитваше да убеди самия себе си в желанието й да съдейства.

Тринити се усмихна кисело. Добрият стар доктор Къртис я познаваше. Твърде добре.

— Обещавам — повтори тя.

Оттогава Чейс рядко напускаше имението, като за целта превръщаше кухнята й в офис и използваше масата й като бюро. Когато идваше време за хранене, той просто преместваше всичко на пода, включително и документи, свързани със сделки за милиони долари. При малкото случаи, когато не можеше да избегне пътуването до Далас, той първо уреждаше нещата така, че Магнус да стои при нея през цялото време на неговото отсъствие.

Между пристъпите на повръщане, когато успяваше да мисли свързано, Тринити наблюдаваше Чейс с удивление. Минаха седмици, но вместо да се отегчи и да си отиде, както беше предсказала, той все по-здраво се вкореняваше в дома й и в живота й.

За поддържането на стопанството Чейс нае човек, а домакинството пое сам. Той се грижеше неуморно за Стефани и не се гнусеше да чисти след Тринити или да мушне ръце в мивка, пълна с мръсни чинии и сапунена вода.

А когато ставаше въпрос за удобството и здравето на Тринити, Чейс бе готов на всичко. Купи ѝ портативен телевизор с дистанционно управление и го инсталира в единия край на леглото ѝ. Купи ѝ стереоуредба. Тринити трябваше само да спомене определена книга или храна и тя чудодейно се озоваваше пред нея, в допълнение на последните броеве на всички списания и вестници, които според него биха могли да я заинтересуват.

Оставаше ѝ само да кима удивена с глава. Невъзможно бе да повярва, че това бе същият суров и сдържан мъж, когото бе срещнала преди месеци. Отказваше да приеме, че той би могъл да се промени за толкова кратко време. Като че ли цинизмът на Чейс се бе прехвърлил у нея.

Една вечер Чейс се върна от Далас и влезе в спалнята с няколко кутии в ръце. Хвърли ги на леглото ѝ и започна да ги отваря.

— Какво, за бога, си донесъл?

— Дрехи за бременни жени — осветли я лаконично той.

— Нямам нужда от тях — възмутено му отвърна Тринити.

— Не можеш да си закопчавааш дрехите вече, Тринити — усмихна ѝ се той, — а тези джинси от много пране скоро ще се превърнат в дрипи.

Тя се надяваше, че Чейс няма да забележи колко прилепнало по тялото ѝ стоеше всичко, което облечеше. Вече не можеше да си закопчава джинсите и затова носеше широки горни блузи. За щастие беше започнала да се храни по-добре и да наедрява.

— Имам дрехи, които носех като бременна със Стефани. Те са съвсем запазени — упорито настояваше тя. Не му каза, че ги беше носила толкова дълго време, че ѝ се повръщаше от тях. Затова и не бързаше да ги изважда. — А сигурно и Сиси има някои, които мога да използвам.

— Сиси ми каза, че си ѝ дала дрехите, които си носила като бременна със Стефани.

— О, да, така е. Бях забравила.

— А тя ги е съсипала.

— Не може да бъде!

— Това са били вехтории, Тринити. Освен това кога най-после ще разбереш, че не се налага да се задоволяваш със стари и взети назаем неща?

Тринити се намръщи и се облегна удобно на купчината възглавници.

Чейс ведро ѝ се усмихна и изсипа съдържанието на кутиите. Затрупа я дъга от цветове и материи и тя несъзнателно протегна ръка да ги докосне. Пред нея се разстилаха красиво скроени дрехи за бременни за всякакви поводи и случаи. Коприна и шифон дръзко отразяваха последните новости в модата.

— Прекрасни са — сърдито призна тя. — Обикновено този тип дрехи са ужасно практични на вид. Откъде намери такова разнообразие?

— Имам връзки. Не можех да си те представя в обичайните бухнали роклички.

Сините му очи блестяха топло и незнайно защо тя не успя да си наложи да го попита дали връзките му са от мъжки или женски пол.

Той седна на леглото и наложи една от роклите върху нея, наклонил глава настрани, за да прецени как ѝ стои.

— Тази ми харесва най-много. Надявах се, че ще я пробваш заради мен.

Роклята бе сребристозелена, дълга и много красива. Но не тя, а Чейс накара Тринити да затаи дъх. Той бе така близо, че тя видя кехлибарените петънца в очите му и усети мускусния дъх на кожата му. Чейс остави роклята да се плъзне надолу, но ръцете му обхванаха настойчиво гърдите ѝ.

— Гърдите ти наедряват — дрезгаво прошепна той, като продължаваше да ги опипва през тънката нощница. — Скоро ще започнеш да носиш сутиен, нали?

Тринити изпадна в такъв транс, че само успя да кимне. За пръв път от толкова време той я докосваше с нещо подобно на плътска страст. Може и да не беше вярно, но така го усети тя. Напоследък забелязваше с огорчение, че удължаването на промеждутъците между пристъпите на гадене беше събудило естественото ѝ влечение към него, което той можеше така лесно да извиква в нея.

Плътният му глас продължи да отеква в мозъка ѝ.

— Ще ми бъде много неприятно, когато започнеш да носиш сутиен. — Чейс започна бавно да разкопчава копчетата отпред на нощницата ѝ, като леко я разтвори и прокара ръката си по голата плът

отвътре. — Толкова са красиви гърдите ти — изстена той, преди да ги целуне.

Тринити стенеше от желанието, което докосването му предизвикваше у нея. Какво ставаше? Тя беше толкова сигурна, че вече не го обича. Беше ли изобщо възможно все още да е влюбена в него? Тя се почувства страшно объркана. Единственото нещо, което осъзнаваше, беше, че внезапно го пожела страшно силно.

Тя обхвана с ръце главата му и се изви като дъга към него. Чейс Колфакс беше един демон със сребриста коса, който се появи в онази магическа лунна нощ и я обсеби — и сега за нея нямаше никакво спасение.

Чейс нежно галеше гърдите ѝ и шепнеше:

— Ще кърмиш ли нашия син?

— Син? — успя да попита Тринити с дрезгав глас.

— Следващия път ще си родим дъщеря — обеща той с шепот малко нахално, като устните му се отпървиха към устата ѝ.

Не! Цялото ѝ същество крещеше — не! Тя не можеше да позволи такова нещо! Как може да забрави, че той се бе опитвал да я купи... и след като се беше съгласила да има връзка с него, колко бързо му бе омръзнала... и най-вече как я беше унижил със сексуалните си игри на превъзходство в нощта, преди да замине за Европа.

— Престани! — извика тя, като го отблъсна с все сила. Задъхан, Чейс я попита с дрезгав глас, отдръпвайки се назад:

— Какво има? Ударих ли те?

— Да!... Не!... О, просто се махни!

— Тринити, какво става? Каж ми!

— Ти си виновен! — с горчивина го обвини тя. — Ти, Чейс Колфакс. Ти вземаш и никога не даваш... Но този път нямаш късмет, защото повече нямам намерение да давам от себе си. Сега просто се махни и ме остави на мира.

Тринити се обърна и започна да плаче. Горчиви сълзи на отчаяние се стичаха по лицето ѝ. Не можеше да обясни защо плаче. Само смътно осъзна, че Чейс мушна всички дрехи обратно в кутиите и ги махна от леглото. След миг то потъна под тежестта му. Тялото ѝ се разтърсваше от конвулсивни ридания. Чейс я взе в прегръдките си.

— Тихо, Тринити! Недей! Ще ти стане лошо. — Гласът му беше мек като кадифе. С него би могъл да опитоми и диво животно, но на

нея не ѝ направи впечатление.

Тя замахна с всичка сила и започна да го удря с юмруци по гърдите.

— Мразя те — изпищя тя, — мразя те! Не искам никога да ме докосваш отново. Махай се от къщата и от живота ми!

Той я притегли силно към себе си, така че тя не можеше повече да размахва ръце.

— Зная, мила — нежно прошепна той, — зная. Успокой се сега. Не искам да си навредиш.

— Мразя те, Чейс Колфакс — повтори тя отчаяно през сълзи. — Мразя те! И винаги ще те мразя. Остави ме на мира.

Тринити не помнеше след това колко дълго бе плакала и колко пъти му бе казала, че го мрази. Помнеше само как Чейс я прегръщаше цяла нощ, разтриваше успокоително гърба ѝ, утешаваше я с нежни думи и я топлеше със силното си тяло.

На другата сутрин, когато се събуди, той вече бе заминал за Далас. Но се върна още същата вечер.

През следващите няколко дни здравето на Тринити се възстанови, а с него и нейната обективност. Видимо нищо в отношенията ѝ с Чейс не се бе променило. Той продължаваше да се грижи за нея и за къщата, за Стефани и фермата със същата готовност и усърдие, които проявяваше от самото начало.

Разбира се, това не включваше неговите дела. Тринити допускаше, че той се справяше с тях без особени усилия. Странно беше, че никога преди не ѝ беше идвало наум, че като се бе преместил да се грижи за нея, той бе поставил своята работа на второ място.

Но всъщност много неща не ѝ бяха минали през ума. Сега, когато започна да се чувства съвсем добре, тя започна да забелязва какво става около нея. Това, което виждаше, я впечатли страшно.

Ако имаше някой, който да има възможност да обърне гръб на всичко, това беше Чейс Колфакс. Тринити не беше показала голяма благодарност за помощта и грижите му, а го беше гонила непрекъснато.

Тогава защо беше останал? И защо изведнъж се развълнува, че бе останал?

Преди месеци бе решила да учи Чейс да не се затваря в себе си, да разкрива душата си и да показва любовта си. Беше се надявала, че той ще се влюби в нея така силно, както тя бе влюбена в него. Възможно ли бе да е успяла?

Като остави тези мисли настрана, тя реши да погледне на ситуацията от друг ъгъл. Ако хилядите неща, които той бе направил за нея през изтеклите седмици, не доказваха неговата обич, тогава какво друго би могло да го докаже?

Друг уместен и обезпокоителен въпрос беше дали тя самата го обичаше все още.

Отговорът без съмнение беше положителен. Винаги вярна на истината, Тринити трябваше да признае, че никога не бе спирала да го обича. Той я беше наранил жестоко, но не беше унищожил любовта ѝ към него, въпреки че тя се беше опитвала да се убеждава в обратното.

Остана не зададен само един въпрос: Какво да прави сега?

Това я объркваше. Беше много категорична, когато му крещеше, че го мрази и му нареждаше да напусне живота ѝ. Беше му казала също, че не желае повече да я докосва и доколкото си спомняше, той престана да го прави. Тя си лягаше сама и се събуждаше сама. Вдлъбнатината на възглавницата му беше единственото видимо доказателство, че беше спал в леглото ѝ през нощта.

Но все пак не беше си отишъл и в това се криеше нейната надежда.

Тя започна да прави планове. Откакто беше започнала да се чувства по-добре, Чейс ходеше до Далас веднъж в седмицата, обикновено в петък.

Тринити знаеше, че ако той спазваше работната си програма, щеше в петък да отиде в Далас. Тя тайно уреди със Сиси гостуването на Стефани у тях същата вечер и успя да убеди Магнус, че след като приготи вечеря, може да си тръгне, макар и по-рано от обикновено. В петък следобед всичко беше готово — освен Тринити.

Макар че не бе от срамежливите, тя доста се притесняваше дали ще може да осъществи замисленото. Вечерята цвърчеше във фурната, Лари бе взел Стефани преди час, а Тринити лежеше във ваната и както никога, се колебаеше какво да облече.

Бедата беше, че вече в нищо не изглеждаше добре. Коремът ѝ растеше с всеки ден. Тя се погледна. „Приличам на изхвърлен на брега

кит“ — помисли си недовошно.

Изведнъж се усмихна. Сви рамене и с философско изражение излезе от ваната. В края на краищата това бе малката цена, която трябваше да плати, за да има бебе от Чейс.

Тя намаза цялото си тяло с лосион и се засмя на глас. Не се бе чувствала така добре отдавна. Добрата храна и дългата почивка вече даваха резултат и тя бе уверена, че ще има нормално и здраво бебе. Сложи ръка на корема си и изрече на глас в празната стая: „Може би ще бъде момче в края на краищата.“

Отвори вратата на дрешника и първото нещо, което видя, беше сребристорозелената рокля, която Чейс я бе помолил да сложи онази вечер, когато беше донесъл всички дрехи вкъщи.

Тринити я облече. Тя беше започнала да носи сутиен, защото гърдите ѝ бяха наедрили. Но роклята имаше висока талия и достатъчно ги придържаше, затова реши да мине тази вечер без сутиен.

Роклята се спускаше до глезените ѝ. Имаше ниско изрязано деколте и дълги феерични ръкави. Косата на Тринити се разстилаше с блясък по раменете ѝ. За пръв път от седмици насам тя се почувства красива и отиде с валсови стъпки във всекидневната да чака Чейс.

Скоро след това той пристигна и още като влизаше през задната врата, започна да я вика:

— Тринити?

— Аз съм в предната стая, Чейс.

Той се втурна в стаята с праметната през рамо яке и разкопчана до кръста риза. Изглеждаше уморен и разтревожен.

— Къде са другите? Защо си тук сама? Наред ли е всичко?

Тринити вдигна ръка и започна да отмята отговорите на пръстите си.

— Всичко е наред, Стефани ще прекара нощта с братовчедите си, а на Магнус казах, че може да си тръгне веднага щом пригответи вечерята.

Чейс метна якето си на един стол, сложи ръце на кръста си и неодобрително я изгледа.

— Магнус не би трябвало никога да те оставя сама. Наредил съм му да стои тук, докато се върна.

Тринити вдигна нехайно рамене.

— Аз отмених твоята заповед.

— Какво има? — попита той с присвити очи.

Изведнъж Тринити се почувства неловко. Последното нещо, което би искала, беше Чейс да се обвързва с нея само заради детето. След тази вечер единствената причина, която би приела за основание да останат заедно, беше любовта. Би ли могла да греши, като смяташе, че той я обича? Определено съществуваше такава вероятност. Каквато и да беше истината, време беше да я разбере.

— Вечеря — отговори тя весело. — Гладен ли си?

— Не много. — Чейс се отпусна на дивана и облегна глава назад. Той напрегнато я изгледа и нежно отбеляза: — Знаех си, че с тази рокля ще изглеждаш чудесно.

На бузите ѝ изби лека руменина и тя нервно замачка плата.

— Роклята е прекрасна.

Очите му блеснаха игриво при очевидното ѝ смущение, после продължиха надолу към заоблените ѝ гърди. Задържаха се там и... потъмняха.

Тринити нервно хапеше долната си устна. Беше като онемяла. Какво правеше? Беше по-трудно, отколкото си го представяше. Знаеше, че трябва да каже или да направи нещо, за да наруши тишината.

Когато си представяше тази тиха вечеря за двама, тя смяташе, че ще има възможност да разговаря за всичко с Чейс и да разбере отношението му към нея. Но не бе премислила как да започне, а явно, че и той не ѝ помагаше.

Погледът му се върна на лицето ѝ, но той не каза нищо. Сините му очи продължаваха да я наблюдават заинтригувано. Тя неспокойно мърдаше и накрая успя да го попита:

— Как беше в Далас?

Устните му трепнаха.

— В Далас беше чудесно, Тринити. И времето е горещо. И тревата трябва да се коси. А сега... за какво друго би желала да говорим?

Тринити скочи и отиде до него, като го гледаше колебливо.

— Чейс?

— Да, любов моя.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Беше я нарекъл своя любов и това сигурно означаваше нещо. Но даже и да не беше така, поне ѝ беше дал смелостта, от която се нуждаеше.

Тя седна до него, взе ръката му и я постави на корема си.

— Усещаш ли това, Чейс?

Ръката му изненадано замръзна, но после се притисна по-силно към заобления ѝ корем.

— Това движение е на бебето, което заедно с теб създадохме.

— Тринити... — задавено прошепна той.

Тя продължаваше да държи ръката му на корема си.

— Първата нощ, когато те видях, Чейс, мислех, че си най-студеният и суров мъж, когото някога съм срещала. — Тя усети неволното трепване на ръката му. — Въпреки всичко това нямаше значение. Имаше нещо в теб, което продължаваше да ме привлича. Изминахме дълъг път от тази дълга нощ и преживяхме доста... но все още има нещо в теб, което не мога да пренебрегна. Тогава ти казах, че не играя игри — и това беше самата истина... Така че ще сложа картите си на масата. Не зная друг начин. — Тя спря и го погледна. — Обичам те, Чейс Колфакс. Обичам те ужасно дълго време, без да зная дали някога ти би могъл да ме обикнеш. Сега ми е нужно да знам какво изпитваш ти, дали изпитваш същото към мен.

Тя млъкна, защото усети, че ръката му трепереше. Махна ръката си от неговата и зачака.

Той си пое дълбоко въздух и през смях поклати глава:

— О, Тринити, ти наистина знаеш как да смаеш един мъж. Никога не си подбирала думите си, когато приказваш с мен... но и никога не си ми казвала преди, че ме обичаш.

— Щеше ли това да има някакво значение? — тихо попита тя.

— Не знам. Може би. А може би не. — Той се усмихна тъжно. — Мисля, че имаше неща, които трябваше сам да науча. Когато те видях първия път, окъпана в призрачна сребриста светлина долу до езерото, не можех да повярвам, че си истинска и трябваше да разбера. Когато те целунах, разбрах, че не само си забележително истинска, но и че страшно се нуждаеш от теб. През нощта, в която дойде в моя дом за вечеря и се любихме, открих, че не ми беше достатъчно да бъда веднъж с теб. Моят копнеж по теб изглеждаше безкраен. — Той се изсмя иронично на себе си. — И все пак ти не играеше по правилата. Открих, че за теб не важаха никакви правила. Винаги правеше неочаквани за мен неща. Когато най-накрая дойде при мен със своите условия, аз с радост се съгласих, защото си помислих, че най-сетне ще

ти се наситя. Само че ти още веднъж ме изненада. Открих, че и хиляда пъти да бяхме се любили, пак нямаше да ти се наситя. Винаги когато си тръгваше, исках отново да се върнеш... и това ме плашеше. Едно от условията ти беше ти да определиш края на връзката ни. Понеже не можех да отгатна следващата ти стъпка, разбрах, че много лесно бих могъл да те загубя. Предстоеше ми пътуването до Европа и ненавиждах и мисълта да бъда разделен с теб дори за известно време. Разбираш ли... не бях сигурен дали щях да те имам, когато се върна. Накрая открих какво искаше да кажеш с думите, че всъщност не ме притежаваш. Аз със сигурност не те притежавах — по начина, който имаше най-голямо значение.

Ръката му нежно галеше корема ѝ.

— Станах невъзможно раздразнителен и измъчван от страстта си към теб, реших да те маркирам като своя собственост по единствения начин, който знаех. Поне в леглото можех да те карам да правиш каквото искам — или поне така си мислех. Но това отново рикошира върху мен. Не можех да срещна погледа ти на следващата сутрин — толкова отвратен бях от това, което бях направил. Мразех се дни след това. Накрая не можех да издържа без теб повече в Европа и трябваше да си призная, че съм безнадеждно и безвъзвратно влюбен в теб от първата минута, в която те видях. Затова се обадох и те помолих да дойдеш при мен. Ти отказа и трябваше да изчакам да се върна и да обясня поведението си. Но когато се върнах у дома, ти отново ме изненада.

Като видя тревогата в очите на Тринити, той нежно продължи:

— Не защото беше бременна. Това беше най-хубавата новина, която някога съм чувал. Бях на върха на щастието, когато разбрах. Изненадата дойде, когато ти отказа да се омъжиш за мен. Изненада е меко казано. Нито веднъж, след като разбрах, че носиш моето дете, не ми мина през ум, че ще отхвърлиш предложението ми. Не можех да те оставя отново. Направих единственото възможно нещо при тези обстоятелства. Пренесох се при теб с надеждата, че след време и с много любов от моя страна споменът за нашата последна нощ ще избледнее и ти най-накрая ще изслушаш моето обяснение.

Ръцете му обгърнаха шията ѝ, а палците му потриваха страните ѝ.

— През нощта, когато те срещнах, стана чудо, само че аз бях твърде голям глупак, за да го разбера. За мене ти си чудо, Тринити. Твоята красота, твоята грациозност, твоята страст, но преди всичко — твоята любов. Ти запълни празнотата в моя живот, самотата в душата ми.

Той се усмихна.

— Преди да те целуна съвсем безстрастно, искам да ти задам един много важен въпрос.

Щастливи сълзи напълниха очите ѝ и като мигаше, тя се засмя нежно.

— Отговорът е „да“.

Чейс вдигна вежди, привидно изненадан.

— Би могла да си навлечеш много неприятности, като казваш „да“ на въпрос, който не си чула още.

— Не, не бих могла. Никога няма да ти кажа „не“ отново, Чейс.

Като се смееше доволно, Чейс проследи с пръст една сълза, която се бе търкулнала по страната ѝ.

— О, да, ще го правиш, любов моя. Ти ще ме влудяваш... а на мен ще ми харесва. На въпроса, който ще ти задам обаче, не бих ти позволил да отговориш с „не“. Ще се омъжиш ли за мен, Тринити — Ан Уорънтън, диво дете на природата? Ще споделиш ли остатъка от живота си с мен и ще ме обичаш ли вечно?

Тринити се хвърли на шията му.

— Мислех си, че никога няма да ме попиташ. Да! Да! Да!

Останалите „да“ бяха задушени от устните му. Той внимателно я вдигна на ръце и я занесе в спалнята. Когато телата им се сляха, любовта им бе толкова нежна и сладка, че те написаха цяла нова глава от своя любовен роман.

През последната нощ на септември, точно след полунощ, Тринити — Ан Колфакс роди красиво момченце в присъствието на съпруга си. Детето имаше топли сини очи и мека кестенява коса и когато Тринити го видя за пръв път в ръцете на Чейс, тя повярва, че могат да стават чудеса — особено сребърни.

Издание:

Фейрене Престън. Сребърни чудеса
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.